

ஸ்ரீ:

வஞ்சிமா நகர்.

வஞ்சிமா நகர்

ஸேதுஸமஸ்தானலித்வான்

ரர. இராகவையங்கார்

எழுந்தருளியுள்ளார்.

RECIPIENT'S NAME
S. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
CHIVANMIYUR MADRAS-22

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1917.

ஸ்ரீ: முன்னுரை.

அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியுணர்ந்த புத்திமான்களுக்கும், சில
காலமாகச் சங்ககாலத்துச்சேரர் தலைநகராகிய வஞ்சிமாநகர்கொங்குநாட்
பெருநகரூர்தானே; அன்றி, மேல்கடற்கரைக்கணுள்ள கொடுங்கோனூர்
தானே; என்று ஐயமுண்டாகி அதனடியாகச் சிலபல ஆகோபசமாதான
புறமான வாதங்கள் புஸ்தகவாரியிலாகவும், பத்திரிகைவாரியிலாகவும்
நிகழ்தலைக்கண்டு செந்தமிழ்ச்செல்வவேந்தரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்
தலைவரும், எம் அன்னதாதாவுமாகிய மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ மாட்சிமைதங்கிய
ஸ்ரீமான் இராஜராஜேஸ்வர ஸேதுபதிமஹாராஜாவர்கள் யாம் இவ்
விஷயமாகநிச்சயித்ததை எழுதியுதவும்படி பல்காலுக்குண்ட அத
னானே இந்நூ லெம்மாலெழுதப்பெற்று அவர்கள்பெருநல்லுதவியானே
அச்சிட்டிரிவிறவேறியதாதலின் ஆம் மஹாராஜாவர்கட்குரியாம் என்றும்
கன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடையேம். செந்தமிழ்ச்செல்வச் சேதுவேந்த
ரும், அவர்களாதரிக்குறந்தமிழும் எஞ்ஞான்றுமினிநோங்குநிலவ
இறைவன் நிருவருளைச் சிந்தித்தேறேம்.

உரிமைபுரை.

என்றோற் புலவ நிறுமாந் திணைவாழத்
தன்றோற் புரக்குந் தமிழ்வள்ள -லன்போவாத்
தேனுரிமை செய்யுல்லைச் சீராசராசமுதிந்
கியானுரிமை செய்வஞ்சியீது.

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸமஸ்தான வித்வான்.

புதி:

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

நாமகள் வாழ்த்து.

வெண்டா மரைமேல் விளக்கை யென துள்ளத்
தண்டா மரைமேற் றரியேற்றிக்—கொண்டேன்பான்
காணாத பல்பொருளுங் கையகத்து நெல்லியெனக்
கோணாது காண்பான் குறித்து.

நூலுதல்பொருள்.

குடகொங்கிற் கொல்லிக் குடவரைப்பாற் சேரர்
தடமசில் சூழ வஞ்சித் தலந்தான்—கடலிவரும்
பொன்னிசேர்தண்பொருதைப்புத் துறைக்கணுண்மைதி
தன்னிலே தேறத் தகும்.

ശ്രീ:

வஞ்சிமா நகர்.

வடவேங்கடந் தென்குமரி யாபிடைத் தமிழ்கூறுநல்லுகம் சேரர் பாண்டியர் சோழர் என்னும் மூவர்க்கேயுரியதென்பது தொல்காப்பியனார் “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி, னாற்பெய ரெல்லையகத் தவர் வழங்கும், யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்” (பொ-செய்-எக) எனச் சூத்திரத்துரைத்தவாற்றானும் ஆண்டு உரையாசிரியர், பேராசிரியர் உரைத்தவாற்றானும் அறியப்படும். ஈண்டு “நாற்பெயரெல்லையகம்” என்பது வடவேங்கடந், தென்குமரி, குணகடல், குடகடல் என்னப்பட்ட நான்கெல்லையகம் எனக்கொள்வர் பேராசிரியர்: நச்சினூர்க்கினியர் வேறுகூறுவர். அதைப்பற்றிப் பிற்கூறுவேன். இம் மூவேந்தரும் படைப்புக்காலந்தொட்டேமேம்பட்டுவருதலுடையாரென்பது*தமிழ் நூல்களிற்கண்டது. “கடலகவரைப்பினிப் பொழின்முழுதாண்டின் முன்றிணைமுதல்வர்” (பதிற்றுப்பத்து) எனச்சேரரையும் “உலகமாண்ட வுயர்ந்தோர்” (மதுரைக்காஞ்சி) எனப்பாண்டியரையும் “சென்னிகுளிர் வெண்குடைபோன்றிவ்வங்க ணுலகளித்தலான்” (சிலப்பதிகாரம்) எனச் சோழரையும் கூறுதலான் இம் மூவேந்தருடைய ஆட்சித்திறனும், பெருந்தலைமையும், நன்கறியலாகும். இம்மூவரும், வேங்கடம் குமரி இடைப்பட்ட இத்தமிழுலகத்தை மேனாடு, தென்னாடு, கீழ்நாடு என மூன்று பிரிவாகவைத்து ஆண்டாரென்பது

‘குடபுலங்காவலர்மருமான்’ எனச் சேரனையும்
‘தென்புலங்காவலர்மருமான்’ எனப் பாண்டியனையும்
‘குணபுலங்காவலர்மருமான்’ எனச் சோழனையும்

சிறுபாணூற்றுப்படையிற் கூறுதலானுணரப்படும். நச்சினூர்க்கினிய
நும் (சூடபுலம்-மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலம் எனவும், தென்புலம்-தெத்
கின்கண்ணதாகிய நிலம் எனவும், குணபுலம்-கிழத்தின்கண்ணதாகிய

* திருக்குறள்-பரிமேலழகருரை.

நிலம் எனவும் உரைத்தார். தமிழ்முடியுடையரசர் மூவரையாத னும், வேங்கடத்துக்கட்பாற்பட்ட தமிழ்நாடுமுழுதும் மேற்குறி திசைமுறையாற் பிரிப்புண்டபடியாலும், வேங்கடத்துக்கட்பாற் டது தமிழ்வழங்காநிலமாதலானும் வடபுலம் என ஒன்று ஈண்டுலே டப்பட்டதின்றென நன்றுணர்க. இவ்வருமையான பகுப்புமுறையு ற்றநோக்கின் இப்பாதகண்டத்தின்தென்பாகம் விரியாதுகூருங் இயற்கை யமைப்பை ஆராய்ந்து மூவேந்தர்க்குந்தகுதியான கட கரையும் விரிந்த அகநாடும் உளவாதல்கூருதி இவ்வாறு பிரிக்கப்பட் தென்று புலனாகும். பாண்டியர் தெற்கண்வளைந்த பெருங்கடற்கரையெ யும், அதனைத் தொட்டு வடக்கண்விரிந்த அகநாட்டையும் உடைய வர். சேரர் சோழநிலையும் பாண்டியர்தென்னாட்டுக்கு வடபு லேங்கடம் எல்லையாகவுள்ள நிலத்தைக் குடபுலம், குணபுலம் எ இருபாற்படுத்திக் குடகடற்கரையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அகநா டும், குணகடற்கரையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அகநாடும் முறையும் உடையராவர். இச்சேரர் பாண்டியர் சோழர் மூவரும் நிலனுரிசு கொண்டாளுந் தவசபற்றி மூறையே குடக்கோ, தென்னவர், குட புலங்காவலர் எனப்பெயர்சிறப்பர்.

இனி இம்மூவர்க்குமுரிய இத்தமிழ்கூறுநல்லகஞ் செந்தமிழ் நாடு எனவுங், கொடுத்தமிழ்நாடு எனவும் இரண்டுபிரிவாகப்பிரித்த வழங்கப்படுமெனவுணர்க. செந்தமிழ்நிலம் ஒன்றும், கொடுத்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டு சேர இத்தமிழுலகம்பதின்மூன்று பகுதியுடையதாகும். செந்தமிழ்நிலம் என்பது வையையாற்றின்வடக்கும், மரு யாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என இளம்பூரணவடிசன், சேனாவரையர், ஈச்சினூர்க்கினியர் மூவரும் தொகாப்பியவுரைக்கண் உரைத்தார். வையையக்கு வடக்கணுள்ள பாண்டி நாட்டுப்பகுதியும் இதன்கண்ணடங்குதல்காண்க. வையையக்கு வடபுல நாடுகளிலுள்ள திருப்புத்தூர், திருவாடானை, திருக்கோட்டியூர், திருமெய்யமுதலிய தலங்கள் பாண்டிநாட்டுள்ளவெனப்படுதலானும் வையையக்குவடக்கண் நெடுந்தூரம் பாண்டிநாடுண்மை இனிதுணரப்படும். (பிற்காலத்தார் பாண்டிநாடே செந்தமிழ்நிலமென்பர்). இச் செந்தமிழ்நிலத்தைச்சூழ்ந்த கொடுத்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டாவன பொங்கர்நாடு, ஒளினாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு

பன்றிநாடு, சுற்றாநாடு, சீதநாடு, புழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை என இவையென்று இளம்பூரணவடிசன், சேனாவரையர் உரைத்தார். நச்சினூர்க்கினியர் இங்ஙனமேகூறி மலைநாடு என்ற விடத்து மலையமாநாடு என்றுரைத்தார். “சேரலன் மலையமான் கோச்சேரன் பெயரே” என்பது நிவாகரமாதலான் மலையமான் என்பது சேரன்பெயராதல் தெள்ளிது. மேற்கூறிய பன்னிருநிலமும் செந்தமிழ் நிலத்தின் நென்கீழ்ப்பால்முதலாக வடகீழ்ப்பாலிறுதியாக எண்ணிக் கொள்க என்று சேனாவரையரும், நச்சினூர்க்கினியரும் உரைத்தார். இதனாற் குடநாடும், மலைநாடும் வேறுவேறென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். நச்சினூர்க்கினியர் இங்கொடுந்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டையுஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டாவன சிங்களமும், பழந்தீவுங், கொல்லமுங், கூபமுங், கொங்கணமுந், துளுவுங், குடகமுங், கருநடமுங், கூடமுங், வடுகுந், தெலுங்குங், கலிங்கமுமா மெனவுரைத்தார். இதனாலாவ கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்கும் அப்பாலுள்ள பிறநாடுகளென்று தெளியலாம். இந்நாடு பன்னிரண்டும் தமிழ்மொழிவழங்காது வேறுவேறு மொழிவழங்குநிலங்களென்பது கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்குமப்பா விவற்றைவைத்துரைத்தமையானும், தமிழ்மொழியல்லாத சிங்களம் வடுகுமுதலிய மொழிப்பெயரே நிலப்பெயராகப் பெரும்பான்மை கூறியதனானும் உணரலாம். இந்நிலத்துமொழிகள் தமிழிற்புக்குவழங்கியவிடத்து உரையாசிரியரெல்லாம் நிரைச்செசால் என்று கூறுதலுங்காண்க. சங்கநூல்களிற் பல்லிடத்தும் வடுகநிலத்தைத் “தமிழ்பெயர்தேயம்” எனவும் “மொழிபெயர்தேயம்” எனவும் உரைத்தலானும் இதனுண்மையுணரப்படும். இவற்றாற் கொல்லங், கூபங், கொங்கணந், துளு, குடகமுதலியன தமிழொழிநிலங்களாக ஆதியிலெண்ணப்பட்டமை நினைக்கத்தகும்.

இனிச் சிறுபாணற்றுப்படைபில் மேற்றிசைக்கணுள்ளநிலம் என்பதுபற்றிக் “குடபுலம்” எனப்பட்ட சேரநாடு மேற்கூறிய கொடுந்தமிழ்நாடுகளுட் குட்டநாட்டையுடையதென்பது சேரனைக்குட்டுவன் என்பதனானும், குடநாட்டையுடையதென்பது குடவர்கோமான் என்பதனானும், புழிநாட்டையுடையதென்பது புழியர்கோமான் என்பதனானும், மலைநாட்டையுடையதென்பது மலையன், மலையமான் என்பதனானும் நன்கறியப்படும். மற்றைநாடுகளைப்பற்றி சுண்டு ஆராய்ச்சியின்று;

வேண்டுமென்று நினைந்து, கூறிக் கொள்வல். இதனாற் குட்டமுதலாக மலை நிறுதியாக சுண்டுச் சொல்லப்பட்ட நாடெல்லாம் சேரநாட்டகத்தன வென்று தெளியப்பட்டவாற்றான் இவையனைத்துங் 'குடபுலம்' என்று நல்லிசைப்புலவர் குறியிட்ட மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலமாகுமென்று எளிதினுணரப்படும். இதனாற் குடபுலம் என்பதன்கண் குடநாடும், மலைநாடுமென இரண்டுண்டென்றும், ஒன்றென்று கூறலாகாதென்றும், சேரவரக் குடநிசைப்பற்றிக்குறுமிடத்தெல்லாம் குடநாடொன்றையே குறியாது அவர்க்குக் குடநிசைக்கணுள்ள குட்டமுதலாக மலைநாடி நிறுதியாகச் சொல்லப்பட்டநாடுகள் எல்லாவற்றையுங் குறிக்குமென்றும் இயைமறத்துணறிந்துகொள்க. இப்பகுப்புமுறையெல்லாம் ஆராயாது குடபுலம் என்பது குடநாடொன்றே யென்றும், அதுவே மலைநாடென்றும், அம்மலைநாடு கடற்கரையோரமாகவுள்ளதேயென்றும், தாமே நினைத்துக்கொண்டு இடர்ப்பிவாருமுளர். அவர் மலைநாட்டுக்கும், குடநாட்டுக்கும் இடையிற் பலநாடுண்மையினை யும், இவையெல்லாஞ் செந்தமிழ்நாட்டைச் சுற்றியுள்ளனவென்று தொல்லாசிரியர்காட்டியதனையும் மறந்தனராவர். இப்பலநாடுந்தொக்குள்ள சேரர்குடபுலத்தை மலைமண்டலமென்று கூறுவதெல்லாம் சோழநாட்டைப் புனன்மிகுதி பற்றிப் புனனாடென்பதுபோல மலைமிகுதிபற்றி யென் றெளிதினுணரப்படும். இதனாற் குடபுலமென்றும், மலைமண்டலமென்றும் பெயருடைய சேரநாட்டுக் கொடுத்தமிழ்நாடாகவெண்ணப்பட்ட குடநாடும், மலைநாடும் வேறுவேறு உள்ளனவென்பது நன்குணரற்பாற்று. ஒருசேரனைக் "குடநிசைவாழுங்கோ" என நூல்குறித்து குடபுலங்காவலர்மருமான் என்புழிப்போல மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலத்தில்வாழும் வேந்தன் எனப் பொருள்படுத்தலன்றி அது கடலோரமாகவுள்ளதென்றுகொள்ளப்பட்ட கொடுத்தமிழ்நாடாகிய குடநாட்டிலேமட்டும் வாழுங்கோ என்று பொருள்படுத்தல் நெறியன்றென்க. 'கொடுத்தமிழ்நாடாகிய குடநாடு மேல்கடலோரமாகவுள்ளதென்பது' 'தண்கடல்வேலிநின்று குடநாடற்றே' என வருதலான் அறியலாம். சேரனானும் குடபுலமுமுதையுங்குறித்து அவனைக் குடக்கோ என்பதன்றி அவனாட்டி னோர்பகுதியாகிய 'குடநாடு' மட்டுங்குறித்து அப்பெயராளுதலில்லையென்க. அடியார்க்குநல்லாரும் "குடக்கோச்சேரலிளங்கோவடிகள்" என்புழிக் குடக்கோ என்பதற்குக் குடநிசைக்கோ எனவேபுரைத்தார்.

இத்துணையும் விரித்துரைத்தநாடுகளுள், தொண்டைநாடு, கொங்கு நாடு எனப்பட்ட நாட்டின்பெயர்கள் காணப்படாமை நினைக்கத்தகும். இவற்றுள் தொண்டைநாடு நாகபட்டினத்துச் சோழனொருவன் நாக கன்னியைமணந்துபெற்றபுதல்வனும், தொண்டைக்கொடியை அடையாளமாகச்சுற்றப்பட்டகாரணத்தாற் றெண்டைமான் எனப் பெயர் சிறந்தவனுமாகிய ஒருவற்குத் தன்னாட்டைப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பின் அத்தொண்டைமான்பெயரானவிலங்கியதொன்றாதலின் இப்பழைய நாடுகளின் வேறையெண்ணப்படாதாயிற்று. கொங்கு இப்பழையநாடுகளின் வேறையெண்ணப்படாமையின் உட்பகுதியாகியதோர் நாடென்று துணியப்படும். இது தொண்டைநாடுபோலப் பெரியநாடாகக் கருதப் படுமாலெனின் பழையகாலத்து ஒன்றனுட்பகுதியாய்ச் சிறுகியது பிற்காலத்துத் தன்பெயரேகொண்டு பெருகியதென்றுகொள்ளப்படுமென்க. இது முற்காலத்துக்கொங்கன் என்னும் பெயரையுடைய சேரனொளப் பட்டதன்மையாற் கொங்கநாடென்றும், அதுவே கொங்கென்றும் வழங்கப்பட்டதென்று தெரிகின்றது. இதனைச் செந்தமிழ்க்கடனிலை கண்ட கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்து

“கோதைபயில்விற்கொடிசூலாவியபுயத்தன்
கோதையர்விழிக்கணைகுளிக்குமருமத்தன்
கோதைகமழுங்கனிகைக்கொங்கனெனவின்ளுங்
கோதைநனியாண்டதொருகொங்குவளநாடு”

எனப் பாடுதலானறிக. கொங்கனெனவின்ளுங்கோதை—கொங்கன் என்று வழங்கப்படும் சேரன் என்றது காண்க. இங்ஙனமன்றி வேங்கடங்குமரி என்னுமிவற்றுக்கிடையே உள்ள நிலமெல்லாம் செந்தமிழ் ஒன்றும், கொடுத்தமிழ் பன்னிரண்டுமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவும் அவற்றின்வேறு யொருதமிழ்நாடு தனியே ஆங்குண்டென்று நினைப்பதற்கே இடனின்றதல்காண்க. இக்கொங்குநாடு ஆதிதொட்டே பெருகியநிலையுடையதாயின் ஈண்டு எண்ணப்பட்ட பழையநாடுகளுடன் எண்பெறு தெயுழியாதென்பது தெள்ளிது: இதனானை நாளடைவற் றன்பெயர் கொண்டு பெருகியதென்று துணியப்பட்டதென்க.

நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியச்செய்யுளியலில் ‘நாற்பெய ரெல்லையகத்து’ என்புழி மலைமண்டலம், பாண்டியமண்டலம், சோழ

மண்டலம், தொண்டைமண்டலம் எனவுரைத்தார். இந்நான்குடன் கொங்குமண்டலத்தையுஞ்சேர்த்துத் தமிழ்நாடு ஐந்து என்கொண்டாரும் உண்டு:

“நறவேந்துநங்கைநலங்கவர்த்துநல்கா
மறவேந்தன்வஞ்சியானல்லன்—றுறையின்
விலங்காமையின்றவியன்றமிழ்நாடைந்தின்
குலங்காவல்கொண்டொழுகங்கோ.”

என்னும் வெண்பாவில் “வியன்றமிழ்நாடைந்து” என்றதூஉம் இக் சுருத்தேபற்றிவந்தது. இவை தனியே சிறந்துபெருகியகாலத்து எண்ணப்படுதலான் முன் என்பெறுமைக்குக்காரணம் இவை தமிழ் நாட்டினின்று பிரிந்து தனியாகாமையேயென்று துணியலாம்.

இனி ஈண்டுக்குறித்த கொங்குநாடு மூவேந்தர்க்குரிய குடபுலம், தென்புலம், குணபுலம் என்பவற்றுள் எதன்பாற்பட்டதென்று ஆராபு நிடத்து இக் கொங்குநாட்டைப் பலவிடத்தும் ‘குடகோங்கு’ எனவே வழங்குதலான் இது குடபுலத்ததாமென்று புலனாகும். இதனாவிது குடநிசையாட்சியையுடைய சேரருடையதென்று துணியலாம். கலிகன்றியாழ்வாரும் சோழன்செங்குணனை அவன் வென்றுகொண்ட நாடிகளானே “தென்னுடன்குடகொங்கன்சோழன்” எனவழங்கியவிடத்துக் குடகோங்கு எனப்பணித்தல்காண்க. சேக்கிழாரும் வெள்ளாண்சேருசுருக்கத்திற் “குடக்கொங்கிலிணந்து” என்றார். ஆழ்வார் “தென்னுடன் குடகொங்கன்சோழன்” என்றது குணபுலங்காவலுடையசோழன் தென்புலத்தையும், குடபுலத்தையும்வென்றுகொண்டதனைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளப்படும். சங்குநூல்களும் பல்விடத்தும் சேரனையே “கொங்கர்கோ” (பதிற்-அஅ-கூ) என வழங்கும். இதனாற் கொங்குநாடு குடநிசைக்கப்பட்ட தமிழ்கிலத்துன்னதென்றும், அதுபற்றிச் சேரராட்சியிற்பட்டதென்றும் தெளிந்துகொள்க.

மற்று

“மாகெழுகொங்கர்நாடகப்பித்த

வேல்கெழுதாணைவெருவருதோன்றல்” (உஉ)

*மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீமான் உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் சிலப்பதிகார அபிதானவிளக்கத்தில் கொங்கு-கொங்குமண்டலம்-குடநாடு என்றெழுதினார்கள்.

எனப் பதிற்றுப்பத்துட் காணப்படுதலால் இக் கொங்குநாடு சேரார்க்கு வென்றியாற்குடைத்ததன்றி முன்றொட்டுச் சேராதன்றுமென்றிற் கூறுவல். வேங்கடங்குமரி யிடைப்பட்ட தாமிழலகத்து ஒரு தமிழ்ப்பகுதி மூவேந்தருளொருவர்க்குரிமையாகாதிருந்ததென்பது “வண்டமிழ்மூவர்காக்குந்தண்பொழில்வரைப்பின்” என்ற தொல் காப்பியனார்கூற்றுக்கு மாறுபாடாதலின் இது மூவருளொருவர் பகுதியதேயாமென்று துணியப்படும்; இது சேரர்குடபுலத்ததன்றாயின் இடைநாடாகவுள்ள இக்கொங்குநாட்டைக் குடகொங்கு என வழங்குதல் பொருந்தாததேயாகும். இது “குடகொங்கு” என்பதனால் என்றுங் குடகிசையாளுங்கோவாகிய சேரனதேயென்றுகொள்க. இங்ஙனமாகவும் சேரனைக் “கொங்கர்நாடசப்பித்ததோன்றல்” எனக் கூறியது தன்னாட்டசுத்தவராயிருந்துவைத்தே தன் கோலின்வாராது வேறுபட்டுக்குறும்புசெய்தாரையடக்கி அக்குறும்பர்நாட்டைச்சேரன் தன்னடிப்பித்தியசெய்துவயக் குறித்ததன்றி வேறன்றென்க. இங்ஙனம் முடிவேந்தர்நாடு அடிப்படுத்தல் உண்டென்பது

“நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து
கொல்களிற்றியானையெருத்தம்புல்லென
வில்சூலையறுத்துக்கோலின்வாரா
வெல்போர்வேந்தர்முரசுகண்போழ்ந்து” (பதிற்-எகூ.)

என வருவதனனும் இதன்கண் “நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து” என்றது நின்னைவழிப்பட்டு நின்னொடு ஒழுசாதிருத்தலேயன்றித் தந்நிலத்திலே வேறுபட்டுநின்று எ-று” எனவும், வில்சூலையறுத்துக்கோலின் வாராவேந்தர் என்றது முன்பு நின்வழியொழுகாது ஒழிந்திருந்தவழிப் பின்பு தாம் சுளத்துநின்போர்வலிகண்டு இனி நின்வழியொழுகுது மெனச்சொல்லித் தாமேறிய யானையெருத்தம்புல்லென வில்லின் நாணினையறுத்து நின்செங்கொல்வழியொழுகாதவேந்தர் எ-று எனவுங் கூறியவுரையானும் நன்குணர்ந்துகொள்க. சுண்டு வேந்தர் என்றது முடியுடைப்பேரரசுக்குத்திறையிடற்குரியராய்ப் பெருநாட்டிலொவ் வேர்ப்பகுதியை ஆள்கின்ற சிற்றரசரை எனவறிக. சிலப்பதிகாரப் பதிகந்து உரைபெறுகட்டுரைக்கண் “கொங்கிளங்கோசர்தங்களுட்கத்தே” எனவருதலான் இக்கொங்குநாட்டிப் பல சிற்றரசருண்மை புலனாகும். இவர் குறும்புசெய்தவழி இவ்நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தினுனென்றுகொள்க.

இனிக் ‘குடகக்கொங்கர்’ என் றொருவகையார் கண்ணகியின் கடவுண்மங்கலத்துப்போந்து வரம்வேண்டினாரென்று கேட்கப்படுமாலெனின் அவர் இக்கொங்குநாட்டினரன்றி வேறல்லாமை அவரையே பதிகத்துக் “கொங்கிளங்கோசர்” என்றதனாலும், அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கொங்குமண்டலத்து இளங்கோவாகிய கோசர் என்றுரைத்த மையானுமுணரப்படும்; மற்றுக் குடகக்கொங்கர் என்றது மேற்றிசைக் கணுள்ள கொங்கர் எ-று. குடம், குடகம், குடக்கு, குடகு இவை மேற்றிசைக்குவழங்கும் பெயர்களென்றுணர்க. கொங்கை யாண்டும் குடகொங்கு என்பதுபற்றி குடகமும் மேற்றிசைக்குப்பெயராதல் கருதிக் குடகக்கொங்கு என்று வழங்கியதன்றி வேறன்றென்க. இது சோனாட்டிச் சிதம்பரத்தைக் குணசிதம்பரமெனவும், கொங்குநாட்டிச் சிதம்பரத்தை (பேரூர்த்தலம்)க் குடசிதம்பரமெனவும் கூறுதலானும் உணரப்படும். இதனை

“விழவறாவிதிக்குணசிதம்பரத்துமேவினோர்க்கரும்பயனளிப்பா
‘ரமுகியதிருச்சிற்றம்பலமுடையாரொருவரே குடசிதம்பரத்துப்’
பழகுநர்க்களிப்பார்” (பேரூர்ப்புராணம்)

என வருதலானறிக. வேறாயின் அதுதோன்றப் பதிகத்துங் கூறுவ ரென்க. குடகம்தமிழ்நிலமன்மையும் உணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனங் கொள்ளாது கொங்குநாட்டித்தமிழரே ஒருகாரணத்தாற் குடகநாட்டிச் சென்று வதிந்தார். இவர் அவராவரென்றுகூறின் அலோதொருவாறு பொருந்தும்; என்னை காரணமெனின்? பொதியின்மலைக்கணிநுந்த ஆய் என்னும் அரசனொருவன் இக்கொங்கரோடு போர்புரிந்து இவரை மேல் கடலிலே ஓட்டினானென்று

“நீயளித்த, வண்ணல்யானையெண்ணிற்கொங்கர்”

குடகடலோட்டியனான்றைத்

தலைப்பெயர்த்திட்டவேலினும்பலவே” (கடூ)

என்னும் புறப்பாட்டானறியப்படுதலான் இவர் அக்காலத்து மேல்கடற் பக்கத்தோடி ஆண்டுள்ள மலைப்பக்கங்களில் வதிந்தாராவரென்று ஊகிக் கப்படுமா தலானென்க. எங்ஙனமாயினும் கொங்கர் சேரனுடைய குட புலத்தவர் என்னுமிடத்தும், கொங்கு அவனுடைய குடபுலத்ததே என்னுமிடத்தும் யாதோரையழும் உண்டாகாமை யிவற்றிற்காண்க.

இஃதன்றி இக்கொங்குநாட்டு என்றுமுள்ளகொல்லிமலை சேரர்க்கே சிறந்த தலைமையான மலையென்பது “கொல்லிச்சிலம்பன்” எனச் சேரனை வழங்குமாற்றானறியப்படும்.

“வாழியர்விலெழுதியளிமயநெற்றியொடு

கொல்லியாண்டகுடவர்கோவே” (சிலப்-குன்றக்)

எனவருதலான் இக்கொல்லிமலை சேரர்க்கு எத்துணைச்சிறந்ததென்பது இனிதுணரலாம். இஃது அத்துணைச்சிறப்புடையதாகக் கருதப்படா தாயின் இதனை இமயத்தொடிகார்த்து இளங்கோவடிசன் கூறுவென் றுணர்க. அகப்பாட்டிலும் “பொலையன்கொல்லி” (கூஉ) என்றார். புறப்பாட்டிலும் சேரனை

“வேந்துதந்தபணிதிருறயாற்

சேர்ந்தவர்கடும்பார்த்து

மோங்குகொல்லியோடுபொருந்” (உஉ)

எனக்கூறினார். இதன்கண் “கொல்லியோடுபொருந்” என்பதற்குக் *கொல்லிமலையிலுள்ளா நுடைய அடுபொருந் என்று உரைகாரர் பொருள்கூறினார். இதனும் கொல்லி சேரன்மலையும், கொல்லியோர் சேரன்குடிசுறமாத லுணரப்படும். கொங்குநாட்டைக் குடகொங்கு என்றதுபோல அதன்கணுள்ள இக் கொல்லிமலையை “வெல்போர்வா னவன்கொல்லிக்குடவரை” (அகம்-கூஉ) எனவும் “குடகொல்லி” (இறையனார் களவியலுரைமேற்கோள்) எனவும் “இமயங்குடகொல்லி” (பட்டினத்தடிகள்) எனவும் வழங்குதலான் இஃதுள்ள நிலையைக் குடகிசையென்று கருதினாராதல் செவ்வனம்பலனாகும். இதனானும் இது குடபுலத்ததாய்க் குடபுலங்காவலருடையதாதல் தெளியலாம். பாண்டியர்பொதியத்தைத் “தென்னம்பொருப்பு”, (புறம்-உகரு) என் பதுபோல இதனையுக்கொள்க. சோழர்க்குநேரிமலையும், பாண்டியர்க் குப்பொதியமலையும், எங்ஙனஞ்சிறந்தனவோ அங்ஙனமே சேரர்க்கு இது சிறந்ததாகும். எத்துணையோ மலைகளையுடைமையாற் குடபுலம் மலைமண்டலமெனப்படும். அம் மலைமண்டலங் காவல்புரிகின்ற சேரர்

* கொல்லிமலையில் இன்றைக்கும் மலையாளரேயுள்ளனர். மலையாளர்-மலையர் எனவழங்கப்படுவென்பது “மண்ணினிற்பொலிகுலமலையர்” (திருஞான-உக௯) எனச் சேக்கிழார்பாடுதலான் அறியப்படும்.

பெயர்ச்சிறந்தது இக் கொல்லிமலையானே என்பது ஈண்டைக்கு நினைக்கத்தகும். இது கருஷுர்க்கு அணித்தாகவுள்ளது என்பதும் மறக்கற்பாலதன்று. இக் கொல்லியைக் குடவரையெனப் பலவிடத்தும் வழங்கியவாற்றற் குடமலைநாடன் என்று சேரனைக்கூறியவிடத்துக் குடக்கணுள்ள கொல்லிமுதலாகிய மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவன் என்று கருதப்படுமெனவுணர்க. இக் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகவுடையன் என்பதனாற் சேரன் மேல்கடலோரத்துநாட்டைமட்டும் உடையனாகாது அம்மேல்கடற்குக்கிழக்கே நெடுந்தூரம்விரிந்த அகநாடுடையனென்பது அதிகமாக வலியுறுதல்காண்க. சேரன் தனக்குரிய குடகடலோரத்துப் பல வுயர்ந்தமலைகளை உடையனாயினும் அவற்றாலிவன் சிறவாமல் இக் கொல்லிமலையானே பெயர்ச்சிறத்தலின்காரணம் ஆராயப்படும். இதுபோலவே மேல்கடற்பக்கத்துப் பேர்யாறு முதலிய பெரியபாறுகளை இவனுடையனாயினும் இவன் அவற்றற் பெயர்ச்சிறவாமற் பொருநதைத்துறைவன் என ஆன்பொருநதையானே பெயர்ச்சிறத்தலின்காரணமும் ஆராயப்படும். இவற்றின்காரணத்தை உள்ளவாறாராயின்சேரர் அரசிருக்கையினையுடைய தலைநகரைத் தன்பாற்கொண்ட நாட்டாகத்து இவை யுளவாதற்சிறப்புப்பற்றியன்றி வேறன்றெனவுணரலாகும். இது மேல் யான்கூறும்பிரமாணங்கள்பலவானும் வலியுறும்.

மற்றும் கொல்லிமலை ஓரியினுடையதென்றும், அவ்வோரியைக் காரியென்னும் முள்ளூர்மன்னன் சேரனுக்குத்துணையாய்வின்று கொன்று அவன் கொல்லிமலையைச் சேரனுக்குக் கொடுத்தானென்றும் அகநானூற்றின்கண்

“முள்ளூர்மன்னன்கழறொடிக்காரி
செல்லாநல்லிசைநிறுத்தவல்லில்
லோரிக்கொன்றுசேரலர்க்கீத்த
செவ்வோர்ப்பலவியன்பயங்கெழுகொல்லி” (௨௦௯)

என வருதலாற் பெறப்படுமாவென்றிற் கூறுவல் - பாண்டியருடைய பொதியமலையில் ஆய் என்னும் ஒருவன் இருந்தரசாண்டது

“கழறொடியா அய்மழைதவழ்பொதியி
லாடுமகன்குறுகினல்லது
பிடுகெழுமன்னர்குறுகலோவரிதே” (புறம்-௧௨௮)

என்பதனாலறியப்படும். இவ்வாயென்னும்வள்ளல் பிரிகெழுமன்னரும் குறுகரியசிலையில் இப்பொதியமலையில் இடைக்கணுண்டாகிவிளங்கினும் அப்பொதியமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய பாண்டியர்க்கு அதனுரிமைதப்பாதவாறுபோல ஓரியென்னும்வள்ளல் கொல்லிமலையில்வளியுடையனா யிடையிலுண்டாகிச் சேரற்கடங்காமை காட்டினாயினும் அக்கொல்லிமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய சேரர்க்கும் அதனுரிமை தப்பாதென்றுணர்க. இவ்வுரிமையானேயன்றே தனக்குத்துணையாகிய காரியை ஓரிமேலேவி அவனைக்கொல்லித்துச் சேரன் அக்கொல்லிமலையைக்கொண்டானென்றுதெரிக. காரிக்கும் ஓரிக்குமுள்ள பகைமைகாரணமாகவே இப்போர்நிகழ்ந்ததாரின் அப்போர்வென்றியின்பயனை அக்காரியேயெய்துவானாவன். அங்ஙனமன்மையானும், கொல்லிமலையுரிமை சேரற்கே எஞ்ஞான்றுமுண்மையானும் அதனைக் காரி சேரற்கீத்தா எனெனத்துணிக. சேரனுரிமைக்கு இடையுறுநீக்கித்தந்த அத்துணையே யல்லது வேறென்றென்றுகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் பாண்டியன் பொதியப்பொருப்பனாகான் “நீர்திகழ்சிலம்பினேரியோனே” (பதிற்-) எனச் சேரனைக்கூறுதலாற் சோழன் நேரியனாகான் என்கொள்ளவுநேருமென்க. இதனால் இம்மலைகள் இடையிடையே போர்க்கிடனாகவும், பிரராட்சிக்கிடனாகவும், கேட்கப்படினும் இம் மூன்றமலைகளையும் என்றுமுரிமையாகவுடையார் அவ்வம்மலையுடைய நாடுடைய முடிவேந்தரன்றிப்பிறிதில்லையெனத் தெற்றெனவுணர்க.

இனிக் குடநாடு, சூட்டநாடு, பூழிநாடு, மலையாடு என இவை குடபுலஆட்சியையுடைய சேரரைச்சேர்த்தனவென முன்னரே உரைத்தேன். அவற்றுள் மலையாடு யாதாருமென்று ஆராய்வோமாக. கொடுந்தமிழ்நாடாகிய இம்மலையாடு செந்தமிழ்கிலத்தைச்சூழ நிறுவப்பட்டநாடுகளின்முறையிற் சூட்டாட்டுக்கு அப்பால் பலநாடுகளுக்குப் பின் வைக்கப்பட்டவாற்றான் இம்மலையாடு கடலோரமாக இல்லாமல் நெடுந்தூரத்தள்ளி அகநாட்டே உளதாதல் தெளியப்பட்டது. இதனையே நச்சினூர்க்கியியர் மலையமானாடு என வுரைத்தார். தென்பாண்டி நாடு என்பது தென்றிசைக்கணுள்ள பாண்டியனாடு என முவேந்தரு ளொருவன்பெயரேகொண்டு விளங்கியதுபோல இம்மலையாடும் மலையமானாகிய சேரனாடு என்பதற்கு மலையமானாடு என வழங்கப்பட்டதாகும். மலையமான் சேரனென்பது நிகண்டிகள் பலவற்றினுங்கண்டது.

நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியவெழுத்ததிகாரத்துக் 'கிளந்தவல்ல
செய்யுளுட்டிரிநவும்' என்னும் அதிகாரப்புறனடைச்சூத்திரவுரைக்
கண் தாம் செய்யுளியலுட்கூறிய நான்குமண்டலங்களை யுமேகருதிச்
சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு என முடிந்தவற்றிற்கு
இலக்கணமலமக்குமிடத்துச் சோழன், பாண்டியன், தொண்டைமான்,
மலையமான் என நான்குமண்டலத்தலைவர்பெயரையுங் கூறுதலானே
இதனுண்மையுணரப்படும். மற்றுச் செய்யுளியலுள் மலையண்டலத்தை
முற்கூறினாரெனின் சுண்டு அன்கெட்டுமுடிதலும், சுற்றெழுத்துச்
சிலகெட்டுமுடிதலும், முதலெழுத்தொழிந்த பலவுங்கெட்டு முடிதலும்
பற்றிஇவை முறையேநிறுவப்பட்டனவென்க. இப்பழமையானநாடுகள்
படைப்புக்காலத்தொட்டு மேம்பட்டுவருதலையுடைய வண்புகழ்மூவர்
பெயராத் சிறப்பதன்றி இவராத்சிக்குரியநாடுகளில் இடையிடையே
தோன்றிமலையுஞ் சிற்றரசர்பெயராத் பண்டேசிறப்பதென்பது சிறி
தும் பொருந்தாதென்க. சேரனே மலையமான், மலையன், மலைநாடன்
எனப் பெயர்கிறந்தவனென்பது நன்றுணர்க. "சேரன்பொறையன்
மலையன்றிரம்பாடி" எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதலான் மலையன் என்
பதும் சேரன்பெயரேயாதறெனின்கொள்க. குடநாடும், குட்டநாடும்,
பூழிநாடும், சேரனாய மலையமானுடையனவேனும், இம் மலைநாடும்
நிம் மலையமானுடென அவனுற் பெயர் சிறந்தது அவன் அந்நாட்டே
வதினின்றதன்மையானென்று எளிதிலுய்த்துணரலாம். இளம்பூரண
வாடகனும், சேரனாலாயநும் எண்ணிய கொடுத்தமிழ்நாடுகளுள் மலை
நாடு எனக்குறித்த நிலத்தையன்தே நச்சினூர்க்கினியர் மலையமானாடு
என்றெழுதினார்; மலைநாடன் என்பது சேரனையே குறிப்பதென்று
பலருமறிவர். அங்ஙனமாயின் மலைநாடு சேரனுடையதன்றி வேறொரு
வருடையதாகாது. இதனும் இந்நாடுடைய மலையமான் சேரனே
எனத்தெளிக. மற்று மேல்கடற்பக்கத்துள்ள மலைகையுடைய நிலம்
என்னேகாரணத்தால் இப்பெயரை அக்காலத்துப்பெற்றதில்லையெனிற்
கூறுவல்: மேல்கடலோரத்துள்ளநிலங்கள் மக்கள் குடியேறி நாடாய
தன்மையான் அவை குடநாடும், குட்டநாடும் எனப்பெயர் சிறந்தன.
அவற்றையடுத்துள்ளநிலங்கள் மலையடர்ந்தனவேயன்றி அவை மக்
கள் குடியேறியநாடாதற்றன்மையில்லாதபடியால் மலைநாடென்று அக்
காலத்துவழக்குப்பெறாதாயிற்று. மலைநாடு என்பது மலைகையுடைய
தும், மக்கள் குடியேறியநாடாகியதுமாய நிலனையென்பது தெள்ளிது.

அக்காலத்து அவை வாசயோக்கியலதையைப் பெறுமையால் அங்
 னனம்பெற்ற மலைநிலமே மலைநாடுனவழக்குப்பெற்றதென்று தெளிந்
 துகொள்க, இவற்றைக் கொடுத்திழ்நாடுகளெனக் கூறுதலானும் அத்
 தமிழைவழங்குமக்கள்நிறைந்தநாடாதல் துணியப்படும். நிற்காலத்து
 இப்பழையபெயர்களெல்லாமாறி மலைகளதிகமாக விருத்தல்காரணமாக
 மேல்கடலோரத்துநாட்டை மலைநாடு என்று வழங்கத்தலைப்பட்டனர்
 என்று தெரிந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்காற் பழையோர் எத்
 துணையோ அறிவொடு பகுத்துக்காட்டியதற்குக் குற்றங்கூறுதலாகவே
 முடியுமென்க.

இனி சுண்டிக்கூறியமலைநாட்டை மலையமான் என்னும்பெயர் காரி
 என்பவனுக்கும் வழங்குதல்பற்றி அக்காரிநாடுனக் கூறலாகாதோ
 வெனின் அங்ஙனங்கூறலாகாதென்க. என்னையெனறி கூறுவேன். காரி
 என்னும் வள்ளல் முள்ளூர்மலையில் இடையிலுண்டாகிய ஓர்சிற்றரசன்.
 அவன் சேரற்கு உறுதுணையாய்நின்று சேரனுக்குஅடங்காத கொல்லி
 மலைஓரையெய்துகொன்றவன். இவன்காலத்துக்கு எத்துணையோ முந்தியே
 பகுப்புடைய தமிழ்நாடுகளிலொன்று இவன்பெயர்கொண்டதென்பது
 பொருந்துவதாகாது. அன்றியும் அம் மலையமான்என்னும்பெயர்
 அவன் சேரனுக்குத் துணையாய்காரணத்தான் அவனுக்குப்பட்டமாகச்
 சேரனாற்றரப்பட்டதாமென்றகொள்வதல்லது அவனியற்பெயரென்ற
 லுமாகாது. அன்றியும் இவனினுஞ்சிறந்துவிளங்கிய பாரிமுதலிய
 வள்ளல்கள்பெயர்களான் நாடுகளின்பெயர்கள் வழங்கப்படாமையும்
 சுண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இச்சிற்றரசர் இந்நாடுகளின் ஒரோர்
 சிறுபகுதிகளையுடையரல்லது வேறிலிரெனவுங்கொள்க. இவற்றால்
 இம் மலைநாடு காரியாகியமலையமானாடாகாமை தெளியப்படும். இதனை,
 சங்கரசோழனுலாவில்,

“பாண்டியராரத்தின்பல்கலமோ—வீண்டிப்
 பொரவிட்டசேரர்மலாபேற்றந்தது
 வரவிட்டவச்சரவடமோ”

என வருதலான் நன்கறிந்துகொள்க.

இனிக் காரியாகிய மலையமான் முள்ளூர்மலையையும், திருக்கோவ
 லாரையும் உடையவனான் என்று பழைய நூல்களா னறியப்படும்.

இவனுடைய திருக்கோவலூர் சேதிநாட்டென்பது “சேதிநன்னாட்டு
 நீடுதிருக்கோவலூர்” எனச் சேக்கிழார் கூறுதலா னுணரலாம். இத்
 திருக்கோவலூர் விஷயமாக மலையமான்சம்பந்தமான பலபலகதைகள்
 கேட்கப்படுகின்றன. இவன் அன்னைவழிற்றினுதியாமல் வேள்கிரிது
 தித்தகாரணத்தாற் தெய்வீகன் எனப்படுவான் எனவும், சேரன்மகளா
 சிய பதுமாவதியை மணம்புணர்ந்தான் எனவும், கொல்லிமலையை மேற்
 கணுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை மூவேந்தர்பாற் பெற்றானெனவும்,
 பெரியபுராணத்திற்கண்ட நரசிங்கமுனையரையர்க்கும் மெய்ப்பொரு
 னையனார்க்கும் தந்தையாவான் எனவும், மூவர்முடியுடன் தன்முடியுஞ்
 சேர்த்துச்சூடிய நான்முடியுடையானெனவும், மலையரையன் அவதாரம்
 இவனெனவும், பாரிமகள் அங்கவை சங்கவையை மணந்தவன் எனவும்,
 இவரன்றிச் சோழன்மகளையும், பாண்டியன் மகளையும் மணந்தவன்
 எனவும், இவரல்லாமற் சத்யபுரி ராஜகுமாரியளையும் மணஞ்செய்து
 கொண்டானெனவும் அண்ணாமலைச்சதகம் என்னும் நூல் கூறும். இந்த
 நூற்கண் கொல்லியை எல்லையாகவுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை
 இவன் வேந்தர்பாற் பெற்றான் என்று கூறுதலால் அதன்கண் சேரன்
 மலைநாட்டுப்பகுதியும் அடங்குதல்நோக்கி இவனும் மலையன் மலைய
 மான் எனப்பட்டானென்றும், பிற்காலத்துச் சேரன்பாற்பெற்று இவ
 னுள்ளின்ற மலைநாட்டுப்பகுதியை மலையமானுடென்றே கொண்டா
 ரென்றும் கூறினுமிழுக்காது. எங்ஙனமாயினும் இந்நாடு இவனுக்கு
 என்றுமுள்ளதாகாது இடையிற்றிடைத்தென்பதை இந்நூலும் நன்
 குணர்த்துதல்காண்க. இதுகொண்டுபோலும் சேக்கிழார் மெய்ப்பொரு
 னையனரைச்

“சேதிநன்னாட்டுநீடுதிருக்கோவலூரின்மன்னி

மாதொருபாகரன்பின்வழிவருமலாடர்கோமான்” என்றார்

எனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். தெய்வீகனுக்கு மலைநாட்டுப்பகுதி
 கிடைத்தபடியால் அவன்புதல்வரென்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறிய
 மெய்ப்பொருளையனரை அத்தந்தைசிறப்பெல்லாம் உடையாராகக்
 கருதி மலாடர்கோமான் என்பது பொருத்தமுடைத்தேயாகும். தெய்
 வீகனுக்குரியநாட்டின்கீழ்க்கிணைப்பகுதியை மெய்ப்பொருளையனரும்,
 மேற்றிணைப்பகுதியை நரசிங்கமுனையரையரும் பெற்று ஆண்டனர்
 என்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறும். இவற்றையெல்லாம் அந்நூலுட்

கண்டுகொள்க. இவன் தொண்டைநாட்டவனாகவிருந்து சேரனொடு
சம்பந்தஞ்செய்தகாரணத்தாற் றெண்டைநாட்டார் சேரற்கு மைத்
துனக்கேண்மைபாராட்டுமுறைமையுடையராயினொன்று ஊகித்தற்கு
மிடனுண்டு.

“சேனுலாவுசீர்ச்சேரனாதிருமலைநாட்டு

வாணிலாவுபூண்வயவார்சண்மைத்துனக்கேண்மை

பேணீடியமுறையதுபெருந்தொண்டைநாடு”

என்பதுகாண்க. அண்ணாமலைச்சதகத்தில்

வந்துலகு புகழ்கொண்ட தெய்வீச மன்னனெழின்

மலையமான் றந்த பதுமா

வதிமா தினைப்புணர் தரிதாய்ப் பயந்ததொரு

மைந்தனர சிங்க முனையற்

சித்தநடு நாடெனுந் திருமுனைப் பாடிநாட்

டெல்லைக்குண் மலையன் னை

யிருவென்று முடிசூட்டி வைத்தபடி யாலதற்

கேய்ந்தநர சிங்க முனையர்

சந்ததியில் வந்தவர்கண் மலையமா னென்றுபெயர்

சாற்றநெடு மேற்றிலை யெலாந்

தங்கிய பெருங்குடிசு ளாய்நிறைந் துழுதுபயிர்

தானிடுஞ் செல்வர் கண்டார்

யந்தநர சிங்கமுனை யரையர்பே ரன்புநெறி

யருள்பெறு வசந்த ராய

ரண்ணாவி னிற்றுதிசெய் யுண்ணமு லைக்குரிய

வண்ணாமை லைத்தே வனே.

என வருதலா னிவற்றதுண்மை எளிதிலறியப்படும். பதுமாவதி சேரன்
மகள் என்று இந்நூலுட் கூறதலானும் அச்சேரவம்மிசியரேயாதல்
பற்றி அவர்பெயரையெல்லாம்புனைந்தாராவர். சேக்கிழார் மலாடர்
கோமான் என இவர் தம்பியாரைக்கூறுதலான் மலாடர் என்னும்
பெயர் பிற்காலத்துக் குடிப்பெயராயிற்றென்று எளிதிலுசிக்கத்தகும்.
இக்கதையெல்லாம் சேரனே மலையமான் என நிகண்டுள்ளெல்லாக் கூறிய
தனையே வற்புறுத்துதல் நன்று கண்டுகொள்க.

கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்திற், றெண்டைநாட்டவனான
காரி சேரன்பால் மலைநாட்டுப்பகுதியைப்பெற அது காரியென்னும்
மலையமானாடாகிய காரணத்தான் மலாடாகிய நாட்டைத் தொண்டை
நாடெனவே கருதினார்.

“மலாடும்வளர்பாண்டியும்வழங்குபுனனாடு
நிலாவுதிதையாகநிதிச்சமும்வழங்க
விலாழிமதகுஞ்சரமும்வெய்யபொருண்மற்றுங்
குலாவுசிறப்பெய்கியதுகொங்குவளநாடு”

என அவர் பேரூர்ப்புராணத்துப்பாடுதலா நறியப்படும். முதலிற்
சோன்பகுதியிலிருந்த மலைநாடு நாளடைவிற றெண்டைநாடாகிய
தன்மையையே யிதுகாட்டும்.

இஃது இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராயப்படும். அகப்பாட்டில்

“அருவிபாய்ந்தகருவிரன்மந்தி
செவ்வேர்ப்பலவிற்பழம்புணையாகச்
சாரற்பேரூர்முன்றுறையிழிதரும்
வறனுறலறியாச்சோலை
விறன்மலைநாடன்” (௩௮௨)

எனக் கூறுவதன்கண் பேரூர்முன்றுறையையுடையது மலைநாடென்று
கொள்ளவைத்தார். இப்பேரூர் காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் எனப்படுவதாகும்.
அது காஞ்சியாற்றின் முன்றுறையையுடையதாலுங்காண்க. இது
கொங்குநாட்டுள்ளதாம். குடசிதம்பரம் எனப்படுவதுமிதுவே. இவ்
வருடையநாடு மலைநாடெனலால் கொடுத்தமிழ்நாடாகிய மலைநாடு இப்
பக்கத்தென்று தெளிதற்கு இதுவுமோர் துணையாதல்காண்க.

இனி முருகக்கடவுள் வள்ளியெனப்பெயரிய குறவர்திருமகனாவேட்
டது தொண்டைநாட்டு மேற்பாடியூர்ப்புறத்துள்ள வள்ளிமலையின்க
ணென்பது கந்தபுராணத்தும், தணிகைப்புராணத்துங்கண்டது. “இங்
கனம் அப்புராணங்கள் கூறுநிற்க அருணகிரிநாதர் “சேரமலைநாட்டில்
வாரமுடனவேட்ட சீலிகுறவாட்டி மணவாளா” எனப்பாடுதலான் இவ்
வள்ளியைவேட்டது சேர மலைநாட்டின்கண் எனக்கொண்டனரென்று
தெரியலாம். அருணகிரிநாதர் வள்ளிமலையைச் சேரநாட்டென்று

கருதியே இங்ஙனங்கூறினராவர். என்னையெனின் அவர் “வள்ளி படர்கின்ற வள்ளிமலைசென்று வள்ளியமணந்த பெருமானே” எனப் பாடுதலான் வள்ளிமலையிற்றான் வள்ளியிருந்தாளென்றும், அங்குச் சென்று முருகக்கடவுள் மணந்தாரென்றும் கொண்டாரென்பது அறியக்கிடத்தலானென்க. இருகிறத்தார்க்கும் வள்ளிமலை என்பது ஒத்த தென்றும், அது சேரநாட்டது தொண்டைநாட்டது என்பதே வேற்றுமையென்றும் அறியப்படும். முதலாலத்தே சேரநாட்டதாகவிருந்த வள்ளிமலை பிற்காலத்தே தொண்டைநாட்டதாக யாதாமொருநிமித்தத்தாற் சேர்த்துக்கொள்ளலாயிற்றென்று நினைக்கத்தகும். இதனால் ரெண்டைநாட்டிலுள்ள வள்ளிமலையைத் தன்னகத்துடையதாக இச்சேரன் மலைநாடிருந்தது என்பதுமட்டில் இவ்வருணகிரியார்பாடல் உணர்த்துமென்க.

இனி இளம்பூரணவடிசுளும், சேனாவரையரும் மலைநாடெனவழங்கியதை நச்சினூர்க்கினியர் மலையமானூரென வழங்கிக்காட்டியது குடபுலத்துக்குடநாடு, குட்டநாடு இவற்றின்பக்கத்துள்ள பெரியமலைகளை யுடையநாடு என்று மயங்காமைப்பொருட்டுென்றும், சேரனாகிய மலையமானுடையநாடு என்று தெளிதற்பொருட்டுென்றும் கூறினும் அமையும்.

இனிக் குடநாடென்பது சேரர் குடபுலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுத்தமிழ்காட்டையும், உணர்த்துதல் போல இம்மலைநாடு என்பதும், சேரர்குடபுலமாகிய மலைமண்டலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுத்தமிழ்காட்டையுமுணர்த்துதல் நூல்களிலெல்லாம் காணலாம்.

இனி இச்சேரன் குடபுலத்தோர்பகுதியாகிய இம்மலைநாடு, மேற்கூறியவாற்றால் அகநாட்டிடத்தது என்று தெளியப்படுமாயினும் அதனெல்லை யுணரப்பட்டிலதாலெனிற் கூறுவேன். சேரன்பெயர்சிறந்தது “வானவன்கொல்லிக்குடவரை” எனப்பட்ட கொல்லிமலையானேயென்பது முன்னேகூறினேன். அவன்பெயர்சிறந்த கொல்லிமலை ஒரு புறமும், மலையமானுடென்று அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடு ஒருபுறமும் மாமென்று சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்தாகாது. எங்கு அவனுக்குச் சிறந்தமலையுளது அங்குத்தான் அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடும்

உளதாகும். பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “கொல்லிக்கற்றத்து நீர்கூர் மீமிசை” (அ0-பதி.) என்புழிக்கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்தமலைகளையுடைய நாடு என விளங்கவுரைத்தார். அவர் கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்தநாடு என்னுது கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த மலைகளையுடையநாடு எனத் தெளிவித்தலையுங்காண்க. இதனாற் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகக் கொண்டு அதனைச்சூழப் பலமலைகளையுடையதோர் நாடாதவின் மலை நாடுஎனப்பட்டதென்றுய்த்துணரலாம். இக்கொல்லிமலை கொங்குமண்டலத்தினதாதலின் இம்மலைநாடும் அம்மண்டலத்தினோர்பகுதியாய்மட்டுகுதலறியலாம். கொங்குகாடு இவையிற் தன்பெயர்கொண்டு பெருகியதென்று முன்னரே சொன்னேன். இது சேரனுக்குரிய நாடுகள் சிலவற்றைத் தன்னகத்துக்கொண்டதாகும். மதுரைநாட்டினுள்ள நிருவாவின்னன்குடியைச் சேரர் கொங்குகாட்டகத்துவைத்து அருணகிரிநாதர் வழங்கியவாற்றான் இக் கொங்குமண்டலத்தின் பெருக்கம் உணரப்படும். அவர்

“ஆகியந்தவுலாவாகபாடிய

சேர|கொங்குவைகாவுந்நன்னாடிக்

லாவின்ன்குழவாழ்வானதேவர்கள்பெருமானே”

எனவுரைத்தது காண்க. அவர் இங்குக் கொடுங்கோளூரிலிருந்தரசாண்ட சேரமான்பெருமானையுரைக்கும். கொங்குகாடுரியதென்று பாடுதல் காண்க. இதனாற் பண்டைச்சேரர்கொங்குகாட்டின்பாப்பு எளிதிலறியப்படும். இவ்வாவின்னன்குடிக்கும் கொல்லிமலைக்குமிடையே தான் காவிரி, ஆன்பொருரை, குடவனாறு எனப் பெயரிய ஆறுகள் பலவுள்ளன என்றுணர்க. குடவனாறு என்பது மேற்றிசையுடையவனதாறு என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஆன்பொருரை காவிரியுடன் கூடும் யாறென்று பதிற்றுப்பத்து “மாமலைமுழக்கின்” என்னும் பாட்டுரையானுணர்க.* இங்ஙனம் சேரர் குடபுலத்தன்னதும், சேரார்க்குச் சிறந்தகுடவரையாகியகொல்லியைத் தன்கணுடையதும், சேரர் கொடுந்தமிழ்மலைநாட்டைத் தன்னுட்கொண்டதும், சேரார்க்குரிய ஆன்பொருரை, குடவனாறுமுதலிய யாறுகளையுடையதும், மலைநாட்டுள்ள

* ஆன்பொருரையைப்பற்றிப் பின்னரும் விரித்துரைப்பேன். ஆண்டுக் காண்க.

தெனப்பட்ட பேரூரையுடையதும், பாண்டிநாடுவரை பார்த்த நிலனுடையதுமாநிய சேரர் கொங்குநாடு சோனாட்டெல்லையிலுள்ளதென்பது எல்லார்க்கு மொப்பதாகும். சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்தருளிப் பொன்னாட்டவருமணைந்தாடும் பொன்னிநீர்நாட்டிடைப் போவார்” எனக் கூறுதலானும் இஃதறியப்படும். இதனால் கொங்குநாடுஞ் சோழர்நாடும் அடுத்ததுள்ளவாறு புலப்படும்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்துபோய்க் குலவுமலைநாட்டெல்லையுற” எனக்கூறியதனால் சேரர்மலைநாட்டைக் கொங்குநாட்டுக்கு அப்பால்வந்தாரெனிற் கூறுவேன்—சேக்கிழார் சுண்டுக் கூறுவது சேரமான்பெருமானையனர்காலத்துச் சேரரிருந்தநாட்டைக்குறிப்பதன்றி வேறு கொடுத்திழ்நாடு என்ற மலைநாட்டைக்குறிப்பதென்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அவர் மலைநாடுென்றுகொண்டது சேரமான்பெருமானையனர் அரசுபுரிந்த கொடுங்கோளுர்ப்பங்கத்துநாட்டையெயன்பது அவர்பாடிய பெரியபுராணத்தா னறியப்படும். அது உரையாகியியர்முதலிய பல்லோர்கொள்கைப்படி குடநாடு, குட்டநாடு என இரண்டிலொன்றுவதன்றி இவ்விரண்டிற்கு மப்பாற் பல கொடுத்திழ்நாடுகள்கடந்து நிறுவப்படும் மலைநாடாதல் கூடாதென்க. மற்று அவர் மலைநாடுென்று கூறியதெல்லாம் சேரர்நாடுமுழுது மலைமண்டலமென்றுவழங்குதல்பற்றி எனக்கொள்க. சேரமான்பெருமானையனர்காலத்துக் கொங்குநாடு சேரர் ஆட்சிக்குரியதாயினும் அவராங்கில்லாமையற்றிக் கொங்குநாட்டைச் சேரர் மலைமண்டலத்தினின்று வேறுபிரித்தாரெனக் கொள்ளத்தகும். இப்பிற்காலநிலைமையைத் துணையாக்கொண்டு சங்ககாலத்துள்ளதொன்மைத்துணிதலாகாதென்க.

இனிச் சேரமான்பெருமானையனர்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் தம்வலிகுன்றிச் சோழர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுநிலையையெய்துனரென்பது அச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்துப் புகழ்ச்சோழநாயனார்வரலாற்றான் அறியப்படுவது. வலிகுன்றிய சேரர் பின்னே* கொங்குநாட்டுத் தலைநகரைவிட்டுத் தங்கட்குரிய குடநாடு, குட்டநாடுகளிலே

சேரர் தங்கண்டகத்தேயிருந்து பிறர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுமையை நினைந்து தங்கள் நாட்டைவிட்டார் என்கொள்க.

சென்று ஒதுங்கினாரென்று பிற்காலநிலைமைக்குத்தகத் துணியப்படும். இதனால் சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழர் வலியிலராயினாரென்றும், சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழராத் சேரர் கொங்குநாட்டைவிட்டுத் தங் குடநாட்டொதுங்கினராகக்கூறுதல் பொருந்தாதென்றுங்கருதிப் பிறர்கூறுவன பொருந்தாமை காண்க. சுந்தரமூர்த்திநாயனார்காலத் தவரான சேரமான்பெருமானாயனார்க்குச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாராத் பாடப்பட்ட புகழ்ச்சோழநாயனார் முந்தியவரென்பது தெற்றெனவிளங்கும். அப் புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவுர்சென்று கொங்கரொடு குடபுலமன்னர் திறைகண்டவாற்றாற் கொங்கரொடு குடபுலமன்னர் வலிகுன்றித் தளர்ந்தவாற்றியப்படும் என்க. இதனாலும் சங்ககாலத்துச் சேரர் தலைமையும், சேரமான்பெருமானாயனார்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் சோழர்க்குத் திறையிடுவாராகிய நிலைமையும் எளிதிலுய்த்துணரப்படுமென்க. புகழ்ச்சோழர்க்குத் திறையுரிபை கூறியவாற்றாற் கொங்குநாடு சேரார்க்கே அக்காலத்துமுரியதாதலுணரலாம். பிற்காலத்துங் கொங்குநாடு குடபுலம் என்பது மறக்கப்பட்டிலதென்பது

“சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவனாரடியார்பதிகடொற்ற
நன்றுமகிழ்வுற்றின்புற்றுநலஞ்சேர்தலமுங்கானகமுந்
துன்றுமணிகீர்க்கான்யாறுந்துறுகற்சுரமுங்கடந்தருளிக்
குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார் குலவுமடியேனகம்புகுந்தார்”

என வெள்ளானைச்சருக்கத்துச் சேக்கிழார் பாடுதலானும் அறியப்படும். இதன்கட் குடபுலத்துப்பதிகடொறுமின்புற்றுத் தலமுங் கானகமுங் கான்யாறுஞ் சுரமுங்கடந்து அப்பாற் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தாரென்று கூறுதல்காண்க. கொங்குநாடு சோருடையதென்பது இதன் பின்னும் மறக்கப்பட்டிலாமைமுன்னே காட்டப்பட்ட “சேரர்கொங்கு வைகாவூர்நன்னாட்கில்” என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழானறியப்பட்டதாகும். இதனால் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் கொங்குநாட்டைச் சேரார்க்கேயுரிமையாகவைத்துப் பாடினாரென்பதறியப்படும்.

இக் கொங்குநாட்டைப் பாண்டியனொருவன் வென்றுகொண்டானென்று இறையனார்களையிலுரை மேற்கோட்பாடல்கள் பலவற்றான் அறியப்படும். சோழனொருவன் கொங்கரைப் போரிட்புறங்கண்டான் என்று “கொங்கு புறம்பெற்ற கொற்ற வேந்தே” (௩)

என அவனைப்பாடுதலானறியப்படும். ஈண்டுப் புறம்பெற்றகொற்ற மென்பது எதிர்த்தார் புறக்கொடையைப்பெற்றதனாலாகிய வென்றி என்றவாறு. இதனை யிங்கன முணராமையான் வேறுவேறு கூறுவாரா முளர். இப்பாண்டியரும் சோழரும் சேரரை வென்றுகொண்ட காலத்து அவர்நாடு வென்றவர்க்குத்திறையளக்குஞ்சிறுமையை எய்தியதென்று கருதுவதல்லது பழைய பகுப்புமுறையினின்றும் மாறிப் பாண்டிநாடும், சோனாடுமாகமாற்றிறென்றுதுணிதல் பொருந்தாது. அங்கனந்துணியின் “காணிரிவைப்பிற் புகார்ச்செல்வ” எனச் சேரனைக் கூறுதலாற் சோனாடு சேரநாடாயிற்றென்றும், செங்குட்டுவன்காலத்துத் தமிழ்நாடுமுழுதுஞ் சேரநாடாயிற்றென்றும் அதற்குமுன் நெல்லாம் வழங்கியநாடுகளின் பாகுபாடு அடியோடுஒழிந்தபோயிற்றென்றும் கொள்ளுகோரும். இது தமிழ்நாட்டுவழக்கன்மென்பது பண்டைச்செய்திகளை நுணுகிகோக்குவார்க்குப் புலனாகும். முற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தர்மூவருள் ஒருவர் மற்றை இருவரை வென்ற விடத்து வென்றவர் தோற்றவர்பாற் றிறைகொண்டிருப்பர். அங்கனமன்றாயின், வென்றவர் வென்றுகொண்டநாட்டின் தொன்மை முடியைத்தாம்புனைந்து அந்நாட்டு முன்னிகழ்ந்தமுறையேமுறையாக அரசாள்வர். இங்கனமல்லது பழையபாகுபாட்டினைத்தையுமாற்றிப் பாண்டிநாட்டைச் சோனாடாக்கினாரென்றும், சோனாட்டைப்பாண்டிநாடாக்கினாரென்றும், இவ்விரண்டையுஞ் சேரநாடாக்கினாரென்றுந்துணிதல் பொருந்தாது. செங்குட்டுவன் மற்றை இருவேந்தரினும் மிக்கு விளங்கியகாலத்து முன்பொறியையும் அவ்விட்டானென்பது சிலப்பதிகாரத்துக்காண்டலானும்; உதையூரையாண்டசோழன் இருவரையும்வென்றபோது மூன்றுமுடியையும்புனைந்து மும்முடிச் சோழன் என விளங்கினென்பது தேவாரத்தானும் அறியக்கிடத்தலானும்; வென்றவேந்தர் வென்றுகொண்டநாட்டின் பாகுபாடும், அரசியலும், அழியாமல் அவ்வந்நாட்டவர்க்கு அவ்வவ்வேந்தாய்விளங்கி நாடாண்டார் என்றே துணியலாம். இக்காலத்தும், ஒவ்வோர் நாட்டை வென்றவேந்தர் அவ்வந்நாட்டின்பாகுபாட்டை அழித்தற்குமல்லாமல் அவ்வவ்வெல்லோரிலே அவ்வந்நாட்டைவைத்து அந்நாட்டுவழக்கங்கட்கியைய அரசாளுதலையுங் கண்டுகொள்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தன்றே பிற்காலக்கவிஞரும் பாண்டியரும், சோழரும் கொங்கு

வென்றதையறிந்துவைத்தும் 'சேர்கொங்கு' என்றேபாடுவாராயின ரெனத்தெளிக. அவ்வக்காலத்துவென்றஅரசனைச் சிறப்பித்து மூன்றுநாட்டையுமுடையானாக ஒருவனைப் புகழ்ந்ததன்றிப் பாண்டியர்புகார்நாடு, சோழர்மதுரைநாடு, சேர்கொற்கை எனமாரி யாண்டும் பலர்மேல்வைத்து வழங்காமையானும் இதனுண்மைநன்று தெளியப்படும். மிகவும் அழகிய இம் முறைகெட்டு நிலைமொழி யது இறப்பப்பிற்காலத்தின்கண்ணையாமென்று ஆராய்ந்துகொள்க. யான் இத்துணையுங்கூறியது 'கொங்குநாடு' எஞ்ஞான்றும் சேரர் கொங்கு என வழங்கப்படுமேயன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு சோழர் கொங்கு என எந்நூலுளும் வழக்குப்படாதென்பதை யுணர்த்தவே யெனவறிக. சேர்கொங்குகென்னும் வழக்கன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு, சோழர்கொங்கென வழக்கின்மை பன்னூலுள்வல்லார்வாய்க்கேட் டுணர்க. பாண்டியருள்ளும், சோழருள்ளும் ஓரொருவேந்தன் வென்றதைக்குறித்தற்கண் "குளிவார்சிலையொன்றி னால்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்லி" எனப் பாண்டியனையுங் 'கொங்கர்' என ஒரு சோழனையுங் கூறுதலெல்லாம் சேரனைக் "காவிரி மண்டிய சேய்விரிவனப்பிற்புகார்ச்செல்வ" (பதிற்-எங்) என்றதனோடொக்கு மன்றிப் பிறிதாகாதென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இத்துணையுங்கூறியவற்றிற் சங்ககாலத்துக் கொங்கு சேர நுடையதன்றிப் பிறநுடையதன்மைநன்று தெரியலாம். அங்ஙன மாயின் அக்கொங்குநாட்டுரெல்லாம் அந்நாடுடைய சேரரையேசேர்ந் தன என்பது யான் கூறவேண்டுவதன்று. அக்கொங்குநாட்டுப்பல் லுருட் கருவூர் எனப்பெயரியதோருருண்மை பலநூல்களானறியப் படும். இக்காலத்தும் அக்கருவூர் அப்பன்னூல் வழக்கிற்குமியைபக் கொங்குநாட்டதென்றே தமிழுலகாற் கருதப்படும். இவ்வூர் நூலிற் கூறியாங்கு காவிரியுடன்கலக்கும் ஆன்பொருளுநியின் றுறையை யுடையதாகும். சங்கப்புலவரானும், ஆளுடையபிள்ளையாரானும் பாடப்பட்ட திருக்கோயிலையுடையதாகும். கருவூர்த்தேவராற் பாடப்பட்ட திருவிசைப்பாப்பெற்றதாகும். அருணகிரிந்தராற் பாடப்பட்ட திருப்புகழுடையதாகும்: இவ்வூரை உமாபதிசிவாசாரியர் கொங்குநாட்டுத்திருப்பதிகளுளொன்றாகவுரைத்தார். இது சேரர் கொங்குநாட்டுள்ள காரணத்தாற் சேரர்கருவூரென்பது தெள்ளிது.

மற்றிக்கருவூரைச் சேக்கிழார்

“தங்கன்குலமாபின்முதற்றனிநகராங்கருவூர்”

எனவும்

“மன்னியவநபாயன்சீர் மரபின்மாநகரமாகுந்

தொன்னெடுங்கருவூரென்பசுடர்மணிவீதிமுதூர்”

எனவும் கூறுமாற்றும் சோழநூரைக்கருதினாரென்று நினைக்கப் படுமாலென்றிற் கூறுவேன். சங்கநூல்களிலேனும், சேக்கிழார்பெரிய புராணத்தேனும், அகற்குப்பிந்திய நூல்களிலேனும், இரண்டு கருவூர் கூறப்படவேயில்லை. சங்கநூல் கருவூரை

“கடும்பகட்டியாணை நெடுந்தேர்க்கோதை,

திருமாவியனகர்க் கருவூர்” (அகம்-கூக)

எனத் தெளிவாகச் சேரனுடையதென்றுகூறிற்று. யாப்பருங்கலக் காரிகை வுரைகாரரும்* கருவூரைச் சோண்டிக்கு மேற்கே யுளதாகக் காட்டினார். தேவாரத்தல்முறைவகுத்தபெரியாரும் கருவூரைக் கொங்குநாட்டேவைத்திட்டார். சேக்கிழாரும் இக்கொங்கு நாட்டுக்கருவூரையேகருதித் கூறுகின்றாரென்பது அவர் “கொங்க ரொடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணத்.....கருவூரின்வந்தனைந்தார்” எனவும் “வந்துமணிமதிர்கருவூர்மருங்க்கணைவார்..... திருவானிலைக்கோரின்முந்துறவந்தனைந்திறைஞ்சி” எனவுங்கூறுதலான் நன்குணரப்படும். அவர் புகழ்ச்சிசாழநாயனார் கருவூர்க்குப் போந்தது கொங்கரொடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணவேண்டியே என்று மிகவுநன்றாகத்தெளிவித்தல் காண்க. அவர் சோண்டீர்கள் பலவற்றைக் கூறுமிடத்தெல்லாம் அவ்வூர்கள் சோண்டிள்ளனவெனத்தெரியுமாறு அந்நாட்டுவருணனைகூறிச்செல்லுதலும், இக்கருவூரைச்சோண்டிதென அங்ஙனங்கூறாமையும், நன்றுநோக்குக் கொள்க. இப்புகழ்ச்சிசாழநாயனார்புராணத்தே இப்புகழ்ச்சிசாழர் உறையூரிலரசுபுரிந்திருந்தார் என்றும், அவ்வறையூர் சோண்டிள்ளதென்றும் விளங்கப்பாடுதலுங் காண்க. அவர் உறையூரிலரசுபுரியுநாளிற் கொங்கரொடு குடபுலத்துக் கோமன்னர் திறைகாணவேண்டிக் கருவூர்வந்தனைந்தார் எனவே கூறினார். பிறர்நினைக்குமாறுநோக்கின் குடபுலம் மேலைக்கடலோரத்து நாடாகும்: இக்கருவூர்க்கும், அக்

குடபுலத்துக்கும் நெடுந்தாரமல்லாமல் நெறியருமையுமுளது. அக் கடலோரத்துக்குடபுலமன்னர் திறைகாண இக்கருவூர்க்குச்சேற லேனோ? பிறர்கருத்துப்படி கொங்குநாடுதான் சேரர்க்கில்லாத் தனிநாடாயிற்றே? ஆண்டுள்ளகருவூர்த் குடபுலக்கோமன்னர் திறைகாண்பதென்னோ? கருவூர்க்கும் புகழ்ச்சோழர்அரசுபுரியும் உறையூர்க்கும் நாற்காததூரந்தானே. அவ்வுறையூரிவிருந்தே சோழர் இருவர் திறையுங்காண்டனி லுற்றதடை யாது? இவையெல்லாம் ஆராய்ப்புகின் அப்பிறர்கூறுவது பொருந்தாதென்றுதானே புல னாகும். சேக்கிழார் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்று தொன்னூல் வழக்கிற்கியையவே கருதினாரென்பது வெள்ளாணச்சருக்கத்துச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் இருப்புக்கொளியூரிநாசியினின்றுபுறப்பட்டுக் குடபுலத்துச் சிவனடியார்புகிடொறும்போய் அப்பால் மலை நாட்டகம்புகுந்தாரெனக்கூறியவாற்றான் அறியப்படும். இதற் குரியபாடலை முன்னரே காட்டினேன். கொங்குநாட்டை ஆண்டுக் குடபுலமென்றுகூறியவர் ஈண்டுக் குணபுலமென்றுநினைத்து அதற் கேற்பக் கருவூரைச் சோழர்தூர் என்றார் என்று பொருள்கொள்ளு தல் அசம்பாவிதமாகும். இவ்விடர்ப்பாடெல்லாம் சேரர் குடபுலம் இஃதென்று தெரியாமையானே நேர்ந்ததாகும். இதன்கண் இவ் வினோதமொன்றுமுண்டாகாதபடிநோக்கிப் பொருள்கொள்ளின் உறையூர்ப்புகழ்ச்சோழர் கொங்குநாடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாண அக்கொங்கரும் குடபுலமன்னருமுள்ள குடபுலத்தூர்க் குச் சென்றணைந்தார் எனவுரைத்தலே பொருந்திற்றதல் காண்க. குடபுலத்தவரைக் கோமன்னர் என்றதனாற் கொங்கர் அவர் கீழடங் கிய சிற்றரசரும் குடியுமாவர். புகழ்ச்சோழர் குடபுலத்தைவென்று கொண்டதனால் அங்ஙனம்வென்றநாட்டுத் தலைநகர்க்கண்ணே அவர் திறைகாணச்சென்றார் எனவறிக. பிறர்கூறுமாறு குடபுலம் மேலைக் கடலோரத்ததேயாயின் சோழர்நுத்திறையைக் கருவூரிற்கொணர்ந்து இன்னநாளின் நம்முன் அளக்கவென ஒலைபோக்கி நியமிப்பரென்க. அங்ஙனமொன்றும் நியமியாமையான் குடபுலமன்னர் கருவூரகத் தேனும், தோற்றகாரணத்தான் அவ்வூரைவிட்டு அதன் பக்கத்தேனு முளராதல்பற்றியே குடபுலக்கருவூர்க்குச் சென்றாரென்படுமென்க.

புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவூர்சென்று மொய்யொளிமாளிகையி
னத்தானிமண்டபத் தரியாசனத்தமர்ந்து அம்முற்றத்துக் குடபுல
மன்னர்கொணர்ந்த திறைகண்டார் எனக்கூறியவிடத்துக் கொங்
கரையே கூறுமையானும், குடபுலமன்னரையே கூறிவிடுதலானும்
கொங்கர் தனியரசராகமைநன்குணரப்படும். குடபுலமன்னவர்
வேற்றுநாட்டினின்று கருவூர்க்குத் திறையளத்தற்காக வந்தாரென
அங்குக் கூறுமையானும் குடபுலமன்னர் அவ்விடத்தவராத நெளியப்
படும். திறைகண்டசோழர் குடபுலமன்னரை அவர்நாட்டுக்குச்செல்ல
விடைகொடுத்தாரென்று அங்குக்கூறுமையானும் யான்கூறுவதே
கருத்தென்றுணர்க. சேக்கிழார் விமன்மிண்டநாயனருடையஊரும்,
கொங்குநாட்டுத்திருப்பதியுமாகிய திருச்செங்குன்றுரை மலைநாட்
டுளதெனவைத்துச் “சேரர் திருநாட்டீர்களின்முன் சிறந்தமுதூர்
செங்குன்றுர்” எனப் பாடுதலானும் இக்கொங்குநாட்டைச் சேரர்
நாடு என்றுகொண்டாரென்று துணியப்படுமென்றுணர்க. இங்
கனங்கூறுகின்றசேக்கிழார் இக்கொங்குநாட்டுக்கருவூரைத் “தங்
கன்குலமரபின்முதற்றநிநகர்” எனவும் “ஆநபாயன்சீர்மரபின்
மாநகரம்” எனவுங்கூறுவராயின் அதனுணுக்கமிஃதென்று ஆராய்ந்
தறிந்து முன்பின்முரணமை உரைக்கவேண்டுவதாகும். சேக்கிழார்
கருவூரைப்பற்றிக்கூறிய இவ்விடத்தும் நேரே சோணாட்டுரென்றும்,
சோழநூரென்றுங்கூறாமல் அதன்சம்பந்தத்தை மரபின்மேலேற்றியே
கூறுகின்றார். புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றசம்பந்தமல்லது வேறுசம்
பந்தமுளதாயின் அதைவிளங்கச்சொல்லுவாரென்றேகொள்க. சேரர்
ஊரென்று உலகெலாந்தெரிந்தகருவூரைச் சோழநூரென்றுகூறுதல்
பொருந்தாதென்பதை நன்குணர்ந்தே கருவூரைப்பற்றிச் சோழர்மா
புக்கேனும் சம்பந்தமுண்டாவென்று ஆராய்ந்துகண்டு அதனையே
ஈண்டுக்கூறினாரவர். கருவூர் பாற்காபுரம், பாற்காக்கேத்திரம்
என்னும் பெயருடையதாதலின் சோழர்தங்கள் குலமரபின்முதல்வ
னான சூரியனுடையநகரமாகும் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. மர
பின்முதல்வனுடைய நகரமாதற்சிறப்பான் முதன்மையாகிய ஒப்பற்ற
நகரமாயிற்று. புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றுகொண்டசம்பந்தமன்றிக்
குலமரபானேக்கினும் சம்பந்தமுண்டெனத் தம்மரியபெரிய புலமை
யானியைத்துச் சேக்கிழார்பாடிய திஃதென்றுணர்க. முன்னரும்

யு
அநபாந்சீர்மரபின்மாநகரமாகும் என்றது உ மி க் க ரு த் தே ப ற் றி
பென்றுகொள்க. இவர்க்குமுன் வகைதூல்செய்த நம்பியாண்டார்
நம்பிகளும் இப்புகழ்ச்சோழரைக் “கோகனநாதன்குலமுதலோனல
மன்னியபுகழ்ச்சோழன்” (திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி-௫௦) எனக்
கூறியதனையும் சண்டைக்கேற்பநோக்கிக்கொள்க. ஆண்டுத்
தாமரைநாயகனான சூரியனாகிய சோழர்குலமுதல்வனுடையநலத்
தைத் தன்பாநிலைபெறுவித்தவனென்று கூறுதல்காண்க. தங்குல
முதல்வனானசூரியன் சேரர்கருவூரையுடையனாயினுற்போலப் புகழ்ச்
சோழரும் அதனையுடையராயினுரென்பதுபற்றியே இவ்வுவமைசெய்
ப்பட்டதாகும். இவ்வகைதூலில் இவ்வுவமையாற்றுகுறித்த பொரு
ண்மைமையே யுள்ளத்தமைத்துப் பிறிதொருவகையாம் சேக்கிழார்
கூறினாரென்றேகொள்க. சோழர்க்கே என்றும்உரிமையாக்குவது
அவர்க்குக்கருத்தாயின்

மன்னநீடியசெங்கதிர்வன்வழிமாபிற
றொன்மையாமுதற்சோழர்தந்திருக்குலத்துரிமைப்
பொன்னிகாடெனுங்கற்பகப்பூங்கொடிமலர்போ
னன்மைசான்றதுநாகபட்டினத்திருநகரம்”

என்பதுபோல் எள்ளக்கவுரைப்பரென்க. கருவூரைப் பாற்கரபுரமென்
பது அதன்புராணத்திற்கண்டுகொள்க. அவ்வுரை வைதிகரெல்லாம்
பாஸ்கரகேஷத்ரமெனவழங்குதலை இன்றுங்கேட்கலாம். “கருவூரை
யிலங்கிவளர்பாற்கரபுரமென்றிசைப்பர்தொன்னூலியலோரே,” (தல
மகிமை) என்பது கருவூர்ப்புராணம். இது பாஸ்கரகேஷத்ரமாயின்
சோழர்தங்கண்மரபின்மாநகரமேயாமன்றோ. இவ்வாறு கவித்துவ
வன்மையாற்கூறியதனை துணுகினோக்காது அதனையேசரித்திரமாகக்
கொண்டு இடர்ப்படுவார்பிறரென்க. சோழமண்டலசதகமுடையார்
சோணட்டுநாயன்மார்பலரையுமெடுத்தோதுகின்றவர் புகழ்ச்சோழ
நாயனார் உறையூரிலரசுபுரிந்தவரென்றுகொண்டும் அவர்சரிதம்நிகழ்ந்
தது கருவூர்க்கணைன்பதுபற்றி அவரை எடுத்துக்கருமல்லிதலா
னும் கருவூர் சோழமண்டலத்தூரன்றதல் தெளியப்படும்.

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏண்டு வெள்ளா றிருபத்து நாகாதஞ்
சோணட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

என வழங்கும் வெண்பாவால் சோண்டெல்லை கருவூரைப்புறத்திட்டே கோட்டைக்கரையளவாய் சிற்பதுகாண்க. இதனுண்மை அடியிற்* குறித்திருக்குங்குறிப்பாலுமுணர்க. சங்கநூல்களும் பின்னால்களும் ஒருபடியாகச் சேரருடையதென்று தெளிவித்த கொங்குநாட்டுச்சிறந்ததோரூரினை முன்பின் ஆராயாது சோழரதென்று கூறிப் பண்டைத்தமிழ்வரம்பழியச் செய்யுள்செய்பவர் சேக்கிழாரல்லரென்று தெளிந்துகொள்க. இத்துணையுங்குறியனகொண்டு சேரர்கொங்குக்கருவூர் சேரர்கருவூரெயென்றுணர்க.†

இனிச் சோழர்நீர்நாடும், சேரர்கொங்குநாடும் ஒன்றையொன்றிடுத்துள்ளதன்மை முன்னரே விளக்கவிட்டேன். சேரரும், சோழரும் ஒருவரோடொருவர் இகலிப் பல்காலும்போர்புரிந்து தொன்னூல்களில் மிகுதியாகக்கேட்கப்படுதலான் சேரர் சோண்டெலையும், சோழர் கொங்குநாட்டையும் பகைப்புலமாகக்கருதினரென்றுணரத்தகும். சோழர்க்குக் கொங்குபகைப்புலமாதல் “கொங்குபுறம் பெற்றகொற்றவேந்தே” (௩௭௩) எனச் சோழனைப்புறப்பாட்டிற் கூறியதலுறியப்பட்டது. இதனால் சோழர்பகைப்புலத்துரைச் சோழருரென்று நூல்கள்கூறுவென்று தெளிந்துகொள்க.

இக்கருவூர் சேரர் கொங்குநாட்டாதலாற் சேரருரென்றுணரப்படுமாயினும் இதன்கண்ணே சேரவரசர் மாளிகையுடையராவதிந்தாரென்பது எற்றுற்பெறுதுமெனிற்கூறுவேன்.

புறநானூற்றில்

*The last of these names (Kottakarai) means ‘Fort bank’ and tradition says that it refers to the great embankment of which traces still stand in the Kulitalai Taluq. The Karai Pottanar river is also supposed to have formed part of the boundary and to have obtained its name from that fact. The Karai Pottanar is a small stream rising in the Kollaimalai.

—Page 28 Gazette of the Trichinopoly District.

*The name signifies “the river which marked the boundary”, and native tradition which appears to be founded on fact, says that the stream was once the boundary between the Pandya, Chola and Chera Kingdoms.

—Page 8 Gazette of the Trichinopoly District.

“இவன் யாரென்குவையாயினிவனே
 புலிநிறக்கவசம்பூம்பொறிசிறைய
 வெய்களைக் கிழித்தபகட்டுழின்மார்பின்
 மறவியன் களிற்றுமிசையோனே
 களிநே, முந்நீர்வழங்குநாவாய்போலவும்
 பன்மீனாப்பட்டிங்கள் போலவுஞ்
 சுறவினத்தன் னவாளோர்மொய்ப்ப
 மரீஇயோறியாதுமைந்துபட்டன்றே
 நோயிலனாகிப்பெயர்கதில்லம்ம
 பழனமஞ்ஞையுகுத்தபீலி
 கழனியுழவர்கூட்டொடுதொகுக்குங்
 கொழுமீன் விளைந்தகள்ளின்
 சேயன் விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோனே.

இது சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்
 செல்வானைக் கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையோடு
 வேண்மாடத்துமேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்
 பாடியது” (யுங்)

என இருத்தலைக் கற்றார்பலருமறிவர். ஈண்டுப் புறப்பாட்டுரை
 காரர் “களிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாடு
 கிழவோன்: இவன் களிற்றுமதம்பட்டது: இவன் நோயின்றிப்பெயர்க
 எனக்கட்டி விளைமுடிவுசெய்க” என்றும், “பெருநற்கிள்ளி களிற்று கை
 யிகந்து பகையகத்துப்புருந்தமையான் அவற்குத்திங்குறுமென்
 மஞ்சி வாழ்த்தியமையால் இது வாழ்த்தியலாயிற்று” என்றும் நன்கு
 விளக்கினார். இவற்றாற் சோழன்பெருநற்கிள்ளியென்பான் தன்
 சோனாட்டெல்லையகத்தே ஓர்காற் களிற்றார்த்துசெல்லும்போது அது
 மதம்பட்டுக் கையிகந்து சோழனுக்குப்பகையகமாகிய கருவூரிடஞ்
 சென்றதென்றும், அங்ஙனம் பகையகமாகிய கருவூரிடம்புகும் அக்
 களிற்றைச் சோழற்குத் துணையாய்ப்போந்த வான்மறவரும், பழகிய
 பாகரும் தம்வலியாற்றடுத்து வேண்டிவனசெய்யவும் மதத்தால்
 அவற்றைமதியாது கருவூரிடஞ்செல்லத்தலைப்பட்டதென்றும், இவன்
 வான்மறவருடன் களிற்றார்த்து கருவூர்மேல்வருதலைச் சேரன்
 அந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையென்பான் சோழன்பகையகமாகிய கரு

ஆரிடத்த வேண்மாடம் என்னும் மாளிகையின் உபரிகைமே
 லிருந்து தன்கண்ணனேகண்டு தனக்குப்பகையாகிய ஒருவன் வாண்
 மறவர்புடைசூழக் களிதூர்ந்துவருவானாகிநீண்டு முகம்வேறு
 பட்டுத் தன்பக்கத்து அவ்வேண்மாடத்துபரிகையிலேயிருந்த உறை
 யூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியாரென்னும் புலவர்பெருமானை இவன்
 யாரென்றுவினாவ அதற்கு அவர் தம்நுண்ணறிவானும், சேரனினு
 முற்பட்டு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துகண்டதுணிவானும்,
 களிதூர்ந்துவருஞ்சோழனை முன்னமே தாந்தெரிந்திருந்ததன்மை
 யானும் இங்குக்களிதூர்ந்துவருவோன் நீர்நாடுகிழவோனாகிய
 சோழன் இவன்பகையகத்துப் படையெடுத்துவருவானல்லன்; இவன்
 யானை மதம்பட்டது: அது வான்மறவரையும் பாசரையும்தியாது
 கையிகந்து, ஈங்குவாராதின்றது. இதனால் நீ இவனைப்
 போர்க்குவருவானாகக்கருதிச் சினவாதருள்க. சோழனும் நோயில
 னாய்ப்பெயர்க என்று உண்மையைத்தெளிவித்துத் தம்பேரருள்க
 கும் பெரும்புலமைக்கும் ஏற்பது செய்தாரென்றும் நன்றாகத்தெரிந்து
 கொள்ளலாம். புலவர் இருபெருவேந்தர்க்கும்போர்நிகழ்ந்து பிர
 மாதம்விளையாதபடி காத்தலைமேற்கொண்டு இது பகைப்புலத்துப்
 படையெடுத்தலன்று; யானைமருளியோரறியாதுமதம்பட்டது: இக்
 களிற்றுமிசையோன் நீர்நாடுடையசோழனென்பதியானறிவேன்.
 களிற்று மதம்பட்டதாலும், பகைப்புலம் புகுதலாலும் உண்டாம் ஆபத்
 தினின்றும் இவன் தப்பிநீங்குவானாகுக என்று சேரன்வெகுளியை
 மாற்றியருளினாரென்று கொள்ளத்தகும். இதனைச் சோனாடுகரு
 ளுனை யடுத்ததென்றும், அது சோழர்க்குப் பகையகமெனவும்,
 சோனாட்டு மதம்பட்டகளிறு அடங்காதுவெகுண்டெழுந்து கையிகந்
 தாற் பாணித்தவின்றிக் கருவூர்புகுமளவில் அவ்வளவு அணித்
 தாக இக்கருவூருள்ளதென்றும் நன்குணரலாம். உறையூர் ஏணிச்
 சேரியிலுள்ளவராதலான் முடமோசியார் தம்முழச்சோழனை முன்
 னரே நன்கறிந்தவராவர். உறையூரகத்ததோர் சேரியாதலின் உறை
 யூரேணிச்சேரி எனப்பட்டது. வேண்மாடத்துமேலிருந்து இவை
 பெல்லாங்கண்டவாற்றான் அம்மாடம், ஊர்குழெயிலினும் மிகவுயர்ந்
 திருத்தல் பெறப்படும். இங்ஙனமன்றி எயிற்புறத்திருந்ததோர்
 மாடமீடுதெனினு மமையும். ஆடகமாடம், வெள்ளிமாடம் என்பன

போல இஃதுமொன்றாகும். முடமோசியார் தம் உறையூரைநீங்கி இச்செய்தி நிகழ்த்துமுன்னே சேரனை அவனது ஊர்க்கண்ணே சென்று கண்டிருந்தாரென்பதும் இதனானே கொள்ளத்தகும். இப் புறப்பாட்டில் “இவன்யாவென்குவையாயின்” என்றிருத்தலாற் சேரனும் புலவரும் கண்ணாற்காணக்கூடிய அவ்வளவு அணித்தாக மதக்களிறு சோழனைத்தாங்கிக்கொண்டே கருவூர்ப்பக்கத்து வரலாயிற்றென்றுணரத்தகும். கருவூரைப்பகையகம் என்றதனாற் சோழன் களிறுர்த்தது முதலிற்றன்னகம் என்று நன்றுதுணியப்படும். இச்செய்தியெல்லாம் சோணாட்டின் மேற்கெல்லையிலுள்ள தென்று யாப்பருங்கலவுரைகாரர்கூறிய கருவூர்க்கன்றி மேல்கடலோரத்துப் பெரியதோர் கொங்குமண்டலத்துக்கப்பராலுள்ள குடநாட்டிற் கருவூர் என்றபெயரே எந்நூலானுங் கூறப்படாத பிறர்கூறுங் கொடுக்கோரூர்க்குக் கனவினும்பொருந்தாதென்பது அறிஞராராய்ந்துகொள்வாராகுக. இதனாற் சோணாட்டையடுத்துள்ள கருவூர் சோழர்க்குப் பகையகம் என்றும், அதுவே சேரர் பெருமாளிகை களையுடையதென்றும், சேரனைப்பார்த்தற்குப் பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர் அக் கருவூர்க்குச் செல்வதுதான் வழக்கமென்றும் நன்குணர்ந்துகொள்க. இவ்வரிய புறப்பாட்டு, கருவூர்த்திசையறியாது அலையும் நெஞ்சமாகியமார்க்கலத்தைக்கொண்டிழுவும் நல்லுயிரர்கியமீகானுக்கு அளியாத கலங்கரைகளிக்குப்போல விளங்குவதாகும் என்று தமிழன்புடையாரெல்லாம் அறிந்துகொள்க. இதற் சேரர்கொங்குநாடு சேரர்மலையாகிய கொல்லியையும், சேரர்யாறுகிய ஆன்பொருநரையையும், சேரர்கொடுத்தமிழ்நாடாகிய மலைநாட்டையும் உடையதாயினாற் போலச் சேரர்கருவூரையும் உடையதாதல் தெனியப்பட்டதாகும். இங்ஙனம் அன்றாயின் ஊரொருபுறனும், நாடொருபுறனும், மலையொருபுறனும் யாறொருபுறனுமாகி யிடப்பட்டவேண்டிவருமென்க.

இனிப் புறப்பாட்டுரையாசிரியரும், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியரும் வஞ்சி - கருவூர் என்று உரையெழுதினார் என்பது அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்ஙனமே நிகண்டுது லுடையாரெல்லாக் கூறினார். இவற்றால் ஒரு நிருபெயர்களையுடையதென்பது பெறப்பட்டதாகும். இவ்விருபெயரும் இவ்வாசிரியர்களிட்டபெயரன்று; பண்டைச்சங்கநூல்களிற் கண்டனவேயாகும். “கடும்பகட்

டியானெடுந்தோர்க்கோதை, திருமாவியனகர்க்கருவூர்” (அகம் - ௧௩) எனவும், “ஒளிறுவேற்கோதைபோம்பிக்காக்கும்வஞ்சி” (அகம்-௨௬௩) எனவும் வருதலான் அறிக. இவ்வஞ்சி பகைப்புலத்தை யடுத்துள்ளகாரணம்பற்றியே சேரன் ஒம்பிக்காக்கும் வஞ்சியென்ற ரெனவறிக. இங்ஙனம் தொன்னூலுட்பயின்ற இவ்விருபெயருள்ளும், கருவூர் வழக்கின்கண்ணும் பெயராதலானே அசனிலை எளிதிலறியப் படுமென்றுகொண்டு வஞ்சியென்றுவருமிடந்தோறும் கருவூர் என்றெழுதினாரென்றுய்த்துணரப்படும். வழக்கின்கட்பிரசித்திபெற்றுக் கருவூரென்னும்பெயருடைய ஊர்கள் பலவுளவாயின், அவற்றுட் டாம்கருதியது இஃதென்று எளிதினுலகறிந்துகொள்ளுமாறு ஏற்ற அடைகொடுத்துரைப்பர். அங்ஙனம் அடைகொடுத்துக்கருமையான் தூவாசிரியரும், உரையாசிரியரும் கருவூர் என்று கூறியதெல்லாம் ஒருரையே குறிக்குமென்று தெனியலாம். சேக்கிழார்மட்டும் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுணரிருந்த கொடுங்கோளுரை மகோதையென்னும் பெயருடன் வஞ்சியென்றும் வழங்கினார். இதனாற் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுணரிருந்தது கொடுங்கோளுராகிய வஞ்சியென்று துணியப்படும். அக்கொடுங்கோளுரை அவர் யாண்டும் கருவூரென்று வழங்காமையான் பண்டை ஆசிரியர்கூறிய பழையசேரரிருந்த கருவூர்வஞ்சி வேறென்று எளிதிற்றுணியப்படும். வஞ்சிக்குக் கருவூரென்றபெயரே வழக்கின்கணுள்ளதாமென்ப தியான் மேற்கூறியவாற்றாணுணரலாம். அப்பெயர்வழக்கம் அக் கொடுங்கோளுர்வஞ்சியுடையதாயின் அதனையன்றேமுற்படக்கூறுவர். செய்யுளினல்லாமல் வழக்கினும் வழங்கும் ஆற்றலுடைமையானன்றே உரைகாரரும் நிகண்டுகாரரும் வஞ்சியைக் கருவூரென்று கூறிக்காட்டினார். அவரெல்லாம் வஞ்சியைக் கருவூரென்றபெயரானே விளக்கியது அவ்வஞ்சியென்னும்பெயர் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுநர் அரகபுரிந்த கொடுங்கோளுர்க்கும் இடப்பட்டு வழங்குதலை நன்கறிந்து, பண்டைதூலாருந் தாமும் கருதியது அஃதன்று; இஃதென்றுணர்த்தவேயென்பது நன்குணர்த்தகும். கருவூர்வஞ்சியை யாண்டும் யாரும் கொடுங்கோளுர், மகோதை, அஞ்சைக்களமென்னும் பெயர்களான் வழங்காமையானும், கொடுங்கோளுர்வஞ்சியைக் கருவூரென்று யாண்டும் யாரும் வழங்காமையானும்

இவை தம்முள் வேறு வேறு என்பது எளிதிலுணரப்படமுன்றோ ? இவ்வுண்மையினை யிங்ஙனம் ஆராயாது மயங்கினர்பலர் என்க. பிற்காலதூல்களையும், முற்காலதூல்களையும் ஒருங்குதம்மச் செந்தமிழ்க் கடனிலைகண்ட கச்சியப்பமுனிவர் தாம் பாடிய பேரூர்ப்புராணத்து

“ஆனடுத்துயர்ப்பூசனையாற்றியகிலமுந்
தானளித்தவினாற்கருவூரெனத்தக்கது
வானடுத்தெழும்வஞ்சிபுகபதியாயினார்
பானநஞ்சினர்பாழியுமானிலையாழிற்றே”.

(குழகன்குளப்புச்சுவடுற்றபடலம் ௧௨௦)

என ஐயந்திரிபறப்பாடுதலான் யான்கூறுவதே மெய்யென்று துணிக, இவ்வாசிரியர் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை எழுத்தெண்ணிப்படித்தவரேயாவரென்றியான் ஈண்டுக்கூறவும்வேண்டுவதோ ? அந்தூல்கற்றதன்மேலு மிவர்க்குண்டாகிய துணிபு இஃதென்று நினைத்துக் கொள்க. இவற்றூற் பண்டைச்சங்கதூல்களிலும், அவற்றதுரைகளிலுங்கண்ட கருவூர்வஞ்சிக்கும், பிற்காலத்துச் சேக்கிழார்தூலிற்கண்ட கொடுங்கோனார் வஞ்சிக்கும் யாதோரியையுமின்மை நன்குணர்ந்துகொள்க. இப்பாட்டானே கருவூரென்றபெயர்க்காரணமுமறிக. இக்காரணம்பற்றி இதனைச் சபீஜமாநகரமெனக்கூறுவர். கொங்குநாட்டுப்பேரூர் கிரப்பீஜமாநகரமெனப்படும். இதனாலது பிறவாநெறி என்று தமிழிற்கூறப்படும்.

இனி “ஊரெனப்படுவதுறையூர்” என்றவிடத்து யாதோரடையுமின்றேனும் உறையூர் என்னும்பெயர் சோழரது தலைநகராகிச் சிராப்பள்ளிக்குன்றைத் தன்கணுடையதாகிய நகரையேயுணர்த்து தல் வழக்கினுற்றலானேயென்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்பது. அது போலக் கருவூர் என்புழியெல்லாம் சேரர்தலைநகராய்த் தண்ணுள் பொருநரைக்கரையிலுள்ளதாய்ச் செந்தமிழ்காட்டின்மேலதாயுள்ள மாநகரையே வழக்காற்றலாற் செவ்வனங்குறிக்குமென்று துணியாராயின் ஆசிரியர்கள் அதனை அப்பெயரான்வழங்காரென அறிந்து கொள்க. கூடனமதுரையென்றுரைப்பது மிதுவேபோலுமென்க. கூடலென்று பெயருடைய பல்லூர்களின் விலக்கியுணரவே மதுரையென்றெழுதப்படுவதென்க. இக்கருவூர் முற்காலத்து மிகப்பெரிய

தோர் மாநகரமாயிருந்ததன்மையால் அதிகப்பிரசித்திபெற்று வழங்கப் படுவதாகும். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார வேற்றுமைமயங்கியனிலுள்ள “இதனதினுகிறென்னுக்களியும்” என்னுஞ் சூத்திரவுரைக்கண் உரையாசிரியர் இளம்பூரணவடிகள் “உறையூரிற்பெரிது கருவூர் என்புழி உறையூர்க்குப்பெரிது கருவூர்” என்று கூறியவாற்றான் இக்கருவூர் சோழர் உறையூரினும்பெரிதென்று தெரிந்தனொள்ளலாம். இக்கருத்தானன்றே பன்னாலுள்ளும், இக்கருவூர் மாநகர் என்று வழங்குவதென்று துணியப்படுமென்க. இது சோழர்தலைநகரினுஞ் சேரர்தலைநகர் பெரிதென்பதையுணர்த்தாமலிராது. இஃது உறையூரையடுத்தில்லையாயின உறையூரை எல்லைகாட்டி உறையூரிற்பெரிது கருவூர் என்று கூறாரெனவுணர்க. சங்கச்செய்யுளினும் இக்கருவூரைக்கூறியளித்ததுத் “திருமாவியனகர்க்கருவூர்” (அகம் - ௧௩) என இதன்பெருமையெல்லாம் தோன்றக்கூறியதுக்கான்க.

இதற்கேற்பவே சிறிந்துழிந்தபின் தூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்த தாலமி என்னும் மேற்றிசையாளர் தாமெழுதிய பூகோளநூலில் நந்தமிழ்நாட்டைக்கூறுமிடத்துக் கோளபதிகளுடைய ராஜஸ்தானம் இருக்குமூர் கருவூர் என்கூறி அதனைக்கடற்கரை ஊர் வரிசையின் வைக்காது உண்ணாட்டீர்களுடன்வைத்ததனையும் நோக்கிக்கொள்க. அவரும் கோளபதிகளுர் கருவூர் என்று கேட்டு வரைந்தவாற்றான் அதுவே எங்கும் வழங்கிய பிரசித்திநாமம் என்பது நன்குணரப்படும். இதனானையன்றே நம் உரையாளர் பலரும் வஞ்சியென்ற தூல்வழக்குப்பெயர்க்குக் கருவூரென்ற உலக வழக்குப்பெயரை உரையாகஎழுதினாவர்.

இனி இக்கருவூர் வஞ்சியென்றுபெயர்பெறுதலைப்பற்றிச் சில கூறுவேன். இவ்வூருள்ளவிடம் வஞ்சிவனமெனவும், வஞ்சுளாரணியமெனவும் வழங்கப்படும். வடமொழியுள் வஞ்சுளம் என்பதனையே தமிழில் வஞ்சியெனவழங்குவர். தமிழில்வஞ்சியென்பது வடமொழியிற்போலச் சிலமரங்களின்பெயராகவும், ஓர்வகைக்கொடியின்பெயராகவும்வழங்கப்படும். இது தமிழில் மரத்துக்கும்பெயரென்பது.

“ஞான்கொணுண்கோவிண்மீன்கொள்பாண்மக
டான்புனலடைகரைப்படுத்தவரா அ
ராரிநறவுண்டிருந்ததந்தைக்கு
வஞ்சிவிற்கிற்சுட்வொய்யுறுக்குந்
தண்டுறையூரன் பெண்டிருமமை” (அகம்-௨௧௬)

என வருதலானதாய்ப்படும். இதனைப் பிசின்மாமென்பர் பிங்கலந்தை
நூலார்; அவர் “வானீரம்பிசின்வஞ்சியாகும்” என மரவகையில்
விவ்மரத்துக்குஞ் செங்கருங்காலிக்கும் இடையேவைத்தோதுதவா
னிஃதரியப்படும். “வடியேர்தடங்கண்ணிவஞ்சிக்கொம்பின்றுளிர்
வருவாள்போலும்” (யாப்பருங்கலவிருத்திமேற்கோள்) என்னு
மிதன்கண் வஞ்சிக்கொம்பென்பதனானும் இது மரமாதலுணரப்படும்.
இம்மரத்தின்கொம்பினை இளமாதர்க்குவமையாகவுரைப்பர். அதுனால்
“வஞ்சிக்கொம்பு” என்று உருவகப்படுத்தினார். சிந்தாமணியினும்
“வஞ்சியங்கொம்பனாள்” (௩௫௮) என வருதல்காண்க. பெருங்கதை
யினும்,

“இன்னொரு விஷ்ணுப்பண்ணைவிடவரீஇ
வஞ்சிக்கொம்பர்த்துஞ்சு.....
ஒளிமயிற் கலாபம்பரப்பியிவ்வோர்
களிமயில்கணங்கொண்டாடுவது காண்மின்”

எனவருதலானும் இது மரமாதல் துணியப்படும். இதனை வன்னிமா மென்பர் கச்சியப்பமுனிவர். இது கொடிக்கும்பெயரென்பது “பூங் கொடிவஞ்சி” எனவருதலானறியப்படும். இக்கொடியினை மாதர் துண்ணிடைக்கு உவமிப்பர்; “வஞ்சியிடையீர்” (சிவப்.) எனவும் “வஞ்சிதுண்ணிடை” (சிந்தா.) எனவும்வரும்.

வஞ்சுகளம்பென்பது வடமொழியில் வேதஸம், வாரீரம் என்னும் பெயர்களையும் உடையதாகும். அம்மொழியினும் அப்பெயர்கள் மரத்துக்குக்கொடிக்கும் வழங்கப்படும். இங்ஙனம் மரத்துக்குக் கொடிக்கும்வழங்குதலை (பக்கம் 47—48 டாக்டர் ஆப்பர்ட் பதிப்பு.) வைஜயந்திநிகண்டிற்கண்டுதெளிக. மஹாகவியாகிய காளிதாஸரும் ரகுவம்சகாவியத்தில்

கருத்திராணாமஸுதிகதஃ தவூசுஸிப்யாபாழிவ
சூதாஸபாசுதவநெஹஃ வுதிரோஸ் துநெவதவஃ

என்பதனால் வேதஸம் கொடியென்பதனை நன்கு காட்டினார். நதியின் வேகத்தினின்று வேதஸமானது எங்ஙனம் வணங்கித் தன்னைக்காத்துக்கொள்ளுமோ அங்ஙனமே அவ்வைதஸுவிருத்தியைமேற்கொண்டு விம்மதேசத்தாரும் வணங்காரைவரறுக்கும் (ரகு) அவனினின்று தம்மைக்காத்துக்கொண்டார்கள் என்பதுபொருள். இதன்கட்குறிக் கப்பட்ட வைதஸுவிருத்தி சாணக்கியநீதியினுங்கண்டதென்று ஈண்டு மல்விநாதஸூரியென்னும் உரைகாரர் விளக்குகின்றார். நதிவேகத்துக்குவணங்கி, அதன்வேகமொழிந்தவாறேநிமிர்ந்துநிம்சுமியல்பினது வேதஸம் என்பதுபெறப்படுகலான், இதுகொடியாதல்தெளியப்படும். இவ்வேதஸம், வஞ்சியாதலை இவ்விரகுவம்சத்தை மொழிபெயர்த்துதலைய அரசிகேசரியார்.

இன்னவாரிதியைபோக்கிக்களிகொண்ட விகல்வேன்மன்னன்
றன்னதாஞ்சிந்தையோயநெறிதொறுஞ்சாராநின்ற
மன்னர்மாமலையைவவ்ளியெடுத்தெறிதரங்கவாரிக்
கன்னிமாநதியினின்றவஞ்சியேகடுத்தார்மன்னே.

எனப்பாடுதலானறிந்துகொள்ளலாம். இகல்வேன்மன்னன் சிந்தை போயநெறிதொறுஞ்சாராநின்றமன்னர் மலைகளைப்பெயர்த்தெடுத்தெறியுமலைநீர்ப்பெருக்கையுடைய அழியாத பெரியயாற்றினின்ற வஞ்சியையெய்யொத்தார் என்பதாம். உத்தராமசரித நாடகத்தில் பவபூதியென்னும் பெருங்கவிஞர் “வாநீரவீராகு” (உ-நக) எனவும் “சூரோஜுவஞ்ஜைதா” (உ-நக) எனவும் வழங்குதலானும் இது வடமொழியிற் கொடிக்குமிகுதியாகவழங்கப்படுமென்றுணர்ந்து கொள்க. வீருத், லதா என்பன வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயர்கள். இவற்றையெல்லாமாயாது வஞ்சுளம் என்பது வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயராகாதென்று துணிந்துவரைந்தாருமுளர். இவ்வஞ்சுளம் அதிகமாக அடர்ந்தனிடம் வஞ்சுளாரணியம், வஞ்சிவனம் என வழங்கப்படும். கொடியும், புல்லும், கல்லும், பூவும், மாமும், பிறவும் மிகுதியாகவுள்ளதன்மைபற்றி இவைநிறைந்த இடம் வனமென்றுபெயர்பெறும். வனம்என்பது தனியேவழங்குமிடத்து மரங்களடர்ந்தனிடம் என்பதைக்குறிக்குமேயன்றி புல்லங்காடு, தர்ப்பாரணியம், சரவணம், நெருஞ்சிக்காடு, விருந்தாவனம், பரங்கானம், மரங்கானம், குவளைக்காடு, பத்மவனம் எனவழங்கியுள்ளனவாகு

தன்னைவிசேடித்தபொருண்மிகுதியாகவுள்ளவிடத்தைக் குறிக்குமென்பது ஆராய்ந்துகொள்க. இவற்றால் வஞ்சுளாணியம்என்பது வஞ்சிமரமடர்ந்தகாடெனவும், வஞ்சிக்கொடியடர்ந்தகாடெனவும் பொருள்படுமென்றுணர்ந்துகொள்க. “மன்கருவூர்நீர்வஞ்சியும்” (வராககிரிச்சுருக்கம்) என்றார் பழனித்தலபுராணமுடையாரும்.

இனி வஞ்சுளாஎன்னும் ஆகாராந்தபதம் வடமொழியில் மிகுதியாகப்பால்கறக்கும்பசுவுக்குப்பெயராதலின் அப்பசுக்கணிதைந்தகாடு எனவும் பொருள்படும். ஒருர் ஒருகாரணம்பற்றியே பெயர்கொள்ளுமென்னும் நியதியில்லை. காஞ்சியென்னும்நகரப்பெயர்க்குப் பலபல காரணங்கள் கூறப்படுதலைக் காஞ்சிப்புராணமுதலிய நூல்களுட்கண்டு கொள்க. காஞ்சியென்னும் மரம்பற்றியும் காஞ்சியென்ப; திசைமுக னுலஞ்சிக்கப்படுதலினாலுங்காஞ்சியென்ப; காஞ்சனநதியைக் காஞ்சியென்பதுபோல ஏழுநாழிகையளவு வானம் காஞ்சனம்பொழிந்த ஊராதலாற் காஞ்சியெனவுங்கூறப. “காஞ்சனம்பொழிகாஞ்சியதன் கணை” என்றார் ஜயங்கொண்டாரும். இங்ஙனங்கொள்ளுமிடத்துக் கொடிபற்றியும், மரம்பற்றியும், ஆன்பற்றியும் வஞ்சிவனம் எனப் படுமென்றுகொள்க. சீத்தலைச்சாத்தனார் “பொற்கொடிப்பெயர் பழேடம் பொன்னகர்.” (மணிமே. ௨௬) எனவும், பூங்கொடிப்பெயர் பழேடந்திருந்திய நன்னகர் (௨௨) எனவுங் கூறியவிடங்களிற் பூங் கொடியாகிய வஞ்சியின்பெயர்பெறுநகர் என்று கூறினரல்லது வஞ்சிக்கொடியைத் தன்கண்ணுடைமையால் அதுபற்றி அப்பெயர்பெற்ற நகர்என்று கூறினாரில்லை. ஒருவர் “எண்கோவைகாஞ்சி” என்பது பற்றி எண்கோவைப்பெயர்ப்பழேடமின்னகர்என்கூறினால் அதுகாஞ்சியென்று குறித்தாரென்பதல்லது அவ்வூர் எண்கோவையுடையதென்றும், அதுபற்றியே காஞ்சியென்று வழங்கப்பட்டதென்றும் காரணங்கூறத்தலைப்படிந் அது எட்டுணையும்பொருந்தாதென்றுதுணிதல் போல ஈண்டுநுணிக. பூவாவஞ்சி, வாடாவஞ்சி என்பனவும் பூக்கருத்தேபற்றிவந்தன. ஈண்டுக்கூறிய பூவாவஞ்சியும், வாடாவஞ்சியும் அக்கருவூரிலுண்டு; அதுபற்றியேதான் அப்பெயர்களைக்கூறினார் என்று ஒருவர்வாதிப்பது எவ்வளவு பொருந்தாதென்று கொள்ளப்படுமோ அவ்வளவே வஞ்சிக்கொடியுடைமையால்கொடிப்பெயர் பழேடமென்பதும் ஆம்எனக்கொள்க. பூங்கொடிப்பெயர்ப்பழேடம் என்னுந்

தொடர் பூங்கொடியின் பெயரைப்பெறு உம் என்றுபொருள்படுதலு
லது பூங்கொடியுடைமையால் அப்பெயர்ப்பெறு உம் என்று பொருள்
படாமையும் நோக்கிக்கொள்க. பிற்கூறியதேகருத்தாயின் அதற்
கேற்றசொற்களால் விளங்கவைப்பென்றுகொள்க. மஹாமஹோ
பாத்தியாய ஸ்ரீமான் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் இஃது ஒரு
கொடியின்பெயரைப்பெற்றதென்பர் என்றகல்லது இஃதொரு கொடி
யாற் பெயர்பெற்றதென்று கூறுமையும் கண்டு கொள்க. (மணி-அபி
தானவிளக்கம்) இவ்வெல்லாம் நுணுகி ஆராயாது இஃதொருகொடி
யான்மட்டும் பெயர்பெற்றதென்று மயங்குவாருமுளர்.

இச்சங்கதூல்வழக்கெல்லாங் கற்றுத்தெளிந்த கச்சியப்பமுனிவர்
பேரூர்ப்புராணத்து

“வன்னிநீள்வனமிருத்தலானஃதுவஞ்சியென்றுபெயர்மேளிய,
தன்னமாநகரடுத்தும்முருளினைதுழைசுபுரிகுற்றியாம்”

எனக்கொடியைக்காரணமாக்காது வன்னிமரமே வஞ்சி என்று
கொண்டு வன்னிவனமிருத்தலான் வஞ்சியென்று பெயரெய்
தியது என்றுதெளிவித்தார். இவரிங்ஙனங்கொண்டதற்கோர்கார
ணம் உய்த்துணரப்படும். கரணமமைந்தகாசறுகாட்சிப் பரணரென்
னும் பாவலர்பெருந்தகையார் இவ்வஞ்சியிலரசுபுரிந்த செங்குட்டு
வனைப்பாடிய ஐந்தாம்பத்தில்

“காணியியரோநிற்புகழ்ந்தயாக்கை

...

துளங்குநீர்வியலகமாண்டினிதுகழிந்த

மன்னர்மறைத்ததாழி.

வன்னிமன்றத்து விளங்கியகாடே

(பதிற்-௫-ச)

எனப்பாடியதன்கண் வன்னிமரத்தைதயுடையதோரிடம் வன்னிமன்
றம் எனச் சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுவது. இஃது இறந்தமன்னர்
யாக்கையைத் தாழியிற்கனிக்கு மிகு காட்டுப்பக்கத்தென்று தெளி
யப்படுவது. இப்பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “வன்னிமன்றமென்றது
அக்காட்டில் வன்னிமரத்தையுடைய இடத்தினை; அதுதான் பிணத்
தொடுசென்றூரெல்லாருமிருந்து மன்னுபோறின்மன்மறைப்பட்
டது” எனவுரைத்தார். இவ்வன்னிமன்றத்தையுடையகாடு வன்னி
வன்மென்று வழங்கப்பட்டதோவென ஊகித்தற்கும் இடனுண்டு.

இங்ஙனம் மரத்தான் வஞ்சுளாரணியம் எனப்படுதலையன்றி, மிகுதியாகப்பார்க்கற்கும் பசுவாகிய காமதேனுபோந்தவனமாதலான் அப்பெயரெய்தியதெனக் கூறினு மிழுக்காது. இப் பிற்கூறியபொருள் ஆனிலையென்பதனோடு பெரிதும்பொருந்துதல் கண்டுகொள்க. வஞ்சுளா என்பது பசுவிற்குப்பெயரம்போது ஆகாராந்தபதமென்றுணர்க. இதற்கிப்பொருளுண்மை வைஜயந்திந்கண்டிற்காண்க. இங்ஙனம் பல காரணங்களான் வஞ்சியெனப்பட்டது இக்கருவூரென வறிந்துகொள்க. இஃதிவ்விடத்தது என்று பேரூர்ப்புராணத்துக் கச்சியப்பமுனிவர் நன்குதெளிவித்துள்ளார்.

தாம்புறுங்கைமதலேவழமேய்ந்துபயில்சோலைசூழ்ந்தவதனுச்சியி
னும்பரத்தினடி நின்றெழுந்தொழுதுமாம்பராவதிவடா தினிற்
மேம்பழுத்துவருகா விரிக்குடநிசைக்கணைத்துவவுகாஞ்சியென்
றோம்புகின்றகுடினாத்தெனாதொருசபிசமாநகரமுண்டரோ.

சபிசமாநகரம்-கருவூர். (பேரூர்ப்-குழகன். ௧௦௭.)

ஆம்பராவதியின்கரையேநடந்தாங்கிடைத்
தோம்படாவகைசோமன்பணிந்தசோமேசனைக்
கும்புறுதவன்பாற்குழைந்தேத்திக்கும்பிட்டிப்போய்
நாம்படா தருணல்கும்வஞ்சித்தலநண்ணிற்றே.

என அவர்கூறியவாற்றாலுணர்க. (௨௨ ௨௨ ௧௧௭.)

காமதேனு வழிபட்ட இடனாதலின் இக்கருவூர்ச்சிவபெருமான் கோயில் ஆனிலையெனப்படுமென்றுகூறுவரென்பது

.....கருவூரெனத்தக்கது,
“வானடுத்தெழும்வஞ்சிபசுபதியாயினர்,
பானஞ்சினர்பாழியுமானிலையாயிற்றே”

என்பதனாற் பெறப்பட்டது. இத்திருக்கோயிலுளெழுந்தருளியிருக் குஞ் சிவபெருமான் பசுபதியென்றழைக்கப்படுவர். “பசுபதிகாப்ப புரத்திலஹமுகப்பெருமானே” என்பது அருணகிரிநாதர் திருப் புகழ். “கருவூர்ப்பசுபதியே” என்றார் உமாபதிசிவாசாரியரும். இப்பசுபதிகாமத்துக்குப் பொருள் பலவுள்ளேனும் சாதாரணமாக

யாவருங்கொள்வது நுஷ்பத்தையுடைய பதி என்பதேயாம். இப் பசுபதியினருளாலே உலகற்றோன்றி மாநிலம்விளக்கினவன் செங்குட்டுவன் என்னுஞ் சேரனென்பது

“ஆனே ஹர்ந்தோனருளிற்றோன்றி
மாநிலம்விளக்கிய மன்னவனாதலின்
செய்தவப்பயன்களுஞ் சிறந்தோர்பழிவழங்கு
கையகத்தனபோற்கண்டனை”

என்று இறுதிக்காதையில் இளங்கோவடிகள் கூறுதலான் உணரப்படும். வஞ்சியிலுள்ள இப்பசுபதியையே இச்செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்ற பாணர்

பண்ணாகப்பாடிப்பனிகொண்டாய்பாரேழும்
பண்ணாகச்செய்தபரஞ்சோதி—பண்ணு
வெருதேறியூர்வாயெழில்வஞ்சியெங்க
ளெருதேறியூர்வாயிடம்

எனச் சிவபெருமான் திருவந்தாதியிற் பாடியவாற்றான் இக்கோயிலின் ரொன்மை நன்குணரப்படும். ஈண்டும் வஞ்சியிற்சிவபெருமானை எருதேறியூர்வாயென்று முன்னிலைப்படுத்தியதையும், அதனை அடுத்து இடம் என்றதனையும், வஞ்சி என்றதனையும் நன்கு நோக்கிக்கொள்க. இளங்கோவடிகள் ‘ஆனே ஹர்ந்தோன்’ என்பதும், பாணர் ‘எருதேறியூர்வாய்’ என்பதும் ஒருகடவுள் வடிவையே குறிப்பதென்பது தெள்ளிது. பாணர் செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்றவராதலான் அச்செங்குட்டுவன்திருத்தம்பியாராகிய இளங்கோவடிகளோ டொருதாவுத்தவரென்ப தியான்குறவேண்டுவதன்று. ‘பண்ணுவெருதேறியூர் வாயெழில்வஞ்சி’ என்பது பண்ணினிமையையறியும் ஆக்கள் எழுதுகளில் ஏறித்தவழ்கின்ற இடத்துள்ள அழகிய வஞ்சின்னுநகரம் என்று பொருள்படும். இதனால் சொல்லியது நிலப்பண்பு. அஃதாவது அங்கிலத்து ஆக்கள் செருக்கால் எருதேறியூருமென்று அதன் நீர்வளமும், புல்வளமுகுறித்தவாரும். இதனால் வஞ்சுகளாரணியம், ஆனிகை என்பவற்றிற்கேற்பவும் பசுபதியென்பதிற்கேற்பவும் இவ்வஞ்சியைப் பசுச்செல்வத்தால் வருணித்தாரென்று கொள்ளப்படும். இவ்வூரிடத்துள்ள நதியும்

ஆன்பொருந்துவது என்னும் பொருளில் ஆன்பொருந்தம் எனவழங்குதலுங்கண்டுகொள்க. இவ்வூரம்மையை அருணகிரிநாதர் “கோகுலசத்தி” எனவழங்குவர்.

அவர்

வெற்றிப்பொடியணிமேனியர்கோகுல
சத்திக்கிடமருள்தாதகவேணியர்
வெற்புப்புரமதுநீமெழல்காணிய—ரருள்பாலா
வெற்புத்தடமுலையாள்வனிநாயகி
சித்தத்தமர்குமராவெமையாள் கொள
வெற்றிப்புக்கழகருவூர்தனின்மேவியபெருமாளே.

எனப்பாடினார். இதனானும் இவ்வூர்க்குக் கோகுலசம்பந்தமே மிகுத்துணரப்படும். இக்கருவூரைக் கோவூர் ஆனார் எனவழங்குதலையும் தலபுராணத்துட்காண்க. இளங்கோவடிகளும் இவ்வூரைக் ‘கோநகர்’ என்றார். அரும்பதவுரையாசிரியர் அதற்குத் திருநகர் எனப் பொருள்கூறினார். கோவினிடத்துத் திருமகள்வதிகின்ற னென்பதுபற்றி அங்குனங்கூறினார்போலும். அருணகிரிநாதர் தந்திருப்புக்கழில் இவ்வூரை ‘உயர்கருவைப்பதி’ என்றும், ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றும் “வெற்றிப்புக்கழ்தருகருவூர்” என்றும் ‘பகபதிகர்ப்புரி’ என்றும், ‘வஞ்சி’ என்றும் விளங்கப்பாடியுள்ளார். இதன்கட் ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றது மேற்றிசையிலுள்ள கருவூர் என்றவாறு. இவ்வூரைக் குடபுலவஞ்சியென ஆன்றோர்வழங்கியதுபற்றி இவரும் இவ்வாறு கூறினார். குடம், குடகு, குடக்கு, குடகம் இவை மேற்றிசைக்குப் பெயரென்பதுணர்க. இங்ஙனமின்றிக்*குடகுநாடென்று கொடுத்தமிழ்நாட்டையுஞ்சுற்றிய தமிழொழிந்தநாட்டிலுள்ளது கருவூர் என்கொள்ள ஏலாமை நன்குணர்ந்துகொள்க. குடபுலத்தைப்பற்றி முதற்கண்விரித்தோதினேனாதலான் இக்கருவூர்வஞ்சியுள்ளநிலம் குடபுலமென்பதுதெனியப்படும். சேக்கிழாரும் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்றுவழங்கியுள்ளாரென்பதை முன்னரே காட்டினேன். இனி ஒருசாரார் கருவூர் கொங்குநாட்டிள்ளதன்

*குடகுநாடு தமிழ்நாடன்மை மேலே காட்டினேன்.

மென்றும் சோனாட்டேயுள்ளதென்றும் மயங்குவர். அவர் சேக்கிழார்
திருஞானசம்பந்தநாயனார்புராணத்து

செங்கட்டுறவரைத்தேவர் போற்றுந்
திகழ்திருவின்கோய்மலையின்மேவுங்
கங்கைச்சடையார்கழல்பணிந்து
கலந்தவிசைப்பதிகம்புனைந்து
பொங்கர்ப்பொழில்குழ்மலையுமற்றும்
புறத்துள்ளதானங்களுல்லாம்போற்றிக்
கொங்கிற்குடபுலஞ்சென்றனைந்தார்
கோதின்மெஞ்ஞானக்கொழுந்தனையார்

அப்பாலேக்குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி
லெப்பாலுஞ்சென்றேத்தித்திருந்நானையிற்றைஞ்சிப்
பைப்பாந்தன்புனைந்தவரைப்பாவிப்பண்டமர்கின்ற
வைப்பானசெங்குன்றூர்வந்தனைந்துவைகொரு

பருவமறப்பொன்னிப்பாண்டிக்கொடுமுடியார்தம்பாத
மருவிவணங்கிவளத்தமிழ்மலைமகிழ்ந்துசாத்தி
விரிசுடர்மானிகைவெஞ்சமாக்கூடல்விடையவர்தம்
பொருவிருனம்பலபோற்றிக்குணதிசைப்போதுகின்றார்

செல்வக்கருவூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி
நல்லிசைவண்டமிழ்ச்சொற்றொடைபாடியந்நாடகன்று
மல்கியமாணிக்கவெற்புமுதலாவணங்கிவந்து
பல்குதிரைப்பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார்

எனக்கூறுதலையறியாராவார். சேக்கிழார் ‘கருவூர்த்திருவானிலைக்
கோயில்சென்றிறைஞ்சிச் சொற்றொடைபாடி அந்நாடகன்று’ என்று
தெளிவுறப்பாடுதலான் அது சோனாட்டெல்லையிற் கொங்குநாட்டே
யிருப்பது நன்குபுலனாகும். இங்ஙனம் அணித்தாதலானன்றே
சேநழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியூர்ந்தகளிறு மதம்பட்ட
வளவில் சேரமான் அந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையிருந்த இக் கருவூ
ரிடஞ்சேரலாயிற்றெனவறிக. (புறம்-கக) “சென்றசென்றகுட
புலத்து” (வெள்ளாணை) என்பது முதலாக இங்ஙனம் பாலிடத்துஞ்
சேக்கிழார் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று தெளியவழங்கி

யிருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் ஆராயாது கொங்குநாடொழிந்த
மேல்கடற்பக்கத்துமலைநாடே குடபுலமென்றும் ஆம் மலைநாட்டுக்
கொடுங்கோளுரே குடபுலவஞ்சியென்றும் தம் மனம்போனவாறு
துணிந்தார் பிறரெனவறிக. சேக்கிழார் குடபுலத்துப்பதிகடொறும்
இன்புற்றுத் தலமுங்கானகமுங்கானயாறுங் கற்குரமுங்கடந்து சுந்தா
மூர்த்திராயனார் மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்று வெள்ளானைச்சருக்
கத்துத் தெளியக்கூறியதுகொண்டும் திருஞானசம்பந்தநாயனார்
புராணத்துக் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று பல்விடத்தும்
வழங்கியதுகொண்டும் ஆராயின் சேக்கிழார்

“கொங்குநாடு குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறைகாண

கருவூரின்வந்தனைந்தார்”

என்பதற்கு யான்கூறியதே கருத்தாதலெனினிலுணரலாம்.

இனிப் பழனிப்புராணத்தும்

செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன்றிகழ்

கொங்குநன்னாட்டிடைக்கொன்றைவார்சடைப்

புங்கவன்குமர வெளுறைபுப்புண்ணியத்

துங்கவெற்புளசிவசொல்லுவாமரோ (கரிச்சருக்கம்-உஎ).

மழைதவழ்வஞ்சியாரணிய்த்தும்பரும்

விழைபொருடருவதுவெண்ணெய்மால்வரை

தழைதருகறைசையுட்டயங்குசங்குவெண்

குழையினனுறுவதுகொடுமுடிக்கிரி (செ-உஅ).

என்பனவற்றும் கொங்குநாடு சேரன்விளங்குகின்றனன்னாடென்றும் அந்
நன்னாட்டு வஞ்சியாரணியும் உண்டு என்றும் கூறுதல்காண்க. ஈண்டுக்
கூறிய வெண்ணெய்மால்வரை கருவூர்க்கு அடுத்துள்ள வெண்ணெய்
மலை எனவறிக. அப்புராணத்துப் பின்னும்

நடித்தபொற்பொதுழதலநீர்நாட்டுளநகரும்

வடித்தமுத்தமிழ்மதுரையுங்குமரியும்பிறவுங்

கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலேழுபதியுங்

கடித்திகழ்த்தமென்மலரினாற்கைகுவித்திறைஞ்சி (கௌசலன்-

அருச்சுனைச்சருக்கம்).

எனக்கூறுதலானும் ஏழுசிவத்தலங்களையுடைய கொங்குநாட்டையே
கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாடு என்கொண்டது தெளியப்படும்.
கோதைநாடு-சேரனாடு.

இக்கொங்கு நாட்டுள்ள மேனா என்னுந்தலங் குடபுலத்திருத்
தல்பற்றி மேலைச்சிதம்பரங் குடசிதம்பரமென வழங்கப்படுதலையும்
அத்தலபுராணத்தாற்றெறிக.

இங்ஙனம் வஞ்சியென்ற வழக்கும், அப்பெயர்க்காரணங்களும்
முற்காலத்துப் பரணர்பாட்டும் பிற்காலத்து அருணகிரிநாதர், கச்சி
யப்பமுனிவர் முதலியோர் பாடலும் எல்லாம் கருவூர்க்கேபொருந்து
தலையும், பிறிதோருநர்க்குப் பொருந்தாமையையும் நன்று தெளிந்து
கொள்க.

இனித் கருவூரென வுலகவழக்கினும், வஞ்சியென நூல்வழக்கி
னும் உள்ள இவ்வூர், ஆன்பொருநரையாற்றுக் கரையிலுள்ளதென்
பது,

“கடும்பகட்டியாணைநெடுந்தேர்க்கோதை
திருமாவியனகர்க்கருவூர்முன்றுறைத்
தெண்ணீருயர்கரைக்குவைஇய
தண்ணன்பொருநைமணவினும்பலவே”. (அகம்-கக)

எனவும்,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்குங்
கல்லென்பொருநைமணவினும்” (புறம்-கசௌ)

எனவும் வருதலானறியப்படும்.

பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்.

“.....செங்குணக்கொழுகுங்
காவிரியன்றியும்பூவிரிபுனலொரு
மூன்றுடன்கடியகூடலனையே” (பதிற்-௫௦)

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தடிகட்கு உரைகூறுமிடத்து மூன்றுடன்
கடியகூடல் என்றது அக்காவிரிநாணும் ஆன்பொருநையும், (கூடவன்

என்றாற்போல்வதோர் யாழும் என இம்முன்றுஞ்சேரக்கடிய கூட்டம் எ - று. காவிரியினையாவதேயன்றி முன்றுடன்கடிய கூட்டத்தனையை யெனக்கொள்க” எனவிளக்கினார். இதன்கட் காவிரியும், ஆன்பொருநையும், மற்றோர்யாழும் சேரக்கடியகூட்டம் என்று தெளிவித்தவாற்றான் ஆன்பொருநையும் காவிரியும் ஓரிடத்துக்கலப்பதென்பது நன்குபெறப்பட்டது. இதனால் வஞ்சியெனவும், கருவூரெனவும் மேற்கண்ட ஊர் காவிரியொடுகூடும் ஆன்பொருநையாற்றின்கரையினதென்று தெரிவதாகும். காவிரியொடுகூடும் ஆன்பொருநையாற்றுக்கரையின்கணுள்ளது கருவூர்வஞ்சியென்பது தெரிந்தவாற்றால் கருவூர்வஞ்சி மேல்கடலோரத்தில்கையென்றும், குடபுலமாகிய சேரனாட்டில் அகநாட்டுள்ளதென்றும் நன்கு துணியலாகும்.

தொல்லாசிரியர்கள் பல்லிடத்தும் காவிரியை

“பூனிரியகன்றுறைக்கணை விசைக்கடுநீர்க்

காவிரிப்பேர்யாறு”

(அகம் - ௧௮௧)

எனவும்

“கடற்கரைமெனிக்குங்காவிரிப்பேர்யாறு”

(சிலப் - ௬ கடலாடு)

எனவும் வையைபை “வைபைப்பேரியாறு” (சிலப்) எனவும் பேர்யாறெனவழங்குதல்போல் இவ்வான்பொருநையினை ஆன்பொருநைப்பேர்யாறு, பொருநைப்பேர்யாறென வழங்கக்கண்டிலேன். இதனால் இவ்வான்பொருநையினை உபநதியென்று நன்குணர்ந்தே பேர்யாறென்று வழங்காது தொல்லோர்விட்டாரென்று துணியத்தகும். உரையாசிரியரெல்லாம் பொருநை, ஆன்பொருநை எனவருமிடங்களில் ஆன்பொருந்தமென உரையெழுதினாரென்றிப் பேர்யாறென்மெழுதினரில்லை. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் “பெருமலை விலக்கிய பேர்யாற்றடைசரை” என்புழிப் பேர்யாறு ஐயாற்றின்பெயர் என்றெழுதினார், பேர்யாறே பொருநையாயின் இவ்விடத்துப் பேர்யாறென்பது பொருநைக்கொருபெயர் என்றன்றோ எழுதுவர். அங்ஙனம் எழுதாமையான் அவரும் இவ்வான்பொருநைவேதென்றும், பேர்யாறுவேதென்றும் நன்கு தெளிந்தாரே யாவரெனக்கொள்க.

பழனிப்புராணத்து நதியுற்பளித்தசருக்கத்து அகத்தியமுனிவர் பொதியமலையின் சிகரத்தாத்தோன்மம் புனலில் ஒருபாதியைத் தாம் பிரபன்னியென விடுத்தாரெனவும் மற்றொரு பாதியை வடக்குமுகமாகச் செலச்செய்ததனால் அது பிலக்கருநெறியால் வராககிரியும், காமதேனுவும், மாமரமும் உள்ள இடங்களிலொழுங்கிக் கருஜூர்க்கடவுளைப்பாலுடன் ஆட்டி அம்பாநதி, ஆம்பிரவதி, ஆன்பொருநையெனப் பெயர்பெற்று மணிமுத்தாறு, காளிரி இவற்றுடன் தானுங்கூடிக் கடலிற் கலக்குமெனவும், இவையன்றி ஒருகலை சித்திராநதியென வழங்குமெனவும், மற்றொருகலை வையையென்று வழங்குமெனவும், பின்னொருகலை சமுத்திரம் வடக்கெழுந்து செல்லுதல்போல ஓழுசிக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதெனவும் வ்ளங்கக்கூறியுள்ளது காணலாம். சுணிக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதென்றது பேர்யாறென என்கிறியலாம். இவற்றால் தாம்பிரபன்னி கருஜூர்ஆன்பொருநை, சித்திராநதி, வையை, பேர்யாறு இவ்வைந்தும் வேறுவேறு நதிகளென்றும் இவையெல்லாம் பொதியமலைத்தொடரில் உற்பத்தியாவன என்றும் உணரலாகும். இவ்வுண்மையினை அப்புராணத்து

தொலைவின்மாதவர்தொழும்பெருங்கயிலையிற்றாய

கலையிலாயமுலப்பிரகிருதிகன்னிகையாய்த்

தலைவணங்கிக் கடலையெழிகடல்வலயத்தி

னிலைபுரிந்தவந்தனைக்கிடங்கிழ்த்துகென்றதுவே

எஞ்சபல்லுயிரியிர்ப்பதற்கேதுவாயிருந்த

வஞ்சளாடனியெனுங்குர்ப்புரியினைமருவி

விஞ்சுகேனுவினுநக்கெழி இவிழைந்தெமைப்புகித்

துஞ்சிடும்படியுலகெலாந்தருதியென்றுரைத்தான்.

கண்ணுதற்பெருமானாழங்கடிநகர்போகி

யுண்ணிகழந்தவாபுரிந்தவக்கேழலோங்கலின்மே

னண்ணிகோற்றனளாவேனமாவேனநனுகு

மெண்ணிறேவர்தோன்பிழைத்தனனிழைத்திருகளில்.

கொந்தார்நறவக்குளிர்பொன்னிதழிப்

பைந்தார்புனைபண்ணவனைவவினால்

விந்தாசலம்வென்றவன்வேரிநதுஞ்

சந்தார்பொதியந்தனிலெய்தினனால்

பண்பாநுபிரயந்திடமுன்பரவை
யுண்பாவலனொன் றிகரத்துறையு
நண்பார்பொருநாநதியின்புனைத்
திண்பாருலகஞ்செலவுய்த்தனனாள்.

ஒருசீநணவெற்புழிநின் றுயர்பார்
வருநீர்மையுமவ்வடிவங்கொளலாற்
பெருநீர்வருதாம்பிரவன்னியென
வருள்சேரொருபாதியடைந்ததுவே.

ஒருபாதியுதக்கினடந்துபிலந்
தருமோர்நெறிசார்ந்துவராககிரி
வருதேனுவுமாழையும்கைகடமீ
தருள் கூர்வெழுந்தளக்கரினே.

விண்ணந்தருகார்வரைமீதுவிராஅய்த்
தண்ணந்துறையந்திணையுந்தழுவி
வண்ணந்தருபல்பொருளும்வரநிக்
கண்ணன் றுயில்பைங்கடல்கண்டதுவே.

திரையிற்செறிசித்திரநன்னதியென்
றுரையிற்புகழ்கொண்டெழுமொள்ளருளி
குரையிற்பொலியுந்திரிகூடசல
வரையிற்சுலையொன் றுவழங்கியதே.

சுலையொன் றுகணந்தவழுஞ்சிகரத்
தலையொன் றருவித்திரடாமுமணி
மலையொன் றிவருந்திகழ்வையென
வலையொன் றுவராழியினுர்த்ததுவே.

நீராழிநிலம்புகழுங்கலையொன்.,
நேராழியுதக்கெழல்போலொழுகிப்
பேராழிபுனைந்துபெருங்குடபாற்
காராழிபுதுந்துகலந்ததுவே. (இது பேர்யாறு ஆகும்)

பொற்பார்பொதியம்பொருளில்குமா
வெற்பானவையின்மிளிருஞ்சிகரத்
தற்பால்வருமந்கதிதன்பெருமை
நற்பான்மையையாவந்நிற்றுவரே.

ஆனமாயவெற்படைதலாலருட்பிரகிருதி
தானமெய்தலாலந்தவான்றடம்பொழிற்கருவூர்க்
கோனவற்குநன்பா லுடனுட்டலாற்கொணாந்த
மாநிலத்திலம்பாநதியென்பர் நூன்மரபோர்.

மாமைநீழல்போந்தாம்பிரவதியெனவழங்கி
யேழைதேனுவினுருவுகொண்டினிதுவீற்றிருக்குஞ்
சூழல்போதவீற்றுநுய்யுமான் பொருநையென்றொருபே
ரேழிருங்கட லுடுத்தபாரிசைப்பமேவியதே.

மணிமுத்தாறுகாவிரிவிரிவானைபாய்பொருநை
யணிமெய்த்கோங்குமுக்கூடலினணிமணியீசன்
நிணிமெய்த்கோங்குமெண்டோட்டிநிகுலேசன்வீரேசன்
பிணிமொய்த்கேறுவந்தேறுமெம்மீரான்பிரமேசன்

தாரகேசுரன்மயங்குகொங்கணைசன்வாகீச
னாணிந்தகாளீச்சுரனருள்விசாலேச
னேருயங்கரசேசனோடகத்தியவீசன்
சிரிணங்கனந்தேசன்வைகிடங்கரைதிகழும்

எனவருவனவற்றாற் றெளிந்துகொள்க. இவற்றால் தாம்பிரபன்னி,
சித்திராநதி, குடகடலிற்கலக்கும்யாறு, வையை, ஆன்பொருநை
இவ்வைந்தும் வேறு வேறு என்றும் இவை பொதியமலைத்தொடர்க
ளிற் பிறப்பன என்றும் இவற்றுள் ஆன்பொருநை கருஆரையடுத்
தொழுகுவதென்றும் நன்றுணர்ந்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஒரு
வர் படைத்துக்கொண்டனவாகாது இத் தமிழ்நாட்டித் தொன்று
தொட்டு நிலைத்தவழக்காதல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவை
யொன்றும் ஆராயாது ஆன்பொருநையை ஆன்பொருநையென்று தம்
மனம்போனவாறுமாற்றி அதுவே மேல்கடலிற்கலக்கும் பேர்யா
றென்றும் அதுவே வானியென்னும்பெயருடையதென்றும் துணி
வாருமுளர். அவர் “ஆனிவானியான் பொருந்தமாகும்” என்றதி
வாகரநிகண்டினையும் “மாதவனார் வடகோங்கில்வானியாற்றின்” (பா
மதபங்கம்-௫௩) என்ற தேசிகர் வாக்கினையும் உணராராவர். இவற்
றால் ஆன்பொருந்தம் குடகடலிற்கலக்கும் பாற்றின்வேறுதலையும்
அதுவே வானியெனப்படுதலையும் அது கொங்குநாட்டிலே இருத்தலை
யுந் தெளிந்துகொள்க. அவர் இடப்பப்பாதி மழையாற்பெருகும் யாறு
கக்கருதி மிதுநமாதமாகிய ஆனி தமிழ்ச்சொல்லையென்பதயியாத

அதனை ஆநி எனமாற்றி அஃதிகாங்கெட்டு ஆந் என நின்று பின் பொருநரையுடன்புணர்ந்து ஆன்பொருநரையெனலாயிற்று என்பர். பிரயோகனிவகனாலார் “ஆனி ஆடியையொழிந்த திங்களும் நாளிரு பத்தேழும் தற்பவமாதலின்” என்றதனால் ஆனி தமிழ்ச்சொல்லாத நெளியப்படும். ஆன்பொருநர என யாண்டும் வழங்காமைகண்டு கொள்க. பிறர் “காவிரியன்றியும் பூவிரிபுனலொரு மூன்றுடன்கூடிய கூடலனையை” என்னும் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றுடன்கூடிய கூட லென்றது தென்கடலும் மேல்கடலும் கீழ்கடலும் கூடியகூட்ட மென்று நூல்வழக்கிற்கும் உரைவழக்கிற்கும் விரோதமாகத் தாமொ ருபொருள்படைத்தார். “பூவிரிபுனலொருமூன்று” எனத் தெளிய வுரைத்ததனையுங் காணராயினார். “பூவிரிபுதுநீர்” என யாற்றை வழங்குதலானும் பூவிரிபுனல்எனக் கடலை யாண்டும்வழங்காமையா னும் அவர் கூறுவது பொருந்தாதெனவுணர்க. கொங்குநாட்டு மணி முத்தாறு காவிரி ஆன்பொருநர மூன்றுங்கூடிய முக்கூடலொன்றும் ஆன்பொருநரையும், அதனுடன் இரண்டு நதிகள் கூடும் திரிவேணிசங் கமமொன்றும் உளவாதல் கேட்கப்படுகின்றது. பதிற்றுப்பத்துரை காரர் கூறியபடி மூன்றுடன்கூடிய கூடல் என்றது காவிரியும் ஆன் பொருநரையுங் குடவென்னுற்போல்வதோர் யாறும் கூடியகூட்டம் என்றேனும், ஆன்பொருநரையும் அதனுடன் இரண்டு நதிகள் கலக்கும் திரிவேணிசங்கமம் என்றேனும் ஆகுமல்லது இம்முக்கூடல் கடலாகா தென்பது அங்கனம் நூல்வழக்கும் உரைவழக்கும் இன்மையானும் உணரத்தகும். கொங்குநாட்டுத்திரிவேணி சங்கமம் ஒன்றுண்டென் பது

மன்மலங்கோதையர்பொருட்டுவல்லுழிக்

குன்றினின்னதிகளோர்மூன்றுங்கூடிய

மின்றநதலந்திரிவேணிசங்கம

மென்றனருணர்வினரின்னுங்கேட்டிரால்

விளம்புமாயாபுரியதற்குமேற்றிசை

யளந்திடுமூவிருகுரோசமற்றபின்

களங்கொள்காளிந்தியுங்காரவாணியுங்

குளிர்த்தவான்பொருநரென்னதியுங்கடுமே.

எனப் பழனிப்புராணத்துள் வருதலானுணர்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று தன்கோப்பெருந்
தெனியுடனும், இளங்கோவழகளுடனும், தன்படைத்தலைவனுள்
வவன் கோதையுடனும், அழும்பில்வேளுடனும், படையுடனும், சேடி
யர்கூட்டத்துடனும், மற்றையபரிவாரங்களுடனும் பெருங்கூட்டமாக
எல்லா உபகாணங்களையுங்கொண்டு வஞ்சிமுற்றத்தை நீங்கிச்சென்று
பெரியமலைகளுக்கிடையே ஊடறுத்தச்செல்லும் பேர்யாற்றின்கரை
யின் மணலெக்கரிற்றங்கியிருந்தான் என்று சிலப்பதிகாரக் காட்சிக்
காதையாற்றொரிவது. இச்செங்குட்டுவன் வாசத்தலமானவஞ்சியோ
ஆன்பொருநகையாற்றுக்கரைக்கட்கட்டப்பட்ட கோட்டையினை
யுடையதென்பது சீவர்காட்டியபுள்ளாட்டி கரைற்றொரியலாம்.
இதனாற் செங்குட்டுவன் ஆன்பொருநகைக்கரையிலுள்ளவஞ்சியைநீங்கி
எல்லாருடனுஞ்சென்று பேர்யாற்றங்கரையிறங்கியிருந்தானென்றே
தெனியாப்பிவதாகும். பேர்யாற்றக்கரையிலேவஞ்சியுள்ளதென்று
நூல்கள் கூறுமையானும், ஆன்பொருநகைக்கரையிலே கருவூர்வஞ்சி
எனப் பெயரியஊர் உள்ளதென்றே நூல்கள் கூறுதலானும் ஆன்
பொருநகைக்கரையிலுள்ள ஓரிடத்தைநீக்கப் பேர்யாற்றங்கரையி
லோரிடத்தே தங் னானென்றே ஐயமறத்துணியப்படுமென்க. பேர்
யாற்றங்கரையினின்று செங்குட்டுவன் தன் வஞ்சிக்குத்திரும்பிய
தைக்கூறியுடத்து “வாடாவஞ்சிமாநகர்புக்கபின்” என்பதற்கு
அரும்பதவுரையாசிரியர் “பொனிவுபெற்றகருவூரிலே
திரியச்சென்று அரசன் பேராற்றங்கரையினின்றும்போந்து புக்க
பின்” என்று விளங்கவுரைத்ததனையும் நோக்கிக்கொள்க. ஈண்டும்
பேராற்றங்கரையினின்றும்நீங்கி ஆன்பொருநகைக்கரையிலுள்ள தன்
னூர்க்குப்புக்கபின் என்று கொள்ளுதற்கே எல்லா நூல்களுத்துணை
யாவன என்றுணர்க. எங்கேனும் ஓரிடத்துப் பேர்யாற்றங்கரையில்
வஞ்சியிருப்பதாகக்கூறியிருந்தாலன்றோ, பிறவிடங்களிலெல்லாம்
வஞ்சி ஆன்பொருநகைக்கரையினிருப்பதாகக்கூறுதல்பற்றி இரண்டி
யாற்றுப்பெயரும் ஓர்யாற்றின்பெயரோ என்கின்ற ஐயமேனும் உண்
டாகும். அங்ஙனம்ஐயுறுதற்கும் நூலாதாவேனும், உரையாதர
வேனும் இல்லாமை கண்டுகொள்க. பழனித்தலபுராணத்து மேல்

கடலிற்கலக்கும்யாற்றின்வேறாக ஆன் பொருந்தம் காவிரியுடன் கலப்பதாகக்கூறியிருத்தலுங்காண்க. வஞ்சியைக்கூறியபல்விடத்தும் ஆன் பொருளை அதனைச்சூழ்வதாகவேகூறிப் பேர்யாற்றைக்கூறிய பல்விடத்தும் வஞ்சியை எவ்விதத்தும்இயைத்துக்கூறுமையான் ஆன்பொருளைக்கும் பேர்யாற்றுக்கும் யாதோரியையும் இல்லையென் றுணர்தலுடன் பேர்யாற்றுக்கும் ஆன்பொருளைக்கரைவஞ்சிக்கும் ஓரியையும் இல்லையென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இனி, இளங்கோ வடிகளாகியபெருங்கவியரசர், சிலப்பதிகாரமூன் றுகாண்டத்திமுதியி லும், கட்டுரைகளாற் சோழர் பாண்டியர் சேரர் மூவர்க்கும் அவ்வக் காண்டம் முறையேயுரித்தாமாறுகாட்டிக் காண்டத்துள்ளனதொகுத் துணர்த்திச் செல்வர். அக்கட்டுரைகளிற் சோழர்சிறப்புரைக்கு மிடத்து “அவர்தம் தெய்வக்காவிரித்தீதுதிர்சிறப்பும்” எனவும், பாண்டியர்சிறப்புரைக்குமிடத்து “அவர்தம் வையைப்பேர்யாறு வளஞ்சுரந்துட்டலும்” எனவும் அவரவர்தாற்றைச் சிறப்பித் துரைத்தவர் சேரர்சிறப்புரைக்குமிடத்துமட்டும் அவர்யாற்றைக் கூறாமலே விடுத்ததும் வஞ்சிப்புறமதில்லைக்கும்பொருளை உப நதியாயிருத்தல்பற்றியேயென் றுய்த்துணரப்படும். காவிரியும், வையையும் முறையே புகார்க்காண்டத்தும், மதுரைக்காண்டத்தும் கூறப்பட்டது “வாழிவருபுனனீர்த்தன்பொருளைசூழ்தரும்வஞ்சி யார்கோமான்” என்பதனால் வஞ்சிக்காண்டத்துங் கூறப்பட்டிருக் கவும் கட்டுரையிற்கூறுமை கண்டுகொள்க. இவ்வஞ்சிக்காண்டத்து,

“நெடியோன்மார்பிலாரம்போன்று

பெருமலைவிளங்கியபேரியாற்றடைகரை

என்பதனாற் பேர்யாறு கூறப்பட்டிருக்கவும், அதனானும் இக்கட்டுரை யிற் சேரரைச் சிறப்பித்தாரில்லையென் றுணர்க. இவற்றிற்குக் காரணம் ஆராயப்புகின் ஆன்பொருளை சோழர்காவிரியையும் பாண்டியர் வையைபையும்போலப் பேர்யாறுகாது உபநதியாதல்பற்றி யென்றும், சோழர்காவிரியையும், பாண்டியர்வையைபையும்போலப் பேர்யாறு அரசர் தலைநகரைத் தன்றுறைக்கணுடைத்தாகாமைபற்றியென்றும் நன்கு புலனாகும். ஆன்பொருளையேபேர்யாறாயின், வையைபையும் காவிரியையும் கூறினாற்போல வஞ்சிக்காண்டக்கட்டுரையிற் கூறுவ ரென்றுணர்க. பன்னூல்களும் பாண்டியன் சோழன் இருவரையு ம் முறையே வையைத்துறைவன், பொன்னித்துறைவன் எனக் கூறிச் சேனைப் பொருளைத்தலைவன் எனவே கூறுதல்காண்க.

பேர்யாற்றுத்துறைக்கண் அவன் தலைநடுடையனாயின் அவனைப் பேர்யாற்றுத்துறைவெனெனவே கூறுமென்க. ஆறுடைமையேயன் றித் துறையுடைமையையுங்கருதியன்றே யாற்றுத்துறைவெனென்பது. பேர்யாறுடையசேரனைப் பொருநைத்துறைவன் என்பது அவன் அதன்கண்வதிந்து அதன் முறையை அவனுடையனாகாணத் தாலென்றுணர்ந்துகொள்க. இதனானும் பேர்யாற்றங்கரையிற் கருவூரில்லாமையும், காவிரியுடன் கலக்கும் ஆன்பொருநைக்கரையில் அவ ளுருண்மையும் உணர்க. சிறர் இவற்றுளொன்றும் ஆராயாது பேர் யாறு, பொருநை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பன ஒரே யாதெனக் கூறிப் பேர்யாறு அயிரையிலேயிற்பிறப்பதென்றும், அயிரைமலை ஸஹ்யபர்வதத்தின் ஓர்பாகம் என்றும் உரைத்தார்.

இவ ரிங்ஙனங்கூறியதைப்பற்றிச் சிற்தாராய்வேன். ஸஹ்ய பர்வதம் குடகமலையென்பது, ஸஹ்யஜாஎன்றுமிகப்பிரசித்தி பெற்றகாவிரியாறு அதன்கட்சிறப்பதென்று நூல்கன்கூறலாலறியப் படும். காவிரி குடகமலையிற்பிறப்பதென்பது “குடாஅது, பொன் படுகெடுவரைப்புயலேறு கிலைப்பிற, பூவிரிபுதுநீர்க் காவிரிபுரக்கும்” என்னும் புறப்பாட்டடிகட்கு, உரையாளர் “மேற்றிசைக்கட் பொன் படுகின்ற நெடியகுடகமலைக்கண்ணே முகலின்கண் இடியேறு முழக் கிற்பூப்பாந்த புதுநீரையுடைய காவிரி உலகத்தைப்பாதுகாக்கும்” என உரைத்ததனானும் “மலைத்தலையகடற்காவிரி” என்னும் பட்டினப் பாலைடிக்கு நச்சினூர்க்கனியர் “குடகமலையிடத்தே தலையினை யுடைய கடவிடத்தே செல்கின்ற காவிரி” எனக்கூறியதனானும் உண ரப்படும். ஸஹ்யஜா என்பது காவிரிக்குப்பெயரென்பது வடநூல் கன்பலவற்றினுங்கண்டது. சிவாகசியம் இரண்டாம் அமிசம் உச-ஆம் அத்தியாயத்து “ஸஹ்யமலையும் அதிலிருந்துண்டாய்வருங் காவிரி நதியும்” எனவருதல்காண்க. வடநூலார் ஸஹ்யபர்வதமென்ப தனையே தமிழர் குடகிசையிருத்தல்பற்றிக் குடகமலையென்று வழங்குகின்றார் என்று தெளியலாம். இதனால் ஸஹ்யபர்வதம் யாதென்றும் பாண்டையதென்றும் உணரப்படும்.

இனிப் பேர்யாறு பாண்டிநாட்டுப்பகுதியிலுள்ள பொதியச்சார் பாகிய சிவகிரிக்காகுகளிற்பிறந்து மேல்கடலில்விழுவதோர்யாறெனப் பது பலருமறிவர். இவ்வுண்மையினை அடியிற் குறிப்பாணுணர்ந்து

கொள்க.* பாண்டிநாட்டுப்பகுதிக்குட்பட்ட சிவகிரிக்காட்டுக்கும், கொடுத்திழநாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள சூழக்மலையாகியஸூழ்மயர்வதத் திற்கும் யாதீதாரியையுமில்லையென்பதும், நெடுந்தூரமென்பதும் பலருமறிவர். இங்குனமாகவுட பேர்யாறு அயிரைமலைப்பிறப்பதென் றும், அயிரை ஸூழ்மயர்வதத்தின் ஓர்மாகமென்றும் பிறந்துணிந்தது எதுபற்றியோ அறிகிலேன். பழனித்தலபுராணத்தாம் மேல்கடலிற் கலக்கும்பாறு பொதியத்திற்பிறப்பதாகவேகூறினார்.

* The Periyar is the finest, the largest and the most important of the rivers of Travancore. It takes its rise in the Shivagiri forests. As it first emerges from the dense forest the volume of water it contains is 30 yards wide and 2 feet deep even in the driest weather. After a course of 10 miles northward, it is joined by the Mullayar at an elevation of 2,800 feet. The Periyar then turns due west and continues so far about 10 miles over sandy bed. About 7 miles below Mullayar Tavalam there is formed a sort of gorge by the hills rising to a considerable height on either side of the river and approaching each other very closely. It is here that a dam is thrown by the Madras Government to a height of 160 feet and a width of 1200 feet to form a lake which greatly helps the irrigation of the land in the Vaigai valley. By the construction of the dam the river is caused to back up for a considerable distance as far as the Vazhukkupara Tavalam and all the low lying land on the north bank of the river is submerged, the water extending up all the side valleys and reaching to within a mile of Kamili. From here a channel is tunnelled through the hill side over a mile long, by which the water is conveyed to one of the streams that go to feed the Vaigai river.....The Periyar after receiving the Muthirappuzha river flows West-North-West for about 8 miles when it pours under a large rock which probably has fallen from the hillside on account of land slip. In dry weather when the volume of water is small, the whole of it flows under the Rock. This has been exaggerated into a sudden disappearance of the river under ground. The water is considered to pass into a chasin and emerge again only after a very long distance..... Passing Malayathur and after a winding course of 14 miles, it reaches Alwaye, where it divides itself into two branches which again subdivide themselves into several small ones before reaching the seaThe chief places on its banks are Peermade, Neryamangalam, Malayathur, Cheranallur, Vazhakulam, Alwaye, Ullinad and Vecrapoly. The total length of the river is 142 miles of which for the last 35 miles only it passes through inhabited tracts. It is navigable for boats for 60 miles above its mouth. (Page 17--18 Vol. I. The Travancore State Manual by Mr. V. Nagam Aiya B.A., F.R., Hist. S. Dewan Peishcar, Travancore.)

இனி வையைத்துறைவன் பொன்னித்துறைவன் எனப் பாண்டியனையும் சோழனையும் நதியாற்பெயரிட்டாளுதல்போலச் சேரனைப் பொருரைத்துறைவன் என ஆளுதலா விப்பொருளையும் மேலுள்ள வையை காவிரி இவற்றையொப்பதோர் பேர்பாறையாமென்றும், உபநதியாயின் அதனாற் பேராசனைப் பெயரிட்டாளார் என்றும் கருதுவாருண்டு. இதன்பொருட்டுச் சில கூறுவல். ஒரு நதியால் ஓராசனைப் பெயரிட்டாள்வது அந்நதியால் அவன் காடுபயன்படுதலையும், அதனான் அவன் செல்வமெய்தலையும், அதன்கண் அவன் ராஜகிருகமுடையனாதலையும் காந்தியேயாகும். இவை சண்டுக்கூறிய மூன்றியாற்றுக்கும் ஒக்கும். இங்ஙனங்கொள்ளாது யாறுகளின் அகல நீளங்களையும், அந்நாட்டுமலைச் சிறந்த அந்நாட்டுக்கடலில் வீழ்தற்றன்மையினையும்பற்றி யாராயின் இம்மூன்றும் தம்முட் பெரிதும் வேற்றுமையடையும். பாண்டியர்க்கு வையை முழுதும் உரியதாகும். சோழர்க்குக் காவிரியின் தலை இடை கடைகளிற் கடையாறே யுரியதாகும். சேரர்க்குப் பொருரைமுழுதும் உரியதாகும். இங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்டு காவிரியுடையசோழரைக் குறைகூறின் அது பொருந்தமா? என்று அறிஞரேயாராய்ந்துகொள்வாராக. நிலமெல்லாம்விளைவித்து உயிர்களனைத்தையும் வாழ்வித்தற்குக்காரணமான தன் நீர்மிகுதியை உவர்க்கடலில் வானாடகுக்கும் ஒரு மஹாநதியினும், தன்நீர்த்துளியையும்வீணுக்காது உலகுபயன்கொள்ள ஓர்யாற்றிலேகலக்கும் உபநதி சிறந்ததென்றுவாதித்துப் பொருளையே மற்றைவேந்தர்களுகினுஞ்சிறந்தது என்று கூறலுமாமே. இம்மூன்றுவேந்தர்க்கும் யாறு பேர்பாறுகவேண்டும் என்று கருதுவார்க்கு மூவேந்தர்க்கும் மூன்றுமலையும் தம்முள் ஒத்துப் பெரியவாதல்வேண்டப்படுமன்றோ? அதற்கென்செய்வது; பாண்டியர் பொதியத்திற்குச் சேரர்கொல்ல்தாழ்த்தாகும். அக்கொல்லிமலைச் சிறப்பி னூற்றிலொருங்கும்சிறப்புடையதாகச் சோழர் நேரி மலை கூறப்படவில்லை. இச்சிறுமலையாற் சோழனை நேரியன்னகக் கூறலாமீ என்று ஒருவரின்னின் அதற்குப் பிற ரென்கூறுவாரோ? அபனுக்குள்ளமலைகளிலெல்லாம் அதுவே உயர்ந்ததாதலின் அதனால் அவனைச்சிறப்பித்தாரெனின் ஈண்டும் சோனுக்குள்ள யாறுகளிலெல்லாம் அதிகப்பயனை அவன்நாட்டுக்குவிளைப்பதும், அவ

னிருக்கும்வஞ்சிக்கு நீராணுவதம், அவனுட்டே முழுவதும் உள்ள
 தம், காமதேனுவந்து நீராடுந்தீர்த்தமாயுள்ளதுமாகிய காரணங்க
 ளால் அவனுட்டுள்ளயாறுகள் பலவற்றினும் உயர்ந்ததாகிய ஆன்
 பொருநையானே அவனைக்கூறினானென்க. சேரனுட்டுக்காளிரியும்
 உண்டினும் அஃது அவனுட்டு இடையாறேயாதலான் அதனு லவ
 னைப்பெயரிட்டானென விலக்கென்க. இவனுட்டுக் காளிரியுண்மை
 யைப் பின்னே விரித்துரைப்பேன் ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இளங்
 கோவடிகள் காளிரிக்கும் வையைக்கும் ஒப்பாகவைத்தக் கட்டுரை
 யிற்கூறினரில்லையெனும், நூலுள் அவ்வக் பாண்டங்களில் அவ்வந்
 நாட்டுயாறுகளை யேகூறியாக்து வஞ்சிக்காண்டத்து “வருபுனனீர்த்
 தன்பொருநைநுழ்தரும்வஞ்சியார்கோமான்” என உள்ளதுகொண்டு
 கூறுதல் கண்டுகொள்க. ஒருவன் தன்மலையிற்பிறந்து தன்கடலின்
 மண்டும்பாறு தன் நாட்டுக்கு அதிகப்பயன்றராததாயின் அதனைப்
 பாராட்டாது தானும் தன்னும் அதிகப்பயனெய்தற்குக் காரண
 மானதொன்றையே பாராட்டுவன் என்பது நிண்ணம். பேர்யாறு
 142-மைல்நீளம்ஓடும்பாறு. ஆமிராவதியாகிய ஆன்பொருந்தம்
 140-மைல்நீளம்ஓடுவது. இவ்விரண்டற்கும் நீளம்பற்றியவேற்
 றுமை மிகவுஞ்சிறியதே என்பது அறியத்தகும். பேர்யாறு
 107-மைல் நாட்டுக்குப்பெரும்பயன்விளைவியாமற் பெரியமலை கட
 கிடையில் ஓடுவது. இதுபற்றியே “பெருமலைலங்கியபேர்யாறு”
 என்றார் இளங்கோவடிகளும். அது 35-மைல்தூரமே குடியுள்ள
 நாட்டிலேயேவது. இவ்வுண்மையினை முற்காட்டிய ஆங்கிலக்குறிப்பா
 லுணரலாம். ஆமிராவதி பொதியமலைத்தொடர்களாகிய ஆனை
 மலையினுற் திருவிதாங்கோட்டுமலைகளினும் உண்டாஞ்சிற்றாறுகளின்
 றிரளாய்க் கொங்குநாட்டுப்பகுதியாகிய கோயமுத்தூர்ச்சில்லாவில்
 நெடுந்தூரம் பாசனவளம்புரிந்து திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள கொங்கு
 நாட்டுப்பகுதியிலும் அவ்வளமேசெய்து பின்னும் பெரும்பயனுறுத்
 தக் காளிரியைப்பெருக்குவதாகும். இவ்வியல்புகளையுணர்ந்தே முன்
 னைத்தமிழ்ப்புலவர்கள் பேர்யாற்றற்சேரனைப்பெயரிடாமற்பொருநை
 யாற்பெயரிட்டாரென்றுதெரியலாம். பயன் அதிகமில்லாத பேர்
 யாற்றினும் பயன் அதிகமுடைய உபநதி சிறந்ததென்பது புலவர்
 துணிபு. காளிரியை முழுதும்உடையனாகானாயினும், காளிரியினும்
 அதிகநீளந் தன்னுட்டோடும்பாறுகள் பிறவற்றையுடையனாயினும்

அக்காவேரியானே சோழனைக்கூறுவதெல்லாம் அதனாலவன் அதிகப்பயனையடைதலுக்காகும், அவன் அதன்றுறையில் ராஜகிருக முடைமையோக்கியுமேயென்று கொள்ளத்தகும். இதனோடு யான் மேற்கூறியகாரணங்களையும் சேர்த்துக்கொள்க. கோசல நாட்டிறைவரை அந்நாட்டுப்பயனுறுத்தும் உபநதியாகிய சரயு என்னும் யாற்றாற் சிறப்பித்தலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. பெரும்பயனுறுத்தும்பொருளையொழிந்த பீர்யாற்றுக்குள்ள குணங்களை மறந்தாரெனலாகாது. அதனைப் பெருமலைவிலக்கிய பேர்யாறெனவும், அது ஹனுமுகோடையினுந் தீநீரொழுகுவதென்றும், அதனாலும் கழனிள்ளைவுண்டென்றும், அது இருகரையும் வழிந்துசெல்லும் பெருநீரையுடையதென்றும் வருணித்தே செல்வர். இதனால் பண்டைப்புலவர் அதனதன்குணங்களை யுள்ளவாறுகண்டு எதனால் ஓராசனைச்சிறப்பித்தால் எல்லாப்படியானும் பொருந்திற்றென்றுகொள்ளப்படுமோ அதனானேசிறப்பித்தா ரென்றறிந்து கொள்க. இதனால் சேரனுக்குள்ளயாறுகன்பலவற்றினும் சிறந்தது ஆன்பொருளை என்பதனை ஆராய்ந்துணர்ந்தே புலவர் அவனைப் பொருளைத்துறைவன் எனப்பெயரிட்டாரென்றுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்திற் பேர்யாறு என ஒன்று அயிரைமலையிற் பிறப்பதாக,

“துவைத்ததும்பைநனவுற்றுள்ளிவு
மாற்றருந்தெய்வத்துக்கட்டமுன்னிய
புன்னமலிபேரியாறிழித்தாங்கு” (பதிற் - அஅ)

என்பதனால் கூறப்படுவது. ஈண்டு உரையாளர் “தெய்வத்துக்கட்ட முன்னியயாறென்றது அத்தெய்வங்கூடியுறைதலையுடைய அயிரை மலையைத்தலையாகக்கொண்டு ஒழுதப்பட்டயாறென்றவாறு ; தெய்வங்கூடியுறைதலையுடைய அயிரை தெய்வத்துக்கட்டமெனப்பட்டது” என விளக்கினார். இதன்கண் உரைகாரர் பேர்யாறு என்று பெருநுடையதோர் யாறுக்கொள்ளாது யாறென்றே உரைத்ததனையும் நினைத்துக்கொள்க. இவ்வயிரைமலை இவ்விடத்தது என்றும், இவ்வாறு இன்னதென்றும் விளக்குவல். பதிற்றுப்பத்துரையாளர், மூன்றும்பத்துப்பதிகத்து “அயிரைபறை” என்றது, ‘தன்னாட்டு

அயிரை என்னும் மலையில் வாழும் கொற்றவைக்கடவுளைத் தன்குலத் தார்செய்துவரும் வழிபாடுகொடாமல் தானும் வழிபட்டு எ - று' என வுரைத்தார். “உருகெழுமரபினயிரைமண்ணி” என்னுஞ்சிலப்பதிகார நடுகற்காதையடிக்கண் அரும்பதவுரையாசிரியர் “அயிரை - ஓர்யாறு; அதிலே குளித்து” என வுரைத்தார். இவ்வீருரையானும் அயிரை சேரர்குலம்வழிபடும் கொற்றவைக்கடவுளையுடையதோர்மலையெனவும், அப்பெயருடையதோர்யாறெனவும் தெளியலாம். இவ்வயிரை யாறு அயிரைமலையிற்றிறத்தல்காரணமாகவே அப்பெயரெய்தியதென் றெளிதிலுணரத்தகும். இவ்வயிரைமலை யாண்டையதென்றாராயப் புகின், பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம்பத்தில்,

“கடர்வீவாகைநன்னற்றேய்த்துக்

குருதிவிதீர்க்ககுலவுச்சேரம்முக்குன்றே

ருகெழுமரபினயிரைபரைஇ

வேந்தரும்வேளிரும்பின்வந்துபணியக்

கொற்றமெய்தியபெரியோர்மருக” (பதிற்-அஅ)

என்றுகூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன்பொருள் - ஒளிவிடுகின்ற பூக்களையுடைய வாகையைக் காவன்மரமாகவுடைய நன்னன் என் னும் வேளிர்தலைவனைத்தேய்த்து அவன் உடற்குருதியைத்தெறித்த சோற்றுக்குளியற்குன்றும் கண்டார்க்குஅச்சந்தருமுறைமையினை யுடைய அயிரைமலைக்கொற்றவைக்கடவுளை வழிபட்டு இருபெரு வேந்தரும், வேளிராவுள்ளவரும் பணியுமாறு வெற்றியெய்திய செயற்கரியவற்றைச்செய்தோர்வழியிற்றேன்றியவனை என்பதாம். இக்கொற்றவை போரில்வெல்லப்பட்டார் நிறம்பொழிகுருதியானன் றிப் பணிகொள்ளாள் என்பது,

“தும்பைசான்றமெய்தயங்குயக்கத்து

நிறம்படுகுருதிபுறம்படினல்லது

மடையெதிர்கொள்ளாவஞ்சவருமரபிற்

கடவுளயிரை” (பதிற்-எக)

என்று எட்டாம்பத்திற்கூறியவாற்றானறிந்துகொள்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்து அங்குநந்தேய்த்தலானுண்டாகிய அவனுடற்

குருதியைப்பெற்றித்த சோற்றுகுன்றென யான் கூறியதே பொரு
ளாதலுணர்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்தளிடுத்துக்கு இவ்வயிரை
மலை அணித்தாகுமென்று உய்த்துணரப்படும். அங்ஙனம் அணிமை
யினிருந்தாலல்லது தேய்த்தகுருதியைத்தெறித்துச் சோற்றைப்
படைத்த வியலாதென்றுகொள்க. இதனால் இவ்வயிரைமலை நன்னன்
நாட்டை அடுத்துளது என்று கொள்ளலாம். நற்றிணையில்,

“பொன்படுகொண்கானநன்னன்னாட்
டேழிற்குன்றம்பெறினம்பொருள்வயின்
யாரோபிரிகிற்பவரே” (ஈகக)

எனவருதலான் இந்நன்னாடு கொண்கானம் என்பதும், இவன்மலை
ஏழின்மலையென்பதும் நன்றுதெரிவன. ஏழின்மலையென்பது மேல்
கடலையடுத்துள்ள கண்ணனாருக்குப் பதினெட்டுமைல்தூரத்துள்
ளது. இதனா லிந்நாட்டுப்பக்கத்தே அயிரைமலையுள்ளதென்று துணி
யத்தரும்.

“சீருடைத்தேளத்தமுனைகெடவிலங்கிய
நேருயர்நெடுவரைஅயிரை” (பதிற் - ௨௧)

எனவருவதன்கண் சீருடைய தேயத்தின்கண் ணை பகைவர் போர்கெடு
தற்குக்காரணமாக்குறுக்கிட்ட நேருயர்ந்த நெடியமலையாகிய
அயிரை எனக் கொள்ளக்கிடத்தலானும், இம்மலை புறத்திலுள்ளபகை
வர் போர்கெடுத்தற்குக்காரணமாகக் குறுக்கிட்டுச் சேரனுட்டுஎல்லை
யகத்திருப்பதாகத்துணியப்படும். நன்னாட்டைக் கொண்கானம்
என்றலானும் அது சேரனுட்டுல்லையாகத் தட்டில்லை. இவ்வயிரை
மலையைக் கபிலவென்னும் புலவர் பெருமான்,

“மாதோருறையுமுலகமுங்கேட்ப
விழுமெனவிழிதரும்பறைக்குரலுநளி
முழுமுதன்மிசையகோடுதொறுந்துவன்று
மயிரைநெடுவரைபோலத்
தொலையாதாகநீவாழுநாளே” (பதிற்-௭௦)

என ஏழாம்பத்திற் பாடுதலான் இதன்பெருமை யுணரப்படும். இதன்
கண் இம்மலையின் பலசிகரங்களிலும் பக்கத்துள்ள நாடுகளெல்லாம்

கேட்கும்படி பறையின் குரலையுடைய பல அருவிகள் விளங்கித் தோன்றுமென்று வருணித்தலான் இது பெரிய யாறுகள் தோன்றுதற்குக் காரணமாவதென்று புலப்படும். இவற்றான் அயிரைமலையினியல்பும், அஃதீண்டுள்ளதென்றும், அதற்கும் ஆல்வாய்ப்பேரியாறுக்கும் யாதோரியையுமில்லையென்றும், அதன்கண் உண்டாம் யாறுவேறென்றும், அஃது அயிரை எனப்படுமென்றும் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மை இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராய்தலினாலும் புலனாகும். அகநானூற்றில்,

“நேராவன்றோள் வடுகர்பெருமகன்
பேரிசையெருமைநன்னாட்டுள்ளதை
யயிரியாற்றந்தனராயினும்” (உருந.)

என வருதலான் அயிரியாறு வடுகர்பெருமகனான ஒருமை என்பாறுடைய நன்னாட்டுள்ளது எனத்தெரியலாம். “துண்புணெருமைகுடநாடன்னவென்னாய்நலம்” (அகம்-ககரு) என்பதனால் இவ்வெருமையின்நாடு குடபாலுள்ளது புலனாம். மேற்கூறிய நன்னன்பாழியை வடுகர்கைப்பற்றியபோது செருப்பாழியெய்தித் துளஞ்சேட்சென்னி என்பான் நன்னனுக்குத் துணையாகச் சென்று பாழியைநூறி வடுகரை சவட்டினுனென்று,

“விளங்குபுகழ்நிறுத்தவிளம்பெருஞ்சென்னி
குடிக்கடனாகிறகுறைவினைமுடிமார்
செம்புறழ்புரிசைப்பாழினூறி
வம்பவடுகர்பைந்தலைசவட்டி” (அகம் - ௩௭௭)

என வருதலான் அறியலாம். பாழி நன்னனுடையதென்பது “நன்னனுதியனருங்கடிப்பாழி” (அகம்-உருஅ) என்பதனுன்றியப்படும். இதனால் வடுகர்க்கும் நன்னனுக்குமுள்ள பகைமை புலனாகும். அதனானே நன்னனும் வடுகர்நாடும் அடுத்துள்ள தன்மையும் புலனாம். வடுகர்நாட்டு ஓடுகின்ற அயிரியாறு நன்னனாட்டுக்கும் பக்கத்ததாகும். நன்னனாட்டுக்குப்பக்கத்ததாகிய அயிரைமலையில் உண்டாகும் யாறு அயிரியாறு எனவும், அதுவே அயிரை எனவும் வழங்கப்பட்டதாகுமென்றுத் துணியலாம். இவற்றான் அயிரைமலையும் அதன்கணுண்டாகும் அயிரை எனப்பெயரிய பேரியாறும் கொண்டாப்பக்கத்தும்

எருமைநாட்டுப்பக்கத்துமுளவாதலல்லது வேறுபக்கத்தவாகா
வென்று தெளிந்துகொள்க.

மற்று அயிரைமலையிற்பிறக்கும் பிறிதோர்யாற்றைப் பேர்
யாறென்று பதிற்றுப்பத்திற் கூறியதென்னையெனின் அஃதோர்
பெரிய யாறாக இருத்தல்பற்றி அங்ஙனம் கூறினானென்க. சோனாட்
டில் உள்ள எல்லாயாற்றினும் பொன்னாணி என்னும் யாறு இன்றும்
பெரிதாதல் கண்டுகொள்க. அயிரையும் அதுபோன்றதொன்றாகும்.
இவ்வயிரையாறு நெடுந்தூரத்தாக இல்லையாயின் இதன்கட் சோ
னொருவன்சென்று குளித்தலை ஒரு சிறப்பாகவைத்துப் பெருங்கவி
யரசராகிய இளங்கோவடிகள் பாடாரெனவழிக. ‘அயிரைமண்ணி’
என்பதற்கு அயிரைமலையினுள்ள கொற்றவையை அபிஷேகஞ்செய்து
என்றாலும் பொருந்தாமெனும், அங்ஙனம் அரும்பதவுரைகாரர் உரை
யாமையும், அவர் அயிரையாற்றிற்குளித்து எனக்கொண்டது ஒன்றற்
கும் விரோதமின்மையும் ஆராய்ந்துகொள்க.

இனி, “நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும்

மலிபுனனிகழ்தருந்தீரீர் நிழலிற்

பொழில்வதிவேனிற்பேரெழில்வாழ்க்கை

மேவருகற்றமோடுண்டினிது துகருந்

தீம்புனலாயமாடுங்

காஞ்சியம்பெருந்துறைமனைவினுமலவே” (பதிற் - சஅ)

என்பதை எடுத்துக்காட்டி “நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும்”
என்றதையே பெருந்துணையாகப்பற்றிக் காஞ்சிபேர்யாற்றுக்குப்பெய
ரென்று துணிந்தாருளர். இதுபற்றி இவ்வடிகளை ஈங்கு ஆராய்
வேன். இவ்வடிகட்குப் பதிற்றுப்பத்தையாளர் உரைகூறியவிடத்து
நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மீண்டுமலிபுனல் என்புழி “மலிபுனலை
யுடைமையான் யாறு மலிபுனலெனப்பட்டது” எனவும், “நிகழ்தருந்
தீரீரென்றது அவ்யாறுகளிலே புதிதாகவருகின்ற இனியபுதுநீர்
என்று” எனவும் விளக்கினார். இதனால் நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்
மண்டும் காஞ்சியென்றியைத்தல் கருத்தன்றென்றும், நின்மலைப்
பிறந்து நின்கடன்மண்டும் மலிபுனல் (யாறு) என்றுள்ளவாறியைப்ப
தே கருந்தென்றும், அங்ஙனமலைப்பிறந்து கடன்மண்டும்யாறுகள்

பலவென்றும், ஓர்யாற்றின்மட்டுமன்றிப் புதுப்புனல்விழவுகொண்டாடப்படுவது எல்லாயாறுகளிலுமுண்டென்றும், அவ்விழாக்காலத்து நிகழ்நிகழ்ச்சியை இவ்வடிகள் கூறுவன என்றும் நன்குணரலாம். மலிபுனல் என்பது யாறாயினபடியாற் பெருந்துறை அவ்யாறுகளுடையவாகும். அப்பெருந்துறைகளைக் காஞ்சியம்பெருந்துறையென்றது புனலாடுதற்குரியமகளிர் அணிந்து விளையாடுதற்குத் தனிரும் முறியும் தாதும் பூவும் தரவல்ல காஞ்சிமரங்களை ஆண்டுடைமையான் எனவறிக. இவ்வுண்மையினை,

“மணன்மலிபெருந்துறைத்ததைத்தகாஞ்சியொடு

முருகுத் தாழ்ப்பெழிவியநெருப்புறமுடைகரை” (பதிற் - ௨௬)

எனவருதலா னுணரப்படும். சுண்டுரையாளர் “ததைத்தகாஞ்சியென்றது விளையாட்டுமகளிர்பலருந் தனிரும் முறியுந் தாதும் பூவுங் கோடலாற் சிதைவுபட்டுக்கிடக்கின்றகாஞ்சி எ - று” எனவுரைத்ததனையுநோக்கிக்கொள்க. சுண்டைக்கேற்ப மணன்மலிதல்கூறியதனையும் பெருந்துறைகூறியதனையும் அப்பெருந்துறைகளிற் காஞ்சி ஆயம் அணிதற்கும் விளையாடுதற்கும் பயன்பட்டுநின்றலையும் நன்றாராய்ந்து கொள்க.

“காஞ்சிப்பனிமுறியாறங்கண்ணிக்

கணிமேவந்ததவ்வல்குவவ்வரியே” (௩௪௪)

எனப் புறப்பாட்டின்வருதலான் காஞ்சியின் குளிர்ந்தமுறிகளை மகளிர் ரணிதலுண்டென்பது உணரப்படும். “காஞ்சியம்பெருந்துறை மணலினும்பலவே” என்புதிக் காஞ்சி மரமாகாது யாறாயின் உரையாளர் மலிபுனலையுடைமையான் யாறு மலிபுனலெனப்பட்டது என்றரைகறுது மலிபுனற்காஞ்சி என இயைத்துப் பொருள்கூறுவர் என்பதும் உய்த்துணர்த்துகொள்க. புனலாடும்ஆயம் தாம் அணிந்து விளையாடுதற்கேற்ற மரங்களுள்ளதுறைகளையே விரும்பிச்செல்லுமென்பதும் உணர்த்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஆராயாது சுண்டுக் காஞ்சி யாற்றின்பெயரென்றும், அவ்யாறு மேல்கடலில் வீழ்வதென்றும், அங்ஙனம் வீழ்வதென்றுகூறுதலான் அது வேறுயாறே யாகாது பேர்யாறேயாகுமென்றும் துணிவது எத்துணைவாதத்துக்கு

இடமாகும் என்பது யான்குறியறியவேண்டுமென்று. இதுவும் பொருளையென்பது பேர்யாற்றுக்குப்பெயரென்று துணிந்ததனோடொக்கும்.

இனி நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும் யாறுகளென்று தமிழ்நாடுமுழுதையும் குடகுமுதலிய பிறநாடுகளையும் செங்குட்டுவன் தன்னடிப்படுத்தாள்கின்ற சிறப்புப்பற்றித் தமிழ்நாட்டுள்ள பல்யாறுகளையுக்குறித்தாரெனினும் இழுக்காது. தமிழ்முழுதானும் அவ்வமயமேம்பாட்டை இவ்வாறுகுறித்தாரென்பது பொருந்திறேயாகும். சேரமான்பொருஞ்சோற்றுதியன்சேரலாதனை முடிநாகராயர் அவ்வமயத்து அச்சேரற்குள்ள மேம்பாடறியவே,

“நின்கடற்பிறந்தனாயிற்றுபெயர்த்துநின்
வெண்டலைப்புணரிக்குடகடற்குளிக்கும்
யாணர்வைப்பினன்னுட்டுப்பொருந்” (புறம்-உ)

எனக்கூறியது காண்க.

எவ்வாறு நோக்கினும் பிறர் நினைக்கின்றவண்ணம் பொருளை என்பது பேர்யாறு ஆகுமென்று கனலினுநினையற்க. இதனானே பொருளையின்கரையிலுள்ள சேரர்கருவூர்வஞ்சியேர்யாற்றங்கரைக்கு எவ்வாறுமுயன்றாலும் எய்தாதென்பதும் திடமாகவுணர்ந்து கொள்க. பிறர் தூவின்றியும், உரையின்றியும், வழக்கின்றியும் பொருளையைப் பேர்யாறென்று சொல்லத்துணிந்ததெல்லாம் காவிரியுடன்கலக்கும் பொருளைக்கரையிலுள்ளதென்று பன்னூலும் உரையும் புலப்படுத்திய கருவூர்வஞ்சியைப் பேர்யாற்றங்கரையிலுள்ளதாகக் கூறிவிடுதற்கேயாமென்பது அறிவாளரெல்லாம் அறிவர். அங்ஙனம் அவர்கூறிவிட்டாலும் வஞ்சி யங்கேயுளதாகுமோ என்று ஈண்டுச் சிறிதாராய்வேன்.

பிறர்கூறும் சேரர்கலைகர் கொடுங்கோளுர்வஞ்சியன்றோ? அது பழைய சேரர்கருவூர்வஞ்சியாயின் கருவூர்வஞ்சி யாற்றங்கரையிலுளதாகப் பன்னூல்களும் கூறியபடி கொடுங்கோளுர்வஞ்சியும் யாற்றங்கரையிலிருத்தல்வேண்டுமே. அங்ஙனம் கொடுங்கோளுர் யாற்றங்கரையிலுள்ளதென்றும், அதனைக் கரையின்கண் உடைய

யாறு பேர்யாறென்றும் கூறிய நூலொன்றையுங் கண்டிலேமே. தேவாரத்துக் கொடுங்கோளுரஞ்சைக்களம் கடற்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதன்றி யாற்றங்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதில்லையே.

இனிப் பேர்யாறு கடலொடுகலக்குமிடத்துள்ளதாகப் பழைய சங்கநூல் கூறியவூர் முசிரி என்பது,

“சுள்ளியம்பேர்யாற்றுவெண்ணுரைகலங்க
யவனர்தந்தவினைமாணன்சுலம்
பொன்னெடுவந்துகறியொடுமேயரும்
வளங்கெழுமுசிரி”

என்னும் அகப்பாட்டான் அறியலாவது. கொடுங்கோளூர் அஞ்சைக்களம் சுண்டிச் சொல்லப்பட்ட அடையாளமுடையதாயின் அது முசிரியேயாமன் மிச்சேரர் கருவூர்வஞ்சியாதல் யாங்ஙனம். முசிரியும் வஞ்சியும் ஒருராகச்சொல்லவொண்ணாதே. பிறர் சேக்கிழார்கூறிய கொடுங்கோளூர்வஞ்சியைப் பழைய சேரரதுதலைகராக்கவேண்டுதலான் அக்கொடுங்கோளூர்வஞ்சி கடற்கரையிடத்தென்றுதேவாரத்தானும், கண்கூடானும் கண்டதுகொண்டு எந்நூலினும் யாரும் கடற்கரையிடத்தென்று கூறாததும், சோழநாட்டுப்பக்கத்தே உள்ளதென்று தெளிந்ததும், கொங்குநாட்டு ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ளதுமாகிய பழையசேரர்தலைகரைக் கடற்கரையிடத்தென்று கற்பிக்கத்தலைப்பட்டனர், கடற்கரையைக்கற்பித்தவிடத்தும் அதுவும் போதாது ஆன்பொருரைக்கரைவேண்டுதலான் ஆன்பொருரையை மேல்கடலில்விழிவிதற்கு இயலாமையால் ஆன்பொருரையே பேர்யாறு என்று சொல்லிவிடலாமென்று துணிந்தனர். அப்பிறர்கூறுகிற படி பேர்யாறுகிய ஆன்பொருரைக்கரையும் கடற்கரையும் ஒன்றென நினைத்துக்கொண்டவிடத்தும் ஆண்டுள்ளது சேரர்தலைகராகிய கருவூர் வஞ்சியாகாது; சேரர்கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய முசிரியே யாய்முடிகின்றது. இதற்கென்செய்வது: இல்லதுதுணியுமிடத்து உண்டாந்தடுமாற்றம் இத்துணையோ? இன்னும் எத்துணையோ பலவாதல் காட்டுவேன்.

இங்ஙனம் ஆன்பொருரைக்கரையையும், கடற்கரையையுஞ் சேரநினைப்பதன்கணுண்டாம் விபரீதங்களை இனி விளக்கிக்காட்டுவேன். சேரர்தலைகராகிய கருவூர்வஞ்சியுள்ள இடத்தை,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்கும்

கல்லென்பொருநைமணலினுமாங்கட்

பல்லுர்சுற்றியகழனி

யெல்லாம்பிளையுகெல்லினுர்பலவே”

(புறம்-௩௮௭)

என்னும் அடிகள் நன்குவிளக்குவனவேயாகும். இவ்வடிகளில்
சேரர்தலைகரின் புறமதிலைப் பொருநையென்னும்பாறு அலைக்கும்
என்றும், அப்பொருநை அங்குனமலைத்தல்காரணமாகக் கல்லென
ஒலிக்குமென்றும், ஒருபெரியகோட்டையின்மேலாகுதலான் அதிக
மாக மணலைக்கரையிற்சூழ்விக்குமென்றும், இவையெல்லாநிகழுவ
விடத்துப் பலஊர்கள் சுற்றியுள்ளனவென்றும், அவ்வூர்களுள்ளாம்
மிசுதியாக மெல்லினையகழனியுடையன என்றும் சில அடையாளங்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வடையாளங்களை நன்குடற்கரைநீர் உடைய
தாருமா அல்லது அகநாட்டின் உடையதாருமா என்று சிந்தாராய்வே
னாக. சேரர்தலைகர கடற்கரையிடத்தென்பார்க்கு அஃதான்பொரு
நைக்கரையிலுள்ளதென்றதெளிந்தபாற்றான் அவ்வூர் அன்பொருநை
கடலொடுகலங்குமிடத்திருப்பதாகத்தானே துணியவேண்டும்
அங்ஙனமாயின், அண்டுப் பெருமணலுலகமென்றுகூறப்பட்ட கடற்
கரைமணலே அங்ஙனம்மைக்குளியுமாயாகவும், அதனைக்கூறுது அத
னினும் எத்தனையோசிறிதாகக்கருதப்படும் பொருநைகுவித்த
மணலை அளவின்மைக்குளியுமாய்க்குவிது உசிதமாகுமா? இது
காறுங்கண்டதொன்னூல்களில் எங்கேனும் ஆறு கடலொடுகலங்கு
மிடத்து அவ்வாறுதொகுப்பது பெருமணலென்றுகூறியதுண்டா,
யாறுகடலொடுகலங்குமிடத்துக் கடற்கரைமணலையுங் கடலுட்
கொண்டுசெல்லுதலான் கடற்கரையையுமெனியச்செய்தலன்றி அக்
கடற்கரையின்கண் மணலை யாறு குவிக்குமா? காவிரி கடலொடு
கலப்பதைப்பற்றிச்சொல்லுமிடத்துக் “கடற்கரைமெலிக்குங்காவிரிப்
பேர்யாறு” என்றன்றோ புலவர் கூறுகின்றனர். கடலுள்ளவிடத்
துக் கடற்கரைமணலையே கூறுவொன்பது,

... .. தாழ்நீர்
வெண்டலைப்புணரியலைக்குஞ்செந்தி
னெடுவேணிலையகாமர்வியன்றுறைக்

மாணிக்கவாசகதீராய
ட்டர். உ. வெ. சாஸ்திரையர்
நூல் பரிசாயம்,
சாலை - 600094

**கடுவனிதொருப்பினிய
வடுவாமெக்கர்மணலினும்பலவே”**

என வருதலானறிக. கடலுள்ளவிடத்து ஆறலைத்தல்குறுது புனரி
யலைக்குஞ்செந்தில் என்றதனையும் நோக்குக. இஃதன்றியுங் கல்லென்
பொருநை என்று கூறுதலால் யாறு கல்லென ஒலித்தலைப் புலப்
படுத்துகின்றார்; ஆண்டு ஆர்கலியன்றோ பெரிதாகும். அதனெலியைக்
கூறுது யாற்றெலியையே மிகுத்துக்கூறுதல் பொருந்துமா. இனி
அலைக்குங் கடலங்கரைமேன்மகோதை” என்றன்றோ சுந்தரமூர்த்தி
நாயனார் கொடுங்கோனாரஞ்சைக்களத்தைப் பாடுகின்றார். அவர்
பாடியவாறு கடலைப்பதைக்கூறாமல் அவ்வூரையே யாறலைப்பதாகக்
கூறியதென்றே. இது நிற்க. “ஆங்கட், பல்லூர் சுற்றியகழனி யெல்
லாம்விளையுநெல்லினும்பலவே” என்று கூறிய அடையாளம் ஒரு
கடற்கரையூர்க்குப் பொருந்துமா? கடற்கரையூரைப் பல்லூர் சுற்றாத
லெப்படி? இதனெவ்வடி களிற்கூறிய அடையாளங்களிலொன்
றேனும் கடற்கரையூர்க்குப்பொருந்தாதென்றும், எல்லாம் அகநாட்
தீர்க்கே பொருந்துவன என்றுமுண்டருமாற்றான் ஈண்டுக்கூறியவஞ்சி
கடற்கரையிலுள்ள மகோதையாகிய கொடுங்கோனாராகாமையும்,
கொங்குநாட்டு ஆன்பொருநைக்கரையிலுள்ளகருவூரேயாதலும் தெ
ளிந்துகொள்க. இவ்வுண்மையானன்றே சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

... .. கோமகன்
வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதரை,
யிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொறும்”

என மகோதையாகிய கொடுங்கோனாரின்வேறாக வஞ்சியைக்கூறினா
ரெனவுணர்க. இதைப்பற்றி மேலும் விளக்குவல்.

இனிப் பழைய சேரர்தலைநகராகிய வஞ்சி மேல்கடற்பக்கத்ததா
மென்றற்கு ஆதரவாக ஒருசெய்தி கூறுவார்பிறர். அஃதாவது பராசர
னென்னும்அந்தனைன் சோனாட்டுத்தலைச்செங்காட்டினின்று சேரன்
கொடைத்திறங்கேட்டுப் பரிசில்பெறப்போம்போது

“காடுநாடுமுரும்போகி
நீடுநிலைமலயம்பிற்படச்சென்றாங்கு” (சிலப்-கட்டுரை.)

என்பதனால் பொதியமலையைக்கடந்துசென்றானெனவும், பரிசில்
பெற்று மீளும்போது “செங்கோற்றென்னன்மங்கானூரிற் போதி
மன்றத்து” த்தங்கயிருந்தானெனவும் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலாற்

சேரன் ஊர் மேல்கடற்பக்கத்திருந்தாலல்லது சோண்டுப் பார்ப்பான் போம்போது பொதியத்தைக் கடந்துபோதலும், மீளும்போது பாண்டிநாட்ரோகிய திருத்தங்காலிற்றங்குதலும் நிகழாவென்பதே யாம். சிலப்பதிகாரத்து இப்பராசரன் செய்தி கூறியவிடத்து,

“வலைவார்பார்ப்பான்பராசரனென்போன்
குலவுவேற்சேரன்கொடைத்திறங்கேட்டு
வண்டமிழ்மறையோற்குவா னுறைகொடுத்த
துண்டிறனெடுவேற்சேரலுந்நாண்கொன

... ..
நீடுநிலைமலயம்பிற்படச்சென்று.....
பார்ப்பனவாகைகுடியேற்புற”

நன்கலங்கொண்டுதன்பதிப்பெயர்வோன் (சிலப்-கட்டுரை)

என வருதல்காணலாம். ஈண்டுக்கூறப்பட்ட சேரன் எக்காலத்தவ னென்றும், யாவன் என்றும் வினாவியறியவேண்டுவ தின்றியமையா தது. இப்பார்ப்பான் சேரன்பாற்பரிசில்பெற்றுமீளும்போது பாண்டி நாட்டுத் திருத்தங்காலென்னுமூறிற் போதிமன்றத்துத் தங்கியிருந் துழி அவன் ஆண்டுவந்துவினையாடும்பார்ப்பனச்சிறுரைநோக்கி என் னுடன் வேதமோதவல்லீராயின் ஒதி என்பரிசிற்சிவபொதியைக் கொள்ளுக என்றவளவில் அவ்வூர் வார்த்திகன்புதல்வன் தனக் கொப்ப ஓதலான் அவனைவியந்து தன்பொதியின்கணுள்ள முத்தப் பூணூலத்தகுபுனைகலன் கடகந்தோட்டொடு பிறவும் அச்சிறுவற்குக் கையுறையீத்துப்போக நிகழ்த்துதெரியாது கோத்தொழின்முறை யவர் பாண்டியற்குரிய படுபொருள்கவர்ந்த பார்ப்பானிவனென்று அப்புதல்வன்றந்தையாகிய வார்த்திகனைச் சிறையிலிட அவ்வார்த்தி கன்மனைவி அலந்தமுதேங்கிப் புரண்டுபுலந்துபொங்கினளாக: அது கண்டு ஐயைகோயிற்கதவுதிருவாதாக: இதுகேட்டுப் பாண்டியன் மயங்கிக் கொற்றவைக்குற்றதுஅறிந்துரைமின்னென வார்த் திசனைச்சிறைசெய்தசெய்திகூறக்கேட்டு இறைமுறைபிழைத்த துணர்ந்து வார்த்திகனைப்பொறுத்தருளுமாறு இரந்து அத்திருத்தங் காலையும் வயலுரையும் அவற்கீத்து அவனை நிலந்தோயவணங்கியவள வில் அச்சிந்தாதேவிகோயிற்கதவந்திறந்தது; திறந்தவுடன் உறு

பொருளே ஸ்ரீமத்பொருளே னும் இனி யுற்றவர்க்குறுதி பெற்றவர்க்
காகுமென்று யானேமேன் முாசறைனித்தான். அங்ஙனம்,

“யானையெருத்தத்தணிமுரசிரீஇக்
கோமுறையறைந்தகொற்றவேந்தன்
நுன்முறைபிழைத்தகுதியுங்கேணி” (சிலப்-கட்டுரை)

என்று கண்ணகியைநோக்கி மதுரைமாதெய்வங்கூறுதலான் இப்பரா
சரனீந்த பொருள்காரணமாகச் சிதைப்பட்ட வார்த்திகளைச் சிறை
வீடுசெய்து உவப்பித்துக் கலையமாச்செல்லிகதவந்திறப்பித்தவன்
கோவலனைக்கொல்லித்து அரசுகட்டிவிற்றுஞ்சிய நெடுஞ்செழியனே
யென்பது நன்றுதெளியப்படும். இப்பாண்டியன் காலத்துச்சேரன்,
செங்குட்டுவனென்பது சிலப்பதிகாரம்வஞ்சிக்காண்டத்தானறியப்
படும் பராசரனுக்குப்பரிசினல்கையசேரன் இச்செங்குட்டுவனே
யாயின, இளங்கோவடிகள் இவனை விளங்கவுரையாந் தார். மற்றிவன்
காலத்தே சேரன் வேறுளனோ என ஆராய்வோம். செங்குட்டுவன்,
நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் மணக்கின்னி என்பாளுக்கும் பிறந்
தமகனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம்பத்தாலறியப்படும். நெடுஞ்
சேரலாதனுக்கும் வேளாவிக்கோமான்பதுமன்றேளிக்கும் பிறந்த
மகன் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஆறாம்
பத்தாலறியப்படும். இதனாற் சேரன் செங்குட்டுவனும், ஆடுகோட்
பாட்டுச்சேரலாதனும் ஒருதந்தையின் புதல்வராவர். இவருட் செங்
குட்டுவன் வஞ்சியிலாசெய்தவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தானன்கு
தெளிவது. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் மேல்கடற்கரையை யடுத்
துள்ள நறவு என்னும் ஊரின்கண் இருந்தவன் என்பது பதிற்றுப்
பத்து ஆறும்பத்தால் நன்கறியப்படுவது: இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்
சேரலாதனே இளங்கோவடிகளாற்கூறப்பட்ட வேற்சேரனென்ப
தற்கும் ஆதரவாகச் சில கூறுவல்.

சிலப்பதிகாரத்து இச் சேரனைப்பற்றியவிடத்துக் ‘குலவுவேற்
சேரன்’ எனவும், ‘நெடுவேற்சேரன்’ எனவும், ‘வண்டமிழ்மறையோற்கு
வானுறைகொடுத்தவன்’ எனவும், இவன் கொடைத்திறங்
கேட்டுப் பராசரன் சென்றனெனவுங் கூறியுள்ளார். இதன்கட்
கூறப்பட்ட வண்டமிழ்மறையோற்கு வானுறைகொடுத்தவன் இமய

வரம்பன்மற்பியென்பது மூன்றும்பத்தா னன்கறியப்பட்டது. செங் குட்டுவற்குமுன்னே இறந்த சேரர்வரிசையில்,

“நான்மறையாளன்செய்யுட்டுகாண்டு
மேனிலையுலகம்ளித்தோனாயினும்”

... ..

“மீக்கற்றாளர்யாவருமின்மையின்
யாக்கைகில்லாதென்பதைபுணர்ந்தோய்”

என்பதனால், இமயவரம்பன்மற்பியையுங்கூறியவாற்றான் அம்முன் னேன்செய்தியாவிவனைச் சிறப்பித்ததன்றி இவன் அவனாகானென்பது நன்குணரப்படுவதாகும். இஃகொன்றொழியவுள்ள அடையாளங்கள் வேலும்,கொடைத்திறமுமேயாகும். ஆறும்பத்து முதற்பாட்டில் இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை,

“வென்வேலண்ணன்மெல்லியன்மோன்மென
வுள்ளுவர்கொல்லோநின் னுணர்ந்திசினோரே”

என்பதனால் இவ் வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை வேலண்ணன்எனக் கூறுதல்காண்டு இவனைக் ‘குலவுவேற்சேன்’ எனவும் ‘நெடுவேற் சேரலன்’எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறினாரென்றுணரலாம். இவன் கொடைத்திறத்தைப்பற்றியாராயுமிடத்து இவனைப்பற்றியுப்பத்துள்,

“வாராறாயினுமிரவலர்வேண்டித்
தேரிற்றந்தவர்க்கார்பதனல்பு
நசைசால்வாய்மொழியிசைசாரேன்றல்”

எனச்சிறப்பித்தல் காணப்படும். இதனுரைகாரர் “சுண்டு இரவலரை வேண்டியென்றது தன்னாட்டு இரவலரின்மையின் அவரைப்பெற விரும்பி எ - று. தேரிற்றந்து என்றது அவ் விரவலருக்கு அவருள் வழித் தேரைப்போகவிட்டு அதிலே அவர்களைவரப்பண்ணி எ - று. தேரான் என உருபுவிளக்க; தேர் எனத் தேர்ச்சியாக்கி அவ் விரவலரை அவருள்ளிடத்திலே தேடி அழைத்து என்றுமாம்” என விளக்கினார். இவற்றால் இவன் தன்னாட்டு இரவலரில்லையாக வழங்கினான் என்றும், அவ் விரவலரைவேண்டிப் பிறர்நாட்டுத்தேடித்

தேரைப்போகவிட்டு அவரை அதிலேவரப்பண்ணி அவர்க்குநிரம்பிய துப்புரவனைத்தும்வழங்கினுனென்றும், இங்ஙனம் கொடுக்கும்ஆசையேநிரம்பிய சத்தியகீர்த்திமானிவனென்றும் நன்கறியலாகும். வேறியாரிடனுங்காண்டற்கரிய இவ் வரியபெரிய வள்ளன்மையினையே இளங்கோவடிகள் கொடைத்திரும் என்ற அழகியதொடரான் விளக்கினுரென்று துணியலாம். இவன் பார்ப்பார்க்குக் கோதானமும் பூதானமுஞ்செய்து குழல்கொள்வாரிற்குடிபுறந்தந்தவன் என்பது ஆறும்பத்துப்பதிகத்தாலறியலாம். இத்தகையபெருவண்மைகருதியே வண்டமிழ்மறையோர்க்குவாணுறைமொடுத்தோனாக இவனை அடிகள் ஈறப்பித்தாரென்றுணரலாம். இன்னு மிவனை, “இரவலர் புன்கணஞ்சும் புரவெதூர்கொள்வன்” எனவும், “இரவன் மாக்கள் சிறு குடிபெருக, வுலகந்தாங்ஙிய றேம்படுகற்பின், வில்லோர்மெய்ம்மறை” எனவும் பாடுதலல்லாமல், “வள்ளியையென்றவிற்காண்குவந்திசினே” எனச்சிறப்பித்தலையும் ஆண்டுக்காண்க. “வள்ளியையென்றவிற்காண்குவந்திசினே” என்னும் அடி குலவுவேற்சேரன் கொடைத்திறங்கேட்டுப் பராசரன்பரிசிற்சூச்சென்றுள்ளென்றதற்கு மிகவும்பொருந்த நிறநல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவனை வேவண்ணல் ஆதலானும் இவனை யாரினுமிக்ககொடையாளனாதலானும் பராசரன் இவன்பாற் சென்றானென்றே ஒருதலையாகத்துணியப்படுமென்க. இவன் கடற்கரைப்பக்கத்தூர்க்கணிநுந்தனன் என்பது—

“தொடைமடிசுளைந்தசிலையுடைமறவர்

பொங்குபிசிற்ப்புணரிமங்குலொடுமயங்கி

வருங்கடலுதையிற்பனிக்கும்

துவ்வாநறவின்சாயினத்தானே” (பதிற்று-௬௦)

எனப்பதிற்றுப்பத்துள் இவனிநுக்குமிடங்கடறுதலா னுணரப்படும. இதனுரைகாரர் “மறவர்கடலுதையிற்பனிக்குநறவெனக்கூட்டி ஆண்டுவாழுமறவர் கடலுதையான்மட்டும் நடுங்கும் நறவு என்க. நறவு - ஓசூர். துவ்வாநறவுவெளிப்படை” என விளக்கியதானும் இதனுண்மை உணரலாம். கடலுதையிற்பனிக்கு நறவு என்றதனால் இந் நறவூர் கடற்கரைக்கு நெடுந்தூரமாயதென்று கருதற்கியலாமை காண்க. இவனைப்பற்றிய முதற்பாட்டில்,

“விளங்கும்புணரியுருமெனமுழங்குங்

கடல்சேர்காணற்குடபுலமுன்னிக்

கவற்றுழந்ததடந்தாணரை

குவியீணர்ஞாழன்மாச்சீனேச்சேக்கும்” (பதிற்று-டுக)

எனக்கூறுதற்கண் “குடபுலமென்றது தன்நகரிக்கு மேல்பாலாம்” என்று உரைகாரர் கூறுதலானும், தூலுட் “கடல்சேர்காணற்குடபுலம்” என்றிருத்தலானும் இவ்வரசனகரிக்குமேற்கே கடல்சேர்ந்தகாணற்புலமிருப்பதென்று புலப்படுதலான் இந் நறவூர் கடலாற்பனிக்காது கடலுதையாற்பனிக்கக்கூடிய அளவாக மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். மேற்றொற்றபராசரன் இவ்வேற்றசேரன்கொடைத்திறங்கேட்டு இவனிருக்கும் கடல்சேர்காணற்குடபுல நறவூர்க்குச் சென்றானாகலாற் பாண்டிநாடுகடந்து மலையுயிர்ப்படப் போனானென்றும் மீளும்போது பாண்டிநாட்டித்திருத்தங்காவிற்தங்குன்னென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இதனாவிப்பராசரன் செங்குட்டுவன்வஞ்சினோக்கவந்தவனில்லையென்பதும் தெற்றெனத் தெளிக.

சேரன்பாற்சென்றுபோந்த சோணாட்டுப்பராசரன் பாண்டிநாட்டையும் மலையத்தையும் இடைவைத்துக் கடத்தல்காரணம் இஃதென்று ஆராயாமலே கொங்குநாட்டுள்ள பழையசேரர்தலைநகரை மேற்குத்தொடர்ச்சிமலைப்பக்கத்துள்ள கடல்நாடுகளிலுமிக்கமுயன்றனர் பிறர். சேக்கிழார், கொடுங்கோளுரை இராமனிருக்குங்காடும் அயோத்திஎன்பதுபோலப் பிற்காலத்துச் சேரர்குலத்தவரிருத்தலைப்பற்றி வஞ்சியென்றுவழங்கியதைத்துணையாக்கொண்டு அதலைப்பழைய சேரர்தலைநகரென்று கூறிவிடலாமென்றுதுணிந்து சேக்கிழார் வஞ்சியென்ற ஊர் ஆர்க்குங்கடலங்கரைமேலிருத்தலைநோக்கிப் பழையசேரர்வஞ்சியுங் கடலுடையதானாலல்லது கொடுங்கோளுரென்றுசொல்லுதல் பொருந்தாதென்றுகண்டு பழைய சேரர்வஞ்சிக்குங் கடலையுண்பண்ணத்தலைப்பட்டனர் பிறர். இஃதொரு ஸகரப்ரபந்தமேயாகும்; மேல்கடலாதலின் யாராலும் ஸாதிக்கப்படாமற் போவதென்பதறிக.

தமிழ்நூல்களில் ஒரூர் கடலடுத்தகாயின் அவ்வூரைச்சொல்லுமிடத்து அது கடலுடைமைவிளங்கவே பாடப்படுமென்பது முசிரி,

தொண்டி, மாந்தை, கொற்வை, மருங்கூர்ப்பட்டினம், புகார் முதலிய பழைய ஊர்களைப்பற்றி ஆங்காங்குவரும் பாடல்களாற்றெனியப்படும். நேரேகடல்கூறுதொழியினும் கடனிலத்துள்ளதென்றுபுலப்படக் “காணலந்தொண்டி” “தொண்டியங்கானல்” என்றற்போலவேனும் விளங்கப்பாடாமை நல்லிசைப்புலவர்வழக்கன்று. இதனுண்மையைத் தமிழ்கற்றாரெல்லாம் நன்கறிப. வஞ்சியைப்பற்றிய பழையபாடல்கள் தமிழில் நூற்றுக்கணக்காகவுள்ளன ; அவற்றுளொன்றேனுங் கடலுடைமைபற்றி வஞ்சியைச்சிறப்பித்ததாக யான் கண்டிலேன். “வஞ்சியங்கானல்” என யாண்டும்பயிலாமை ஈண்டைக்குநினைக்கத்தகும். இங்ஙனம் வழங்காமைமாதிரிமன்று “வஞ்சியம்பூம்புறளின்” என இறையனார்களையிலுரைமேற்கோளில் வேறாகவுழுவழங்கியுள்ளது. மணிமேகலையில் இவ் வஞ்சியைப்பற்றிய அடிகள் பலபல வுள்ளன. அவற்றுளொன்றானும் இது கடலுடைமைகாணப்படுதனில்லை. இவ்வாறுகாணப்படாமைமட்டுமன்று ; கடலுடைமைக்குவிரோதமான செய்தியொன்றும் அது புலப்படுத்துகின்றது. அஃதாவது இன்ன தென்றுகாட்டுவல் - கடற்கரையிற் சோழர்பெருநகராகிய காவிரிப் பூம்பட்டினம் இந்திரவிழவைமறந்ததனாலுண்டாகிய தேவசாபத்தாற் கடல்கொள்ளப்பட்டதெனவும், அக் கடல்கோளால் நெடுமுடிக்கிள்ளியாகியசோழன் அவ்வூரைவிட்டுத் தனியேபோயினன் எனவும், ஆங்கிருந்த அறவணவடிகளும் மணிமேகலையினுடையதாயரும் அக் கடல்கோளால்வருந்தாதுபோய் வஞ்சிமாநகரத்துப்புக்கனரெனவும் மணிமேகலையால் கூறுகின்றது. இதனை,

“நிரிதிரைவந்துவியனகர்விழுங்க
வொருதனிபோயின லுலகமன்னவ
னருந்தவன்றன்னுடனாயிழைதாயரும்
வருந்தாதேகிவஞ்சியுட்புக்கனர்”

எனவும்,

“மனங்கவல்கெடுத்துமாநகர்கடல்கொள
வறவணவடிகளுந்தாயருமாங்குவிட்
டிதவாதிப்பதிப்புருந்ததுகேட்டதும்”

எனவும் வருவனவற்றாலுணர்ந்துகொள்க. ஒரூர் கடல்கொள்ளும் போதிலோ அன்றி அக் கடல்கோளைத்தொரிந்தபோதிலோ அவ்வூரை

விட்டுவிட்டுவார் கடல்கோளுக்கெட்டாதென்று தாம் தெரிந்துகொண்ட
அதனாட்டு ஊர்கட்கே சென்றொடுங்குவரென்பது யான்குறியறிவிக்க
வேண்டுவதன்று. புகார்ச்சோழன் உறையூர்புகுந்தானென்பது
திண்ணமாகநினைக்கப்படும். அறவணவடிகள் தாயருடன் உறை
யூருட்புகாமல் ஒருநான்குவதம் அப்பாற்போய்க் குடபுலவஞ்சி
யுட் புக்கனராவர். சோழன் இந்திரவிழாவெடாத தவற்றாலன்றே
அவனுள்ளபுகாரைக் கடல்கொள்வது. இக் கீட்டுக்குக்காரணமான
சோழனுடையநாடே தம்போன்றமாதவர்க்குத் தங்குதற்குரியதாகா
தென்றுகொண்டு சேரநாட்டுவஞ்சியுள் அறவணவடிகள் தாயருடன்
புக்கிருந்தனரென்றுய்த்துணரப்படும். “வருந்தாநீதகி வஞ்சியுட்புக்க
னா” எனவும் “இறவாதிப்பதிப்புருத்தா” எனவும்கூறுதலையுநோக்கிக்
கொள்க. இனிப் பிறர்நினைக்கப்படாது இவ்வஞ்சி மேல்கடற்கரைக்
கண்ணதாயின் பராசரன்செல்வாழியே இவ் வறவணவடிகட்கும் வழி
யாதலான் இடையிற் பாண்டிநாட்டுமனுரையிற்றங்காது மற்றுமோர்
கடற்கரையூர்க்கே அறவணவடிகள்சென்றொன்றன்றோமுடியும்.
அங்ஙனமாயின் மதுரையிற்றங்காமைக்கும் கடல்கோளுக்கஞ்சிப்
பின்னுமோர்கடலையையடைதற்கும் காரணங்கூறல்வேண்டும். மேல்
கடற்கரையின்கண் வஞ்சியையநிறுவநினைப்பார் ; இவற்றுக்கெல்லாம்
பொருந் புரைக்கலாகுமோ என்று ஆராய்ந்துகொள்க. இஃதன்றி
யும் அம் மணிமேகலையுள் காஞ்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் போக்குவரத்துக்
கூறப்படுதல் கற்றாப்பலரும் அறிவர்.

“பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினழிந்து

மன்னுயிர்மடியமழைவளங்கரத்தலி

னநகர்மாதவர்க்கையமிடுவோ

ரின்மையினிநகருய்தினர்காணாய்”

எனவும்,

“ஆக்கவன்றனுமறத்திற்கேதுப்

பூங்கொடிகச்சிமாநகராதலின்

மற்றம்மாநகர்மாதவன்பெயர்நாட்.

பொற்றொடிதாயருமப்பதிப்படர்ந்தனர்”

எனவும் வருவனவற்றாற் காஞ்சிநாடுபஞ்சம்பட்டபோது ஆக்கிருந்த
மாதவர் வஞ்சிவந்தெய்தினரென்றும் பின் இவ் வஞ்சியிலிருந்த அற
வணவடிகள் தாயருடன் காஞ்சிக்குப்போயினுரென்றும் அறியப்

படும். காஞ்சிநாட்டையுடைய தொண்டைநாட்டையடுத்துள்ளது கொங்குநாட்டையாதலால் காஞ்சி பஞ்சமப்பட்டவளவில் அடுத்துள்ள கொங்குநாட்டுவஞ்சியுள் மாதவர் எய்தினரென்பதே பொருந்திற்றாகும். போக்குவரத்துக்குஎளிதாயநெறியுடையதும் மேல்கடற்கரை போல நெடுந்தூரமாகாததும் கருவூர்வஞ்சியேயென்பது எளிதிலுணரத்தகும். அறவணவடிகள் புகார் கடல்கொள்ள வஞ்சியுட்புக்கன ரென்றதனோடு பொருந்தநோக்குமிடத்து யான்கூட அவதேபொருத்த முடைத்தாதலுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றம்பத்துப்பதித்துக்,

“கருங்களிற்றியாணைப்புணர்நிரைபூட்டி.

யிருகடனீருமொருபகலாடி”

என்பதனால் ஒருசேரனுடைய அரியபெரியசெய்தியொன்று கூறப் பட்டுள்ளது. இச் செய்தியையே இளங்கோவடிகளும் “இருகடனீரு மாடினோயினும்” என்பதனாற் கூறினர். இச்செய்தி இமயவரம்பன் தம்பியுடையதாயினுமாகுக. வேறொருசேரனுடையதாயினுமாகுக. அஃதீண்டைக்கு ஆராய்ச்சியின்னு. சேவரசனொருவன் இச்செய்தி நிகழ்த்தினனென்பதுமட்டி விஃதுணர்த்தாதிராது. பதிற்றுப்பத் துரைகாரர், “இருகடலுமென்றது தன்னதாயமேல்கடலும்பிறநாட்ட தாய்ப் பின்புதான்பொருதுகொண்டுதன்னாடாக்கியநாட்டிற் கீழ்கக லும்எ-று. கருங்களிற்றியாணைப்புணர்நிரைபூட்டி, யிருகடனீருமொரு பகலாடியென்றது அவ்விருமுந்நீரும் ஒரு பகனிலேவரும்படி யாணை களைநிரைத்து அழைப்பித்து ஆடி எ-று “எனவுரைத்தார். இதன் கட் குறிக்கப்பட்டது விஜயாபிஷேகமேயாமென்பது பிறநாட்டை வென்று தன்னதாக்கினனென்பதனாலுய்த்துணரப்படும். விஜயாபி ஷேகத்துக்குரிய விஜயாஸனம் பெருவேந்தர்கோயிலகத்ததென்பது மாநஸரநூலகத்துட்கண்டுகொள்க. அந்நூலார் பிரதமாஸனம், மங்களாஸனம், விராஸனம், விஜயாஸனம் எனப் பலகூறுவர். அவற்றையெல்லாம் சுண்டுரைப்பிற்பெருகும். சேரன் தன்கோயி லுள்ளதலைநகர் கீழ்ககடல்மேல்கடல் இரண்டிற்கும் நெடுந்தூரமாக இருத்தல்காரணமாகவே அவ்விருமுந்நீரையும் ஒருபகனிலே அழைப் பித்தற்குவகைதேடித் தன் பெருநகர்க்கிருபகக்கத்தும் கடல்களி னெல்லேவரை யாணைகளைநிரைத்து இருமுந்நீரையுந்தருவித்துக்

கொண்டானென்றுணரப்படும். மேல்கடற்கரையிற்கோயிலுடைய
 னுயின் மேல்கடலிலேநின்றேகீழ்க்கடலீரையாடிணன் என்றன்றோ
 சிறப்பித்துப்பாடுவர். இருகடலுமாடுதலையன்றோ சண்டுப்பெருஞ்
 சிறப்பாக்கக் கூறுகின்றார். இதனானிருகடலும் அத்திகதாரமான நிலையிற்
 சேரன்கோயிலிருத்தல் செவ்வனம்புலப்படும். இச் செய்தியை
 “அயிரைபரைஇ” என்று அயிரைமலையிற் கொற்றவைக்கட வுளைப்
 பரவுதலுடன்குறிஞர். அதுவும் ஒரு வீரச்செயலாதலான் ; என்னை
 யெனின் டலைவந்திறம்படுகுருதியானன்றி அக் கொற்றவை பவி
 கொள்ளாளென்பது கேட்கப்படுதலான் அங்குளம் அத்தெய்வத்தை
 வழிபட்டதனையும் ஓர் அரிய செயலாக்கி இப் பெருஞ்செயலோடு
 கூறினார் என வறிக. இவ்விருகடலீரையொருபுறமாகச் செய்தி
 கருவூவஞ்சிக்கு எவ்வளவு அழகாகப் பெருந்துவதென்பது சண்டு
 யான்குறவும் வேண்டுமேதோ.

இவற்றினொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சி கடற்றுறைப்பட்டின
 மாகுமென்று தாமேநினைத்துக்கொண்டு,

“அளந்துகடையறியா வருங்கலஞ்சுமந்து
 வளந்தலைமயங்கியவஞ்சிமுற்றத்
 திறைமகன் செவ்வியாங்கணும்பெருது
 திறைசுமந்துகிற்குந்தெவ்வார்டோல”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துள்ள “கலம்” என்னும் சொல்லையேகண்டு
 வஞ்சி கடலுடையதாதற்கா தாரமாக இவ்வடிகளைக்காட்டினொருமுள்.
 அவர்க்கு சண்டை அருங்கலம் அரியமாக்கலம் என்பதாம். அதனால்
 அவர்கொள்ளும்பொருள் பலபண்டம் நாவாய்கமந்துவந்து தலைமயங்
 கிய வஞ்சிமுற்றம் என்பதாம். இவரிங்குனங்கூறுவதுபொருந்துமோ
 என்றாய்வேன். இவ்வடிகட்குரைகூறுமிடத்து அருப்பதவுரையா
 சிரியர் “அளந்துகடையறியா என்பதுமுதல் திறையிடுவார்க்கு
 அடை” என்று சிறுார்க்கும் உரைவிளங்க இனிதுரைத்திருக்கவும் அவ்
 வினிய உரைக்கு உடன்படாது வேறுகூறுவது வஞ்சிக்குக்கடலுண்டு
 பண்ணுதற்கேயென்று எளிதிலுணரலாம். சண்டு வஞ்சிமுற்றமென்
 றது வஞ்சியிலுள்ளமுற்றம் என்றவாறும். அம்முற்றம் கோயின்
 முற்றமேயென்பது இறைமகன்செவ்வியாங்கணும்பெருது அம்

முற்றத்தே திறைசுமந்து தெவ்வர்நிற்குந்தன்மைகூறுதலா னுணரப் படும். தெவ்வர்திறைசுமந்துநிற்கும் அக்கோயின்முற்றத்துப் பலபண்டம் நாவாய்சுமந்துவந்து தலைமயங்குதல் ஏனோ? கடல்வழியாக நாவாய்சுமந்துவந்தபலபண்டங்கள் அவ்வப்பண்டசாலைகளிலன்றோவுய்க்கப்படும் “பெளவத்துநன்கலவெறுக்கைதுஞ்சும்பந்தர்” (பதிற்-௫௫) எனப் பெளவத்திலேவந்த நன்கலமாகியசெல்வந்துஞ்சும் பண்டசாலைகள் கடற்கரையூழிற்கூறப்படுதல்காண்க. கோயின்முற்றத்துவருதற்கும், வந்து தலைமயங்குகூடத்தற்கும் ஏதுவையிலலாமையுணர்க. இனிப் பலபண்டங்களை ஆரிய மரக்கலங்கள் சுமந்தால் அதனால் வஞ்சிமுற்றம் தலைமயங்காதென்பது நன்றறிந்துகொள்க. சுமந்த நிலை பண்டங்கள் மரக்கலங்களிலிருக்குநிலையன்றோ உணர்த்தும். வங்கத்திற் பலபண்டங்களிருத்தல்காரணமாக வஞ்சி முற்றம் வளந்தலைமயங்குமோ? மயங்காது. மற்றெதனால்மேனின் அங் வருங்கலங்கள் அப் பண்டங்களைச் சொரிந்தாலொருசாலாகும். அப் பிறர்கூறுவதே கருத்தாயின் “அருங்கலஞ்சொரிந்துவளந்தலை மயங்கிய” எனப்பாடுவரென்க. ஈண்டுச்சுமந்து என் னுஞ்சொல்விரோதமாக இருத்தலையுணர்ந்தும் அது தலைமயங்கிய என்பதனுடன்தம் கருத்துப்படி இயையாமையைத்தெரிந்தும் வந்து என்றொரு சொல்லை அதன்பின்னேயொய்து சுமந்துவந்து எனப் பிறர்பொருள்குறி னுரென்று உணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறெல்லாமிடர்ப்படாமல் இவ்வடி களின் உண்மைப் பொருளின்தென்றுதுணியுமாறு கூறுவேன். இச் சிலப்பதிகாரத்து வஞ்சியைக்கூறியாங்கு மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் மதுரையைக்கூறியுள்ளார். அது,

“நாடாவந்தவிழுக்கலமனைத்துங்
கங்கையம்பேரியாறுகடற்படர்ந்தாஅங்
களந்துகடையறியாவளங்கெழுதாரமொடு
புத்தேளுலகங்கவினிக்காண்வா
மிக்குப்புக்கழெய்தியபெரும்பெயர்முதூர்”

என்பது. இதனுள் விழுக்கலமனைத்தும் அளந்துகடையறியா வளங் கெழுதாரமொடு காண்வர்ப்புகழெய்தியமுதூர் என்று கூறியதன்

கருத்தும், அளந்துகடையறியாபொருள்களுக்கமந்து வளந்தலைமயங்கிய வஞ்சி என்றதன்கருத்தும் பெரும்பாலும் ஒத்தல்காண்க. இம் மதுரைக்காஞ்சியுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் “நாட்காலத்தேதிறையா கக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கடும் அத்தன்மையானபிறவும் கங்கை யாகிய அழகிய பேரியாறு ஆயிரமுகமாகக் கடலிலேசென்றற்போல அளந்து முழுவறியாத மதுரை” எனப் பொருள்குறினார். சுண்டு “ளிழுக்கலம்” திறையாகக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கள் எனப்பொ ருள்பண்ணப்பட்டதனை நன்றுநோக்கிக்கொள்க. இதற்கேற்பவே சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் “அளந்துகடையறியா என்பது முதல் திறையிடுவார்க்கு அடை” என்றதனையும் நோக்குக. மதுரைக் காஞ்சியில் ளிழுக்கலம் என்றுகூறியதுதானே சுண்டு அருங்கலமெ னக்கூறப்பட்டிருள்ளது. ஆண்டுக் கலம்என்பது மாக்கலமாகாது அணி முதலியபொருள்களையுணர்த்தல்போல சுண்டும் உணர்த்து மென்றுகொள்க.

“அருங்கலந்தரீஇயார்நீர்நினைநிவக்கும்
பெருங்கலிவங்கந்திரிதந்தாங்கு”

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தில் அருங்கலம் என்பது மாக்கலத்தை யுணர்த்தாது அரியபொருள்களையுணர்த்தல் ஆராய்ந்துகொள்க. அகப்பாட்டிலும் “அருங்கலந்தெறுத்தபெரும்புகல்வலத்தார்” (அக) என்புழி மாக்கலங்கூறுது அரியபொருள்களேகூறுதல்காண்க. அருங் கலஞ்சுமப்பது வஞ்சிமுற்றமென்க; பெரும்பொறைஎன்பதறியச் சுமந்துஎன்றார் “நிலநெடுக்கல்லாவொண்பல்வெறுக்கை” (மதுரைக் காஞ்சி) என்புழி “நிலஞ்சுமக்கமாட்டாத ஒள்ளிய பலவாகிய பொருட் டிரான்களையும் என்றது பூண்களையும் பொன்னையும்” என நச்சினூர்க் கினியர் கூறுதலான் சுண்டும் அருங்கலமென்பன அவை என அறிக. முன்னே திறையிட்டார் தரவந்த அரியஅணியும்பொன்னுமாகிய பொருள்களைச்சுமத்தல்காரணமாக அளந்துகடையறியா வளந்தலை மயங்கிய வஞ்சிமுற்றத்து யாங்கணும் இறைமகன்செவ்விபெறுது திறைசுமந்துநிற்குந் தெவ்வர்போல என்று பொருள்கொள்க. அருங் கலம் முன்னே அதுகூலராகப்போந்து திறையிட்டார்த்தனவாம். அவரே முன்னே திறையிடற்குரியராவர். அவர்த்தத்திறை யாங்க ளுள் சிரம்பியதுகாரணமாகவும், அவ்வதுகலர்க்குக்காட்சியளித்தல்

விருபெருங்காரியங்களை யுமேற்கொண்டு பெரும்படையுடன் எழுந்த செங்குட்டுவன் தன் படையினை இடஞ்சுற்றவிட்டுச்செல்லாது தமிழ் நாட்டரசர்வழக்கப்படி வலஞ்சுற்றவிட்டு வடநாடுசெல்ல நினைந்தத னுற் புணரியின்னினிம்புகுழ்போத என்றாரெனவறிக. தமிழரசர் வட நாட்டுப்படையெழுச்சிக்கண் இங்ஙனம் வலமுறைசெல்லுதலுண் டென்பது,

“குணகடல்பின்னதாகக்குடகடல்
வெண்டலைப்புணரிநின்மான் குளம்பலைப்ப
வலமுறைவருதலுமுண்டென்றலம்வந்து
நெஞ்சநடுங்கவலம்பாயத்
துஞ்சாக்கண்ணவடபுலத்தரசே” (புறம் - நக)

எனச் சோழனலங்கின்னியைக் கோலூர்கிழார்பாடிய புறப்பாட்டா னறியப்படும். இவ்விடத்து உரைகாரரும் “கீழ்கடல்பின்னதாக மேல் கடலினது வெளியதலையையுடையதினா நினதுகுதிரையினதுகுளம் பையலைப் வலமாகமுறையேவருதலும்உண்டாமென்று கூழன்று நெஞ்சநடுங்கும்அவலம்பரப்பத் துரிலாதகண்ணையுடையவாயின வட நாட்டுள்ள அரசுகள்” எனக்கூறினார். வென்றியேவேண்டி வடநாடு புகுமிடத்துச் சோழன்வலமுறைசெல்வானாயின், வென்றியுடன் தெய்வமக்களத்துக்குக் கலிகாடலையுங்கருதிய சேரன் வலமுறை சென்றன் எனக்கூறுவதே பொருந்தியதாகும். மேற்கண்ட புறப் பாட்டிற் சோழனலங்கின்னி சேரபாண்டியருடைய இருகுடையுள் பின்னாக ஒங்கிய ஒன்றாகிய வெண்கொற்றக்குடையையுடையனாயினு னென்று கேட்கப்படுதலா னிவன் தன்னால் முன்னமேவெல்லப்பட்ட சேரபாண்டியராவெல்லவேண்டி வலமுறைவருதலுண்டென்று கரு தற்காகாது. இதனை அப் புறப்பாட்டில்,

சிறப்புடைமரபிற்பொருளுமின்பமு
மறத்துவழிப்படுஉந்தோற்றம்போல
விருகுடைபின்படவோங்கியவொருகுடை
புருகெழுமதியினிவந்துசேண்விளங்க
நல்லிசைவேட்டம்வேண்டிவெல்போர்ப்
பாசறையல்லதுரீயொல்லாயே (கௌ கௌ)

எனவருதலானதிக, ஈண்டு உரைகாரரும் இக்கருத்தேபடவுரைத் ததுகாண்க. உவமையாலும் சேரபாண்டியரிருவர்குடையும் இவன் ஒருகுடையின்மீன்னுதன்மை நன்முணரப்படும். இரு குடையும் பின்படவேங்கிய ஒரு குடை இன்னும் ஒங்கச் சேய்மைக் கண்ணினங்கப் புதழ்வேட்கையைளிநம்பிப் பாடிவிட்டிருத் தலையல்லது நின்றகரிநுத்தலைபடன்படாயென்று அவனைக்கறியதுக் காண்க. சோழன் பாண்டியரைவென்று அப்பாற் சேரரை வென்று பின் வடநாடுசெல்வதை அசிரியர்கருதினராயின் அதற்கேற்ற சொற்பெய்து அப்பொருள்விளக்கவுரைப்பர். அவ்வாறென்றுங் கூறுது குணநிசையானுஞ்சோழன் குணகடல்மீனாகக் குடகடலின் றிரை அச்சோழனது சூழிரையின் துளர்மையலைப்ப வலமுறையாக வருதலு முண்டாயென்று கூறுதலானும் அவர்க்கது கருத்தன் மென்க. இதன்கண், குணநிசையின்னாக என்றதனால் வடநிசை நோக்கி அப்போதுபுறப்பநிலைத் துறித்தல்காண்க. சிலப்பதிகாரத்தும் “வஞ்சிகீங்கி வெண்டலைப்புணரிவிளிம்புகுழம்போத” என்புழிச் சூழ்போதனன்றலார். சுற்றிவருதலையேகறினொன்று தெனிக. புறப்பாட்டிலும் குடகடலை வெண்டலைப்புணரி என்றதனையும் ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க.

அரும்பதவுரையாசிரியர் கடற்கரையே யொருகைபோத என்றார். அதற்கும் இதுவே கருத்தாகும். சேனைத்தலைவரும் துசிப்படையும் பழையமுறைப்படி தன்னுட்டை வலஞ்சுற்றவிடுத்ததுத் தலை வருஞ்சேனையுஞ் சூழ்வாரிற்சென்றிருக்கையிற் றுனுஞ்சென்றுகடித் தானையொடு நீலகிரியினெடும்புறத்துத்தங்கினுன் என்றுகொள்க. நீலகிரியிலதிகபாகம் சேரரைச்சேர்ந்ததாதனின் ஆண்டுத்தங்கினுன். அக்காலத்து அதுவே படைசெல்வழியுடையதுபோலும். இக்காலத்தும் நீலகிரிப்பகுதியிற் சேரன்பாடி, சேரன்மீகாடு என்பன உளவாதல் கண்டுகொள்க.

இனிச் சேரர்படைப்பெருக்கத்தைப்பற்றிப் பதிற்றுப்பத்துள் “இறம்பூதாற்பெரிதே” என்னும் பாட்டா னன்குணரலாம். அதனுள் அவர் படைத்திரை “வரம்பில்வெள்ளம்” என்றுகூறி அப்படை திரண்டாற் பகைவர் நாட்டெல்லையின் முற்பாடுசென்றுவிடும் என்னுங்கருத்தான் “நெடுநீரதுறைகலங்க மூழ்த்திமுத்தவியன்றுனை

யொடு” என்று சிறப்பித்தலான் ஈண்டும் அவ்வாமே செங்குட்டுவன்
படைப்பெருக்கையுணர்த்தவேண்டிப் படைதிரண்டஅளவிற் மலை
வருந் தூசிப்படையுங் கடலெல்லையைச்சூழ்வரச்சென்றான் என்றார்
எனினுமமையும். இஃததிசயோக்தியெனக்கொள்ளினுமிழுக்காது.
அதிசயோக்தியாகக்கூறுமிடத்து மேல்கடலைநினைத்தது படை வல
முறைசெல்லுதலானெனவறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் அதிசயோக்தி
யாக இளங்கோவடிகள் கூறுவரோஎனின் கூறுவரென்க. “மலை
முதுகுநெளிய” என ஈண்டே இப்படைச்செலவைப்பற்றிக்கூறியது
கொண்டுணர்க. சகடங்களின்பாரத்தையுணர்த்தவே மலைமுதுகு
நெளிய என்றாரலெனின் படையின்பெருக்கையுணர்த்தவே கடல்
விளிம்புசூழ்வர என்றாரென்க. இவ்வாமெல்லாம் ஆராய்ந்துகொள்
ளாது “வஞ்சிநீங்கி” எனத் தெனியக்கூறுதலையும் பொருட்படுத்தாது
கடலைக் கருவூர்வஞ்சிக்கணித்தாகக் கூறப்புகார்பிறர்.

மற்றுச் சிலப்பதிகாரத்து இளங்கோவடிகள் வஞ்சியையடுத்து
நான்குநிலமும் அணித்தாயிருத்தலைவருணித்து நீர்ப்படைக்காதை
யிறுதியிழ்கறினாரலெனின் கூறுவேன். அவர் ஆண்டு,

குறத்தியர்பாடியகுறிஞ்சிப்பாணியும்

... ..
தொடுப்பேருழவரோதைப்பாணியும்

... ..
கோவலருதுங்குழனின் பாணியும்

கூறி, அப்பால்

வெண்டிரைபொருதவேலைவா லுகத்துக்
குண்டுநீரடைகரைக்குவைபிரும்புன்னை
வலம்புரியீன் நலம்புரிமுத்தம்
கழங்காடுமகளிரோதையாயத்து
வழங்குதொடிமுன்கைமலரவேந்தி
வானவன்வந்தான்வளரினவனமுலை
தோணலமுணீஇயதும்பைபோந்தையொடு
வஞ்சிபாடுதுமடவீர்யாமெனு
மஞ்சொற்களவியரந்தீம்பாணியும்
ஓர்த்துடனிருந்தகோப்பெருந்தேனி

என்றுரைத்துள்ளார். இதன்கண் குறத்தியரெனக் குறிஞ்சிலித்தாரையும், உழவரென மருதநிலத்தாரையும், கோவலரென முல்லைநிலத்தாரையும் பெயர்குறித்து விளங்கவுரைத்த இளங்கோவடிகள் இறுதியின்மட்டும் நெய்தனிலத்துமாக்கள் பெயராற்றுகுறுது அஞ்சொற்கள வியர்வென நாகரிகராகவே உரைத்ததன்கருத்து ஆராயத்தக்கம். காவியரசனைக்கு எல்லாநிலங்களையும் இயைத்துக்கூறப்படுக்க அடிகள் மற்றை முன்றுநிலனும் உள்ளவாறு கூறி அந்நிலமாக்கள் பெயரெடுத்துரைத்து அவர்பாணியும் வருணித்துப்போந்தவர் நெய்தலணித்தாகாததன்மையான் அந்நெய்தற்பொருளாகியுழத்தத்தை முன்மைமலரவேந்திக் கழங்காடுமகளிரோதையாயத்து வஞ்சிபாடுனுமயாமெனும் அஞ்சொற்கள வியர்பாணியும் என்று உண்மைபுலப்படுத்திப்போனாரென்க. இங்ஙனமன்றி நெய்தற்கடல் அணித்தாக இருக்குமாயின் ஆண்டுக்கடலினிலமகளிர்பாணியைக் கடலொலியளித்தற்றன்மையையேனும் கடலொலியையேனும் வருணித்தொழிவர் என்க. பிறவிடத்தும் வஞ்சியில் ஆன்பொருளைவெண்மணவிற் குறுந்தொடிமகளிர்கழங்காடுதலைக்கூறுதல் காண்க. அது,

“செறியரிச்சிலம்பிற் குறுந்தொடிமகளிர்

பொலஞ்செய்கழங்கிற்றெற்றியாடுந்

தண்ணுன்பொருளைவெண்மணற்சிதைய” (புறம் - ௩௬)

எனவருதலானுரைப்படும். ஆண்டுக்கடலின்மையாற் பொலஞ்செய்கழங்கு என்றுகூறியதுகாண்க. ஈண்டுக்கழங்காடுவார் கடன்முத்தத்தையேந்தியாவாரென்றது அவ்வஞ்சியார்க்குக் கடற்செல்வமுமுண்டு என்பதைக்குறித்ததன்றிக் கடல் ஊர்ப்புறத்திருத்தல்கருதியன்றென்க. சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவன் இவ்வஞ்சியைமுற்றியிருந்தபோது நல்லிசைப்புலவர்பலர்பாடிய பலபாடல்கள் புறப்பாட்டின்கணுள்ளன. அவற்றுளொன்றிலேனும் கடற்சம்பந்தமேகூறப்படாமை ஆராய்ந்துகொள்க. இதனால் மேற்கண்ட சிலப்பதிகாரவடிகட்கு யான்கூறுவதேகருத்தாகக்கொள்க. ஆண்டு நெய்தல்வருணையெல்லாம் வேலைவாலுக்கதுப்புன்னையடியில் வலம்புரியின்றமுத்தம் என முத்தத்தையே விசேடித்தனவாதலறிக. வஞ்சிகடலுடையது, கடலுடையதில்லையென்று துணிவது

இஃதொன்றேகொண்டில்லையென்பது பலருமறிவர். மற்றுக்கூறிய வற்றோடும்பொருந்தவைத்தன்றே இஃதாராயப்படுவது. மற்றவற்றோடு பொருந்தநோக்குமிடத்தும் யான்கூறியதே துணிபா தலுணர்க. பேரறிவாளராகிய இளங்கோவடிகள் மூன்றுநிலங்களிலும் அவ்வநிலமாக்கள்பெயரைக்கூறி இந்நெய்தனில்வருணனையில் அந்நிலமாக் களைக்கூறாமல் அந்நிலப்பொருளாகிய புத்தத்தையேவிசேடித்தொழிந்து உண்மையைத்தப்பாதுபுலப்படுத்திய அவர்கவித்திறத்தை யானளந்துரைக்கும் வலியிலேன். அறிவாளரே துணுகியாராய்ந்து கொள்வாராகுக. கடற்செல்வம்பற்றிக் கடலை ஊர்க்குவிசேடித்தல் னுல்வழக்கேயென்பதும்,

“எந்தீழ்முலகுறுவீரெழினீலநக்கற்குமின்பப்
பூந்தண்புகலூர்முருகற்குந்தோழனைப்போகமார்ப்பைக்
காந்துங்கனலிற்குளிப்படுத்துங்கடற்கடலின்வாய்
வேந்தின்மூயர்தவிர்த்தானெயப்போதும்விரும்புமினே”

என நம்பியாண்டார்நம்பிகள் பாடியபாடலிற் கடற்கடல் என மதுரையைக்கூறுதலானுணர்க. இது கடற்குரியகடற்செல்வத் தைக்குறிப்பதன்றிக் கடல் கடலையுடையதென்பது கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க. எழுகடலழைத்தகதைகூறினொனின் அதுதோன்றக் கூறுவரென்க, கடற்செல்வமுடைமையேகருதிக் கடலுடையதாகவே வருணித்தல் கவிமரபென்பது கடலுக்குநெடுந்தூரத்துள்ள திருச்சுழியற்பதியை “கவ்வைக்கடல்கதறிக்கொணர்முத்தங்கரைக்கெற்றக், கொவ்வைத்துவர்வாயார்டுடைந்தாடுந்திருச்சுழியல்” எனச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் பாடுதலானுணர்க. “

இங்ஙனமாகவும் கல்லுரையாளராகிய அரும்பதவுரையாசிரியர் இச் சிலப்பதிகாரத்துரையில் “குறிஞ்சிமுதலாகநாலுநிலத்துப்பாணியும் ஓர்த்துறங்காததேவியென்றது நாலுநில அணிமையுங்குறிற்று” எனவுரைத்தார். அவர் சிறிதுதுணுகினோக்கியிருப்பாராயின் யான்கூறியதனை அவரேகூறினவராவர்.

யான் இத்துணையுங் கூறியவாற்றாற் பழைய சேர்வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ணதாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் வடநாடுபுகுதற்குக் தடக்கனியானைப்
பிடர்த்தலையேறியவளவில் ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன் பிரசா
தங்கொண்டு சிலர்வந்துபரவினரென்பது,

“குடக்கோக்குட்டுவன்கொற்றங்கொள்கென

வாடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்

சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” (சிலப்-கால்கோள்)

என்பதனாலறியப்படுதலால் ஈண்டு ஆடகமாடம் என்றது திருவ
நந்தபுரம் என்னும் ஊரையென்றுகொண்டு அதனாற் சேர்த்தலைநகர்
திருவநந்தபுரத்திக்கு அணித்தாகுமென்று கூறுவாருமுளர். இத
னுண்மையினை இங்கு ஆராய்வேன்—இவ்விடத்து அரும்பதவுரையா
சிரியர் ஆடகமாடம் திருவநந்தபுரம் என்கூறி இரவிபுரமென்பாரு
முளர் என்றுரைத்தார். இதனா லவ்வுரையாளர்க்கு முன்னமே இம்
மாடவிஷயமாக அபிப்பிராயபேதமுண்டென்று தெற்றெனவிளங்கும்.
இரவிபுரமென்பது கருவூர்க்கும்பெயராகுமென்பது யான் பாஸ்கர
புரமென முன்னர்க்குறியவாற்றாணுணரப்படும். செங்குட்டுவன்
தான் வடநாடுபுகுவதைத் தன்அணிநகர்மருங்கே பறையறைவித்
தறிவித்தான். அறைபறையெழுந்தபின் ஆசான் பெருங்கணி
அமைச்சர் தானைத்தலைவர்தம்மொடு வடவரசர் தமிழரசரையிகழ்ந்த
செய்திகூறி இகழ்ந்தவடவரசர்தலையிற் கடவுட்பத்தினிக்குக் கல்
லேற்றிவரேனாயிற் குடிநடுக்குறாஉங்கோலேனாகுக என்று வஞ்சி
னங்கூற ஆங்கு ஆசான் அவன்சினந்தணியுமாறு சில சொல்லிய
அளவிற் பெருங்கணி எழுந்து இருநிலமருங்கின்மன்னரெல்லாம்
நின் திருமலர்த்தாமரைச்சேவடிபணியும் முழுத்தமிழ்க்கிது முன்னிய
திசைமே லெழுச்சிப்பாலையேகென்றேத்த அவ்வுமயம் இரத்திரியாய்
விட்டபடியால் இரவிடங்கேடுத்த நிரைமணிவிளக்கின் எல்லாருஞ்
சூழப் பெருங்களிற்றெருத்தத்தில் வாளுங்குடையும் ஏற்றிவஞ்சியின்
புறநிலைக்கோட்டப்பிரிசையிற்புகுத்திப் படைத்தலைவர்க்குப் பெருஞ்
சேறுவகுத்து அன்றிராத்திரிநீங்கிக் காலேமுரசம் ஒவியெழுந்த
வாறே சிவபெருமான்சேவடிசென்னியிற்புனைந்து வடதிசையாத்
திரைக்கு யானையேறியபோது “ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்
சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனாற்

கணி முகூர்த்தமிஃது என்றவுடன் வாளுங்குடையும் இரளிற் பரஸ்தானப்படுத்தினுனென்றும், மறுநாட் காலேமுரசம்ஒவியெழும்போது சிவபிரானேவணங்கி யானையேறினுனென்றும், அப்போது திருமால் பிரசாதம் சிலர்கொணர்த்தனரென்றும் உணரலாம். முதனாள் இராத்திரித்தானே முகூர்த்ததிச்சயமாகி வாளுங்குடையும்பரஸ்தானப்படுத்திக் காலையிற்பயணங்கொண்டசோன்முன்வந்த இத் திருமால் பிரசாதம் சேரனிநுக்குந்தலைநர்க்கண்ணையுள்ள திருமால்கோயிலுடையதாகுமா அல்லது துரத்துள்ள திருவந்தபுரத் திருமால்கோயிலுடையதாகுமா என்பதே ஈண்டு ஆராயவேண்டுவது. பிறர்கூறுகிற படி இவ்வாடகமாடத்தைத் திருவந்தபுரமென்றுஞ் சேரனிநுப்பது கொடுங்கோளுடென்றங்கொண்பார்ப்போம். முதனாளிராத்திரி வாளுங்குடையும் பரஸ்தானப்படுத்தி மறுநாட்காலையிற்புறப்படும் அரசனுளறாகநினைக்குங்கொடுங்கோளுக்குத் திருவந்தபுரம்பிரசாதம் வருதலிய லுமா? கொடுங்கோளுக்குந்திருவந்தபுரத்துக்கும் இரண்டுமுன் மறுநாட்பயண தூரமில்லையா? முகூர்த்ததிச்சயமான இராத்திரிச்செய்தி திருவந்தபுரத்துக்குத்தெரிதற்கே இரண்டு முன்று நாளாகுமே: அங்குனமாகவும் ஆடகமாடத் திருவந்தபுரமாதல் எங்குனங்கொடுங்கோளுர்வஞ்சிக்குச்சாதகமாகுமோ யானறிகிலேன். செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப்பயணம் இந்நாளென்றுதெரியாவிடினும் பொதுவாகப்புறப்படுவானென்று நாடுடங்கும் பறையறைந்த காரணமாகத்தெரிந்துகொண்டு திருவந்தபுரத்தார் முன்னரே புறப்பட்டுப்போந்தார்; அவர்போந்ததநுணம் செங்குட்டுவன் பயணத்துக்கு ஒத்ததாயிற்று எனக்கூறுவாராயின் அதனையே கருவூர் வஞ்சியே சேரர்தலைநகர் என்பாரும் கூறிக்கொள்ளலாகுமே. இதனால் ஆடகமாடம் திருவந்தபுரமென்பது கொடுங்கோளுக்கு ஒரு அது கூலத்தையும் கருவூர்க்கு ஒரு பிரதிக்ஷத்தையுஞ்செய்யாது பொதுவாகநிறைந் நன்கறியலாம். இனி இவ்வாடகமாடத் திருவந்தபுரத்தானே என்பதைப்பற்றி ஆராய்வேன்.

சிலப்பதிகாரம் வரந்தருகாதையில் தெய்வமுற்றதேவந்திகை என்பாள் செங்குட்டுவன்முன்னேமாடலையேநோக்கி இக்கடவுண்மங்கலங்காணவந்தமகளிருள் அரட்டன்செட்டியின் இரட்டைப் பெண்களிருவரும், ஆடகமாடத்தரவணத்துயின்றோன் அருச்சகனான

சேடக்குடும்பியின்புதல்வியும் இங்குளர்; அவரை உன் கரகத்த
 நீராற்றெளிப்பையாயின் முற்பிறப்புணர்ந்தவராவர். இதைக்காண்
 பாயாக என்றுசொல்ல மாடலனும் அவ்வாறேதெளிக்க அம்மூவ
 ரும் கண்ணகிபால் அன்புடைய முதியோர்சொல்லாற்புலம்ப அப்
 போது மாடலன் அரசனை நோக்கி இவ்வாட்டன்செட்டியின்இரட்
 டைப்பெண்களிருவரும் கண்ணகிதாயும் கோவலன்றாயுமாவர் என்
 றும், இச்சேடக்குடும்பியின்மகள் மதுரையிற் கோவலனையும் கண்
 ணகியையும் அடைக்கலங்கொண்ட ஐயை^{கூடிய} மாதரியாவள் என்
 றும் விளக்கக்கூறுமிடத்துக்,

“காதலிதன்மேற்காதலராதலின்
 மேனிலையுலகத்தவருடன்போகுந்
 தாவாநல்லறஞ்செய்திலரதன
 லஞ்செஞ்சாயலருகாதனுகும்
 வஞ்சிமூதூர்மாதகர்மருங்கிற்
 பொற்கொடிதன்மேற்பொருந்தியகாதலி
 னற்புளஞ்சிறந்தாங்காட்டன்செட்டி
 மடமொழிநல்லாண்மனமகிழ்சிறப்பி
 னுடன்வயிற்றோராயொருங்குடன்ரோன்றின
 ராயர்முதுமகளாயிழைதன்மேற்
 போயபிறப்பிற்பொருந்தியகாதலி
 னடியகுரவையினரவணக்கிடந்தோன்
 சேடக்குடும்பியின்சிறுமகளாரின
 ணற்றிறம்புரிந்தோர்பொற்படியெய்தன
 மற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறலும்

 புதுவதன்மேதொன்றியல்வாழ்க்கை”

எனக்கூறப்பட்டுள்ளதனை அறிஞர் அறிவர். இதன்கண், கோவலன்
 றாயும் கண்ணகிதாயும் ஐயை^{கூடிய} மாதரியும் சுவர்க்கம்புகாது இவ்
 வுலகப்பிறத்தற்குக்காரணம் கண்ணகிமேல்வயத்தகாதலே என்ப
 தும், அற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறல் முறையாதலானே இவர்
 தம்மாற்காதல்செய்யப்பட்ட கண்ணகி அஞ்சாதனுகும் வஞ்சிமூதூர்

ரில் அரட்டன்செட்டி இரட்டைப்பெண்களாகவும், சேடக்குடும்பியின் மகளாகவும் பிறந்தனரென்று கூறியிருத்தல் எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளலாம். அரும்பதவுரையாசிரியரும் “காதலி - கண்ணகி, என்றும் காதலராகையாலே அறஞ்செய்திலர்; அதனாற் காதலியாகிய அஞ்செஞ்சாயல் அஞ்சா, தனுக்கும் வஞ்சிமுதுநிற்பிறந்தார்” என்ற நூலாத்தையுங் கண்டுகொள்க. முன்னிருவரும் வணிககுலத்தவராதலிற் செட்டிமகளிராயினரென்றும், திருமால்பத்திமையாலாடிய குரவையால் ஆயர்மகள் திருமால் திருவடிபிடிப்பான்மகளாயின ளென்றும் அடிகள் தெளியவுரைத்ததுங்காண்க. இடைச்சிமகள் இடைச்சியாகப்பிறவாமற்பிறந்ததற்கு “ஆடியகுரவையின்” என்று ஏதுக்காட்டினார். இம்மூவரும் காதலராதலின் நல்லறஞ்செய்திலர். அதனால் அஞ்செஞ்சாயலருகாந்ணுகும் வஞ்சிமுதுநர்மாநகர்மருங்கிற் பொற்கொடிதனமேற்பொருந்தியகாதலின் இருவர்தாயரும் அரட்டன் செட்டியனைவியின் ஒருவயிற்று இரட்டைப்பெண்களாகத்தோன்றினர். ஆயர்மகள் ஆயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் அரவணைக்கிடந்தோன்றிருவடிபிடிப்பானான சேடக்குடும்பியின்மகளாயினள் என்றே கொள்ளக்கிடத்தல்காண்க. ஈண்டு அரவணைக்கிடந்தோன் உள்ளவரவோரையின் மேல் வஞ்சிமுதுரைக்கூறினாற்போல இவள் பிறந்தவூரையுங் கூறுவரென்க. அங்ஙனங்கூறலும்காண்க. அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகி அஞ்சா தனுக்கியது வஞ்சியேயெனவும், அவள்பாற் காதலால் அவளுள்ளவிடத்துப்பிறந்தார்கள் எனவும், அங்ஙனம் அவ்வூரிற்பிறப்பானேனோ என்னும் ஆசங்கையுண்டாகாதபடி அதனைப் பரிகரித்து “அற்புளஞ்சிறந்தோர் பற் றவழிப்படர்த்தல் புதுவதன்”மெனவும் அடிகள் விளக்குதல்காண்க. திருவடிபிடிப்பான்மகளாகிய ஆயர்மகள் வஞ்சியிற்பிறவாது திருவநந்தபுரத்துப்பிறந்தா ளெனக்கொள்ளின் அவளாற்காதலிக்கப்பட்ட அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகியனுக்கியது வஞ்சியாதலான் அவள்பற்று அங்கே அவளை யுய்க்குமென்னு நியதியின்மாரி வேற்றிடத்து அவள்பிறத்தற்குக் காரணங்கூறவேண்டிவரும். நூலுள் இவ் வாயர்மகள்பிறத்தற்கு இரண்டு ஏதுக்கள் கூறியுள்ளன. அவை ஆயர்முதுமகளாயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் மகளாயினள் என்று கூறுதலா நறியலாம். இதன்கண் ஆயிழைகாதலினாலும், ஆடியகுரவையினாலும்

மகளாயினள் என்று கூறியதற்கு ஆயிழைகாதலால் அவ் வாயிழை யணுகிய வஞ்சிமுதூரில் ஆடியகுரவையால் அருச்சகன்மகளாயின னென்றேகொள்ளக்கிடக்கின்றது. இடைச்சி இடைக்குலத்திற் பிற வாது திருமால் அருச்சகன்மகளாயினமைக்கு ஆடியகுரவையின் என ஏதுக்கூறுகின்ற மஹாமேதாவியானபெருங்கணியரசர் ஆயிழைகாத லின் என்பதனை வானாகுறினாரென்பது சிறிதும்பொருந்தாது. மேல் தாயிரிருவரும் அரட்டன்செட்டிமகளிராயினர் என்று கூறிய விடத்தும் “பொற்கொடிதன்மேற் பொருந்தியகாதலின்” என வஞ்சி முதூரிற்பிறத்தற்கு ஏதுக்கூறுதல்காண்க. அங்குக்கூறிய ஏது வையே இங்கும் “ஆயிழைகாதலின்” என ஆயர்மகள் வஞ்சிமுதூ ரிற்பிறத்தற்குக்கூறினாரென்பது தெள்ளிது. இதனாற் சேடக்குடும்பி என்பான் வஞ்சிமுதூரிலுள்ளவன் என்பது தெளியப்படும். இவ் வருச்சகன் வஞ்சியூரினனென்று தெளிந்தவாற்றான் இவன் அருச்சிக் கும் அரவணைத்தயின்றதிருமாலும் அவ்வஞ்சியிலே திருக்கோயில் கொண்டருளியமூர்த்தியேயாகுமென்று துணியப்படும்; மாதரி ஆயி ழைகாதலின் வஞ்சியிற்பிறந்தாள் ஆடியகுரவையின் திருமால்பத்தி செய்தற்கேற்ற வைஷ்ணவகுலத்துப்பிறந்தாள் என்று கூறியதன் கருத்தையுற்றுநோக்கின் இவள் கண்ணகி அணுகியவஞ்சிமுதூரிற் திருமாலேவழிபடுவாளாய்ப்பிறந்தாள் என்று புலனாகும். இதனால் வஞ்சிமுதூர் ஒருபுறனும், இவள் வழிபடுத்திருமாலிருப்பது வேறொருபுறனுமாகாமை யுணர்ந்துகொள்க. இவற்றால், சேடக் குடும்பி அருச்சிக்கும் அரவணைத்தயின்றோன்எழுந்தருளிய ஆடக மாடம் வஞ்சியுள் ஆனிலேபேரன்றோர் ஸ்தலவிசேஷமேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. அது பொன்னாலாகியமாடக்கோயிலாதலான் ஆடகமாடம் எனப்பட்டதாகும். நறையூர்மணிமாடம், நாங்கூர்மணி மாடம், கடந்தையுட்டிக்காணைமாடம் என்பனவெல்லாம் அவ்வவ் வுரிற் கோயிலேயுகுறித்தல் கண்டுகொள்க. விஷ்ணுவுக்கு நிவே தனஞ்செய்தல்லது உண்ணலாகாதுஎன்னும் மிருதிபற்றி இக்ஷு வாகுமுதலியோர் அயோத்தியிற் றம்அரண்மனைக்கண்ணைவைத்து வழிபட்ட தேவகிருகம்போன்றதாய்ச் சேரர் அரண்மனைக்கண்ணே உள்ளது இஃதொன்று எனக்கொள்ளினு மீழக்காது.

இவரோடொத்த பாண்டியர் கூடலிலும் ஆடகமாடமென ஒன்று இருந்தமை,

“கோடுநெடுமாறன்மேற்கூடலின்வா

யாடகமாடங்கடந்தறியாதவென்றாரணங்கே”

என்னு மிறையனார்களையிலுரைமேற்கோளா னறியப்படும். ஈண்டுக் கூடலின்வாயாடகமாடம் என்றிருத்தலான் ஆடகமாடம் ஒருரா காமை நன்குணரப்படும். இதுபோலவே சிலப்பதிகாரத்துக்கூறப் பட்ட ஆடகமாடமும் ஊராகாதென்றுணர்க. “வானவர்வாய்வாட் கோதை, விளங்கிலவந்திவெள்ளிமாடத்து” என்பதனால் வஞ்சியின் நீராவியையுடைய வெள்ளிமாடம் என ஒன்றிருந்தது நன்குபுல னாகும். ஆண்டு வெள்ளிமாடம் ஊராகாததுபோலவே ஆடகமாடம் என்பதனையுங்கொள்க.

இதனால் ஆடகமாடம் வஞ்சியின் கண்ணதாதலானே இராத்திரி முகூர்த்தநிச்சயித்து வாறும் குடையும் பாஸ்தானப்படுத்திக் காலை யிற்பயணப்பட்டசெங்குட்டுவற்கு அவன் பயணப்பட்டு யானைமேல் ஏறியதருணத்து அவ்வாடகமாடக்கடவுள்பிரசாதம் நல்கலாயிற் றென நன்குணர்ந்துகொள்க.

ஈண்டு “அஞ்செஞ்சாயலருகாதனாகும் வஞ்சிமுதூர்” என்ப தனால் கண்ணகி அஞ்சாது அணுகும் கருவூர் என்றார். மலையில் வேங்கையினீழவிற குறவரெல்லாங்காண வானவர்போற்றத் தெய் வக்கணவனுடன் விமானத்தேசென்றகண்ணகி வஞ்சியுள் அஞ் சாதுபுகுமாறு என்னையெனிற கூறுவேன். கண்ணகி தீக்கனாக் கண்டதன்பின்னே கோவலனோடுபோய் மதுரைப்புறத்து ஒருகாற் கண்ட தீக்கனா அப்படியே பவித்துவிடுமோ என்னும் அச்சத்தோடே புக்கனள். வஞ்சியு ளங்குனமின்றி, கோவலனுந்தானும் தெய்வமாப்ப் புகுதலின் இனி ஏதம்வருமென்னும் அச்சமிலாது அணுகினள் என்று கூறினாரெனவறிக. செங்குட்டுவன் கண்ணகியுடன் கோவ லற்கும் கோட்டத்துப் படிமம் வகுத்தான் என்பதும், அக்கோட்டம் வஞ்சியின் புரிசைப்புறத்ததே என்பதும் மணிமேகலையுள் வஞ்சிமா நகர் புக்ககாதைக்கண்,

“தணியாக்கா தற்றாய்கண்ணகியையும்
கொடைகெழுதாதைகோவலன்றன்னையும்
கடவுளெழுதியபடி மங்காணிய
வேட்கைதூரப்பக்கோட்டம்புகுந்து
வணங்குகின் முகுணம்பலவேத்தி”

எனவரும் அடிகளானும், ‘மணிமேகலைக்குக் கோட்டத்துள்ளகடவுட்பத்தினி,

“நறைகமழ்கூந்தனங்கையுநீயு முறைமையினிந்தமுதூரகத்தே”

எனக்கூறிய அடிகளானும் நன்குணர்ந்துகொள்க. கோட்டத்துள்ளகடவுட்பத்தினி இந்தமுதூரகத்து என வஞ்சியைச்சுட்டிக்கூறுதலாற் கோட்டம் வஞ்சியின்கண்ணதே என்று தெளியப்படும். மணிமேகலை கோட்டத்துச் கடவுட்பத்தினியைவழிபட்டு, அவளாற் பலவுந்தெரிந்துகொண்டு வஞ்சி எயிற்புறநிருக்கையிற்போய்ச் சுமயக்கணக்காதற் திறங்கேட்டு அப்பாற்சென்று புறக்குடிசுடந்து அகழியையும் எயிலேயுங்கடந்து நகர்க்குட்புக்கனள் என்று சாத்தனாற் மணிமேகலைநூலுட் கூறலால் இப்பத்தினிகோயில் வஞ்சியின் எயிற்புறநிருக்கைக்கும் அப்பாலுள்ளதென்று நன்குபுலனாகும். கண்ணகிக்குக் கோவலனுடன்படிமம்வகுத்தபடியாலும், இவன்படிமத்துக்கு “முற்றிழை நன்கலழிழுவதம்பூட்டி” (சிலப்-28). என்றதனாலும் செங்குட்டுவன் இவட்குவகுத்தபடிமம் சுமங்கலைவழுவெனத்தெளிந்துகொள்க. இதைப்பற்றிப் பின்விரித்துக்கூறுவேன்.

இனிப் பிறர் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று வஞ்சிநீங்கிப் போய்ப் பேர்யாற்றங்கரையிறற்க்கிக் கண்ணகிவரலாறுகேட்டு அவளைத் தெய்வமாகவழிபடப் பலரோடுமாராய்ந்துதுணிந்து மீண்டுவஞ்சியுட்புக்கான்என்னுஞ்செய்தியிற் செங்குட்டுவன் பேர்யாற்றங்கரைக்கு என்றுபோனானே அன்றேமீண்டானெனக்கொண்டு அதனாற் பேர்யாற்றங்கரைக்கு அணித்தாகப் பழைய சேரர்தலைநகர்இருத்தல் வேண்டுமென்கூறி அங்ஙனமணித்தாகவுள்ளது கொடுங்கோளுராதலான் அதுவே பழைய சேரர்தலைநகர்என்று அணிவாராயினர். இதைப் பற்றி ஈண்டு ஆராய்வேன். செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று பேர்யாற்றங்கரைக்குச்சென்றதைப்பற்றி இளங்கோவடிகள்,

வானவர்தோன்றல்வாய்வாட்கோதை
 விளங்கிலவந்திவள்ளிமாடத்
 திளங்கோவேண்மாளுடனிருந்தருளித்
 தஞ்சாமுழவினருவியொலிக்கு
 மஞ்சுமுழ்சோலைமலைகாண்குவமுமெனப்
 பைந்தொடியாயமொடுபரந்தொருங்கிண்டி
 வஞ்சிமுற்றநீங்கிச்செல்லோன்
 வளமலர்ப்பூம்பொழில்வானவர்மகளிரொடு
 விளையாட்டுவிரும்பியவிறல்வேல்வானவன்
 பொலம்பூங்காவும்புனல்யாற்றுப்பரப்பு
 மிலங்குநீர்த்துருத்தியுமிளமரக்காவு
 மரங்கும்பள்ளியுமொருங்குடன்பரப்பி
 யொருநூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த
 பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோன்போன்று

 பெருமலைவிலங்கியபேரியாற்றடைகரை
 யிடுமணலெக்கரியைந்தொருங்கிருப்ப

எனக்கூறியுள்ளார். செங்குட்டுவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் இளங்
 கோவடிகளுடனும் வில்லவன்கோதையாகிய படைத்தலைவனும் அழும்
 பில்வேளும் நூலறிபுலவரும் பைந்தொடியாயமும் பரிகரமும் தானையும்
 முதலாயபெருந்திரளுடன் உபகரணங்களெல்லாம் அமைத்துக்கொண்டு
 மலைகாணச்சென்றானென்பது இக்காட்சிக்காதையினைக்கற்றாரறிவது:
 இவன் இங்ஙனஞ்சென்றதைவருணிக்குமிடத்துள்ள அடிகள் மேற்
 குறித்தன. இவற்றான் ஒலியவியாதமுழவுபோல் எப்போதும் அருவி
 கள்ஒலித்தற்குக்காரணமான மேகங்கள்சூழ்ந்த சோலைகளையுடைய
 மலையினைக்காண்குவமென்று விளையாட்டுவிரும்பியஇந்திரன் வானவர்
 மகளிரொடு பூங்காவும் யாற்றுப்பரப்பும் நீர்த்துருத்தியும் இளமரச்
 சோலையும் அரங்கும் பள்ளியுமென்பவற்றை யானைமேற்பரப்பி ஒரு
 நூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த தன்பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோனைப்
 போலச்சென்று பேர்யாற்றங்கரையிற்சேர்ந்திருப்பவன் றுகூறுகின்றார்.
 அரும்பதவுரையாசிரியரும், இவ்விடத்துப் “பூங்காமுதலானவற்றை
 யானைமேலுளவாகநிருமித்து” எனவும் “அரங்கு-நாடகசாலை. பள்ளி-

மண்டபம். களிற்றிலே இவற்றைப்பரப்பிப்பெயர்னோனென்க” எனவும் விளக்கினார். செங்குட்டுவன் வானவன்பெயர்வோன்போன்று என்பதனால் இந்திரன் உவமையும், செங்குட்டுவனுபமேயமும் ஆதல் அறியப்படும். இதன்கண் உவமையைப் பல்படியாகவிசேடித்து உவமையத்தை அடுத்துவிசேடியாதுவிடுத்தார். அடிகள் எடுத்துக்கொண்டது உவமேயமாகியசெங்குட்டுவன்மலைகாணச்சென்றசெல்லையையென்பது பலருமறிவர். உபமானமாகியஇந்திரன் விளையாட்டுவிரும்பி வானவர்மகளிருடன்சென்றசெல்லை ஈண்டு எடுத்துக்கூறப்புகுந்தவர் அல்லர் என்பதும் பலருமறிவர். அங்ஙனமாகவும் இந்திரனைஉவமையாக்கிப் பல்படியாகவிசேடித்தது, உபமானவிசேடணமெல்லாம் ஏற்றபெற்றியான் உவமேயத்துக்கொள்ளப்படுமாதலான் செங்குட்டுவன் சென்றசெல்லின் தன்மை உள்ளவாறுணரப்படுமென்றுசுருதியேயாகும். அங்ஙனமல்லாக்கால் உவமையை அசந்தர்ப்பமாக வாளாவிசேடித்தாரெனப்பட்டு அவிவிசேடணமெல்லாம் நின்றபயனின்மையென்னுங்குற்றத்தின்பாற்படுமென்றுணர்க. இக்கூறுத்துப் பிறர்க்குமுடன்பாடாகும். என்னைகாரணமெனிற் செங்குட்டுவன்விளையாட்டுவிரும்பி மலைகாணச்சென்றானென்று அவர்கூறுதலான்க. விளையாட்டுவிரும்பிய என்பது செங்குட்டுவனைவிசேடித்ததல்லாமல் காணப்படும். அஃது இந்திரனையேவிசேடித்தது என்பது “விளையாட்டுவிரும்பியவிறல்வேல் வானவன்” என்பதனு னன்கறியப்படும். உவமையின்கணுள்ள விளையாட்டுவிரும்பத்தைச் செங்குட்டுவனுக்கும் அமைத்துக்கொண்டது உபமானிசேடணமெல்லாம் உவமேயத்தையும் விசேடித்தனவாகக்கருதப்படும் என்ற நியாயத்தாலேயன்றிப் பிறிதில்லை. அங்ஙனமே மற்றெல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றியான் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்க. இங்ஙனங்கொள்வதே கவிமரபென்க. பிறர் தமக்குவேண்டிய விளையாட்டுவிரும்புமொன்றையேஉபமானிசேடணத்தினின்றுகொண்டு மற்றவற்றையெல்லாம் ஒழிப்பது உரைமுறையாகாமை எளிதிலறியப்படும். இந்திரன் தன்மெய்வத்தலைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி அவற்றுக்குரிய உபகரணங்களைப் பெருக யானேமேற்பாப்பிச்சென்றும் போலச் செங்குட்டுவனும் தன் இறைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி மல்காண்குவமென்று பெரியஉபகரணங்களை யெல்லாம் யானேகளிற்பாப்பி நெடுந்தூரஞ்சென்றான் என்றேகொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டுவனும் யாத்திரைகளில் உபயோகிக்கும் நாடகசாலைகளையும், மண்டபங்

களையும், தாழியிற்பூத்துப் பயன்முருவனவற்றையும், தான்விரும்பிய யாற்றாரையும், துருத்திமணலையும், தாழியினின்றும் குளிர்ச்சிசெய்யும் இளமாங்கனையும், பிறவற்றையும் தன்யானைகளிற்பரப்பி நெடுந்தூரம் சென்றான் என்றே கொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டுவன் செல்வேகூற வந்தாராதலான் இதுவே கருத்தாதறென்க. இவற்றையெல்லாம் உடன்கொண்டு சென்றான் என்று செங்குட்டுவன் இறைமையும் செல் வப்பெருக்கும் இன்பப்பெருக்கும் உணரக்காட்டினார். சாதாரண வேந்தரான் ஆகாத காரியத்தைத் தேவர்தலைவன்போலச் செய்துகொடு போனான் என்று கூறுதலை கருத்தென்க. அருவிமுழங்கும் சோலை மலை காணச் செல்வான் நீரும் நிழலும் பிறவும் கொடுபோவானென்க. னிற றனக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் அம்மலைபோய் வருதற்கண் இடைநெறிக்கு இன்றியமையாதன இவையாதலான் என்க. இக்காலத் துள்ளபேரரசரும் தமக்கனைய நீரும் நிழலும் உரியவற்றினெற்றி புடன் கொண்டு செறல் கேட்கப்படுதல்காண்க. அரங்கும் கொடுபோகலான் நாடகமகளிரும் பிறரும் உடன் சென்றாராதலையப்பும். பள்ளிஎன்றார் வேந்தனுக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் இளங்கோவடிக்கும் வில்ல வன்கோதைக்கும் அழும்பில்வேட்கும் புலவர்க்கும் ஆயத்திற்கும் தான்க்கும் அவரவர்தகுதிக்கேற்ற யாத்திரைமண்பங்களை. இங் கனமே இந்திரன்யானையினீள அகலங்களையே குறித்த ஒருநூற்று நாற்பதியோசனை என்பதும் செங்குட்டுவன் யானைகளிற்பரப்புக்கும் ஏறுதுபோகாதென்று ணர்ந்தகொள்க. சுண்டிக்குறிய தொகையளவே யளவாகக்கொள்ளாவிடினும் செங்குட்டுவன் யானைப்பரப்பு மிகவும் அதிக மாக இருந்ததென்பது மட்டி லிடுத்துணர்த்தாமலிராதென்க. யானைப் பரப்பு இத்துணையோசனையென்றது இவன் செல்லப்படுக்க இடத்தின் னாரத்தை அதிகமாகக்காட்டுதற்கே என்ப தெளிதினுணரப்படும். பரப்பு இத்துணையாயின் அது செல்வது அதினுமதிகமாகவேண்டிவதேயென்க. வானவரமகளிருடன் என்றதற்கேற்பச் செங்குட்டுவற்கும் அழகு மிக்க இன்பமகளிர் பலருடனெனக்கூறிக்கொள்க. இங்ஙனம் பெருங் கவியரசராகிய இளங்கோவடிகள் தாழும் செங்குட்டுவனுடன் சென்று கண்ணாக்கண்டது பரித்தவற்றை உலகமறிந்து கொள்ளவேண்டி உபமாவிசேடணமுதத்தால் உணர்த்தினாரென்பதல்லது வாளாகுறின ரெனத்துணித்தற்கு எம்மனோ ருடன்படாரென்க. இங்ஙனம் கவியிரு தயத்தைக்காணமாட்டார் வேறுவேறுகூறுவர். அவையெல்லாம் இவ் வடிகள்கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க.

இனி இளங்கோவடிஞ்ருடனும் தானைத்தலைவருடனும் நூலறிபுலவருடனும் மலைகாணச்சென்றுனென்று இக்காலையாற்றெறிதலான் இவரெல்லாருடனும் செங்குட்புவன் விளையாட்டுவிரும்பினுனென்றல் பொருந்தாது. அதனால் இவன் விளையாடல்மட்டுமேவிரும்பினாகாணென்றும், அடிஞ்ருடனும் நூலறிபுலவருடனும் அம்மலையிலுள்ள போது பல நல்லவிஷயங்களைக்கேட்டுத்தெளியவும், மந்திரியருடன் இராச்சியகாரியங்களை ஆராய்ந்துகொள்ளவும் அவகாசமுண்டாமென்று கருதி இவரையெல்லாம் அழைத்துப்போனுனென்றும் தெளியலாம். இவ்வளவாலேசனையுடையனாழித்துணைப்பெருந்திரளோடு சாதாரண அரசர்க்காகாதபடி அரியபெரிய உபகரணங்களை யெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு நெடுந்தூரம் சென்ற செங்குட்புவன் இரண்டொருநிமிஷங்களை நூழிகையோ அம்மலையிற்சுழித்து மீண்டானெனத்துணிவது சிறிதும் பொருந்தாது. இஃது இக்காலத்துப்பேரரசர்கள் தம் குடும்ப பரிவாரங்களுடன் பன்னூறுகாவதங்கடந்து வேனிற்சாலத்து மலைவளந்துய்க்கச்செல்வதோடொருகுமோ அன்றி அவரவரணர்ப்புறத்து மலைமீறிச் சிலநாழிகைகளை நல்லகாற்றினைத்துய்த்தற்பொருட்டு உலாப்போந்து மீளுதலையொக்குமோ என்று அறிஞரேயாராய்ந்துகொள்வாராகுக. இஃதன்றி நூலுன் மலைகண்டஅன்றே செங்குட்புவன் மீண்டான் என்றுதுணிதற்கு அடையாளம் ஒன்றுநிலை. அக்கொள்கைக்கு விரோதங்களே பல ஆண்டுகாணப்படுகின்றன. பிறர் விளையாட்டுவிரும்பிச் செங்குட்புவன் மலைகாணச்சென்றுனென்பதற் குடன்பட்டார். அவ்விளையாடல்கள் பல நிறப்படுமே. அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமதிகமாகவேண்டுமே. பிறர் செங்குட்புவன்சென்றுதங்கிய பேர்யாற்றங்கரை யாண்டையதென்றுதுணிவிரோ தெரிசிலேன். அவர்கூறுமாற்றான் ஆல்வாய்ப்பக்கமென்றுநிச்சுப்படுகின்றது. அது தஞ்சை முழவினருவியொலிக்கும் மஞ்சுசூழ்சோலைமலையிடந்தானே? அஃதன்றாயின் நெடுந்தூரம் மலைமேலேறிச்சென்றுலன்றோ அத்தலையது காணலாம். கொடுங்கோளுக்கும் ஆல்வாய்க்குமே இரண்டிகாவதங்கட்குவிஞ்சியதாகும். அதற்குமேலே மலைகாணச்சென்றுனாயின் மலைகண்டு குளித்து உண்டு பலவகைவிளையாடலையும்விளையாடி மலையிலுள்ள வேடர்கொணர்ந்த பலவகைத்திறையையும்வற்று அவர்பாற்கண்ணகிசெய்திகேட்டுச் சாத்தனூர்வாயால் அவன் வரலாறுதேர்ந்து

நெடும்போது அவனை வழிபடற்பொருட்டு நூலறிபுலவர்முதலிய பலருடன் ஆராய்ந்துதணிந்து அன்மேலீண்டானென்றேருகொள்ள வேண்டிவரும். இத்தனைநிரளுடன் தஞ்சாவூழி நருவியொலிக்கு மலைப்பக்கத்துக்குக் கொடுங்கோளுரினின்றசெல்லவே சிலநாளேனுஞ் செல்லும். அங்ஙனமாக அன்றேபோய் இத்தனைகாரியங்களையுஞ்செய்து அன்றே மீண்டானென்பது இயற்கைக்கு விவருவிரோதமாக நினைக்கப் படும். இவன்செல்லுங்கே ஒருநாட்டோபாதாதென்று துணியப்படாநிற்க இவன் மலைகண்டு விளையாடி இத்தனையுஞ்செய்து அன்றே மீளுதலுஞ் செய்தான் என்பது பொருந்தாதென் நியார்தான் துணியார். இவன் செய்த ஒவ்வொருவினைக்குச் சிறிதுசிறிதுநாழிகையாகப் பகுத்தாலும் நாள்கள்பலவாகும் என்றுணர்க. அரங்குங்கொடுபோயவன் விளையாட்டுவகையுள்ளொன்றாக நாடகமுங்கண்டானாவன். இஃதெல்லாம் சிறிஷங்கனில்நடந்தனவாகா.

மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனார் மதுரைப்பதியினரென்பது பலருமுறிவர். அவர் செங்குட்டுவனை முன்னேகாணாதவர். பரிசில்வேட்கையால் அவனைக்காண்டற்றுவந்தவர். மலைநிசைவாழ்நர்என்றைக்குச் சென்று செங்குட்டுவனைப் பேர்யாற்றங்கரைக்கண்டாரோ அன்று தான் இப்புலவர் செங்குட்டுவனைக்கண்டு அவனைக்காண்டலானுண்டா நியக்கனிமயக்கத்துடன் இவனைக்காணப்பெறுதலானினி விசாரமில்லையென்று துணிந்து மறித்தவராவர். இத்தனை,

“மண்கனிநெடுவேன்மன்னவற்கண்டு

கண்கனிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த

தண்டமிழாசான். சாத்தனிஃதுரைக்கும்”

என இக்காலதழிற் கூறுமாற்றானறிக. பதிகத்தும் “அவனுழையிருந்த தண்டமிழ்ச்சாத்தன்” என்பதற்குப் பரிசில்காரணமாகவந்து அவனுழையிருந்த சாத்தன் என்று பொருள்கூறுதல் காண்க. மன்னவற்கண்டு கண்கனிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த என்பதனால் இப்புலவர் அப்போதுதான்வந்துகண்டவர் என்பது நன்குணரப்படும். இவர் ஒரு பெருவேந்தன் பெருந்திரளுடன் பேர்யாற்றங்கரைக்குவருதலை முன்னரே நன்குணர்ந்து மதுரையையுண்டுப் பேர்யாற்றங்கரையையடைந்து அவனைக்கண்டாரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவர் வேந்தன் பேர்யாற்றங்கரையிற் சிலகாலம் பெருந்திரளுடன் தங்குவான் என்பதை

யுணர்ந்ததனுலன்றே அவனைக்காண ஆண்டுக்கென்றார். ஒருநாளிற் சிலபோதே பேர்யாற்றங்கரையிற்றங்குவானூரின் அது வேற்றநாட்டுக்கு முன்னரே உணரப்பட்டாததாசும் என்றகொள்க. அவ்வொரு நாளிற் சிலநாழிகைகளைநம்பி அப்பெருவேந்தன் விளையாடல்விரும்பிச் சென்ற அம்மலையில் அவனைக்காணவாகுமென்று ஒருபேரறிவாளன் நினைந்து தன்னாட்டிலுள்ள இத்துணைத் தூரம் செல்லானான் என்று அறிஞர் ஆராய்ந்துகொள்க. அரசன் மலைகளந்துய்த்து நெடுநாட்டங்குவன் என்றுணர்ந்தாலல்லது இவர் ஆண்டிப்போய்க்காண்டற்றது ஒருப்படா ரென்க. இவர் சேரன்பரிசுல்காரணமாகப் பிறர்க்கு உட்கின்ற கொடுங் கோளுர்க்குச் சென்றவராயின் அரசன் அன்றேமீடல்வெதிரிந்து அவ் ழூரிலேதங்குவதல்லது ஒருநாட் டு போது விளையாட்டுவிரும்பிப் பெண்டிருடன் சென்றமலைக்கு அவ்வரசு மதுப்பின்னேபோய்க்காண்டலை நினைத்தலுஞ்செய்யாரென்றதுணிக. இதுனாற் பலபுலவர் இவன் மலையிற்றங்குவதுதெரிந்து பரிசிற்குவந்த லுண்டென்பது தெரியப் பரிம். புதியராய்ப்புக்கபெரும்புலவர் அடிகளைக்கண்டு அளவளாணிப் பின் செங்குட்டுவனைக்கண்டு தம் புலமைத்திறங்காட்டற்கண் சிலநாள் கள்கழியுமென்றுணர்க.

இவற்றையெல்லாம் நுணுகினோர்க்கின் செங்குட்டுவன் மலைகாணச் சென்றஅன்றே மீண்டானெனத்துணிதலாகாமையுணர்க. இவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் அடிகளுடனும் மந்திரியுடனும் அழும்பில் வேளாகிய நண்பினனுடனும் ஆயத்துடனும் படைபுடனும் மலைக்குச் சென்றது அவரவராத் பலவகைப்பயனுந்துய்க்க என்று எளிதிலறிய லாம். அங்ஙனந்துய்க்கப் போதுமானஅவகாசமுடையனாய் மலைக்க ணிருந்தானென்பது உணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுப் பேரறிவாளராகிய அடியார்க்குநல்லாரும் அன்றே மீண்டானெனத்துணிந்தது இரங்கத் தக்கது. மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவடிகள் ஒருவன் சேய்மைக்கட் சேறலையுணர்ந்துவதன்றி அணிமைக்கட்சேறலைச் சிறிதுங்குறிக்கா மைக்கண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்காலதக்கண் “இளங்கோவேண்மா னுடனிருந்தருளி” என்புழி வேண்மானுடனிருந்து இளங்கோவை யருளிப்பாடிட்டுஎன்றமாம் எனப் பொருள்செய்தலானும் பதிகத்து “இளங்கோவடிகட்குக் குன்றக்குறவரொருங்குடன்சூடி.....இதும் பூதுபோலுமஃதறிந்தருணியென”க் கூறினாரெனக்கூறுதலானும் இளங்

கோவடிகளும் மலைக்குச்சென்றிருந்தது துணியப்படும். அடிசளும் அங்குச்சேறலையறிந்துகொண்டேதான் சாத்தனார் மலைக்குப்போய்ச் சேரணக்கண்டாராவர் எனவுணர்க.

இனி,

“செங்குணக்கொழுதுங்க லுழிமலீர்நிறைக்
காவிரியன் றியும்பூவிரிபுனலொரு
மூன்றுடன் கூடியகூடலையைய”

எனப் பதிற்புறப்பத்துட் செங்குட்டுவற்குக் காவிரியை உவமை கூறினா ரென்பது உலையாளர் “காவிரியணையையாவதேயன்றி மூன்றுடன் கூடிய கூட்டத்தினையை யெனக்கொள்க” என்றகூறியவாற்றா னன்கறியலாம். சுணங்கி காவிரியணையை என்றது சேரனுக்கு இல்லாதயாற்றை உவமைகூறியதென்று நிரூபிக்கலாம். இதுனுண்மையை சுணங்கி ஆராய்வேன். காவிரிமுழுதுஞ் சோழர்க்கேழரியதாகாதென்பதனை முன்னரே கூறினேன். காவிரி குடகமலையிற்றிற்று குணமடலையெய்தற்குள் மூன்றுமண்டலங்களிற்புகுந்து செல்கின்றது. முதற்கண் மஹிஷமண்டலத்துத் தென்கிழக்காகவும், அப்பாற் கொங்குமண்டலத்துத் தெற்காகவும், சோழமண்டலத்துக் கிழக்காகவும் அய்யாறு ஒதிதலைப் பலரும் அறிவர். கொங்குமண்டலத்திற்குக் காவிரியே கிடையாதென்று கூறுதலியலாது. சேக்கிழார் ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனாற்புராணத்தில் “கொங்கினிற்பொன்னித்தென்கலைக்கலையூர்க்கொடுமுடிக்கோயின் முன்குறுகி” எனப் பாடுதலான் கொங்குமண்டலத்திற் காவிரியொழுதுதல் நன்குணரப்படும். கச்சியப்பமுனிவர் கொங்குநாட்டியாறுகளிற் சிறந்தவற்றைக்கூறுவாராசீப்,

பாவிரிபுலவர்சாவாப்புலவரும்பழிச்சுந்தெய்வக்
காவிரிபவானியாம்பராவதிகங்கையென்னப்
பூவிரிகாஞ்சிமற்றும்பொங்கிவெண்டிலைகள்வீசித்
தாவிரிபழனமோம்பத்தலைத்தலைபரந்தமாதோ (பேரூர்ப்-நாடு-கூ.)

என்னும்பாடலான் அவை இன்னவென்றும் அவை கொங்குநாட்டுப் பழனங்களைப் பாதுகாத்தற்கு ஆண்டுப்பரந்தவென்றும் நன்குவிளக்கினார். அவர் காவிரி தெற்குமுகமாகத்திரும்பியொழுக்கத்தலைப்பட்டது கொங்குநாடுகாண்டற்கே என வருணிப்பார். அது:—

“மதியந்தவழுஞ்சையவரைவரைப்பிறந்தகாவிரின்
 னதியந்தனக்குநேர்கிழக்கினடத்தலொழிந்துதெனதுகிசைச்
 கதிகொண்டெழுந்ததுயர்கொங்குகாணும்விழைவாலெனிவிந்தப்
 பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டிவள்ளம்பகர்தலெனினோபண்ணைவர்க்கும்”
 (ஹெ-நாடு-எசு)

என்பதனால் அறியப்படும். இவற்றைக் காவிரி கொங்குநாட்டின்மையும்
 அக்காவிரியாற் பழனம் ஓம்பப்பட்டதிலும் நன்குணரலாகும். கொங்கு
 சேரர்கொங்காக அக்கொங்கிற்வொன்னி பிறருடையதாமென்பது
 சிறிதும்பொருந்தாது. இக் கொங்கிற்வொன்னி கொங்குநாட்டைய
 சேரரதேயென்பது இதனாற்றெளியப்படும். கொங்கு சேரருடையது
 என்பதைப்பற்றி முன்னரே பரக்கப்பேசினேன். இதனாற் சோனாட்
 டில்லாத காவிரியை அவனுக்குவமைகூறினாரெனத்துணிதல் கூடாமைய
 காண்க. இனி இவ்வவமையை ஆராய்வேன்.

இதன்கட் செங்குணக்கொழுங்குகாவிரி என்றால் அது நேர்
 கிழக்காக ஒழுகுதலைக்கூறினாவர். செங்குணக்குஎன்புழிச் செம்மை
 செங்கோல்என்புழிப்போல் வளையாதநேர்மையைபுணர்த்துவது. இவ்
 வாறு நேர்கிழக்காக ஒழுகுதல் இஃது ஆன்பொருநையுடன்சலந்தது
 முதலேயாகும்: இதனாற் கொங்குநாட்டாகிய தின்னாட்டினின்று நேர்
 கிழக்காகச்சென்று சோனாடுபுகுங்காவிரியினையை என்றுரைத்தா
 ரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இங்ஙனமில்லையாயிற் செங்குணக்
 கொழுகும் என்றது வாளாகூறியதாயி தின்றுபயனின்மை என்னுங்
 குற்றத்தின்பாற்படுமென்க. இவ்வவமையால் என்னகருதினாரெனிற்
 கூறுவேன். காவிரி கொங்குநாட்டினின்று நேர்கிழக்காகச் சோனாட்டுத்
 தடையின்றிப்புக்கு அந்நாடுல்லாம் வளம்படுத்தி அச்சோழர் தந்
 தெய்வம்போற்கொண்டாடிவழிபட நிலையதுபோல நீயும் கொங்கு
 நாட்டினின்று தடையின்றிச் சோனாடுபுகு அந்நாட்டு அரசுநிலையிட்
 டித்திருத்தியவாற்றான் தின்னைத் தெய்வம்போற் குணநாட்டார்
 கொண்டாடிவழிபட நிலையினாய் என்கூறினாரெனவுணர்க. குடக
 முதற் குணநாடிதுதியாகத் தொழத்தோன்றுந்தன்மையினையே யீண்டுக்
 கருதினாரெனினுமமையும். குடநாட்டார் குடநாட்டரசனைத்தொழுத
 வியல்பு. அக்குடநாட்டரசனைக் குணநாட்டார்தொழுத லரிதாதலின்

அவ்வரியதன்மை செங்குட்டுவன்பாற்காண்டலான் அதைப்பாராட் டியே செங்குணக்கொழுநங்கானியினையே என்றாரென்க. கலுழி மலிர்நிறைக்கானியினையெய்ந்தது அக்கானியைப்போல நாளும் புதுவருவாயுடைமையும் எப்போதுந்தப்பழடைமையும் தோற்றப் பொலிவுடைமையும் எதிர்த்தார்க்கு அச்சந்தோற்றுதலுடைமையும் தடுத்தற்குருமையும் சுடத்தற்குருமையும் நீயுடையை என்று சுருதின ராவர். இங்ஙனம் தன்னுட்டிம் பிறநாட்டிம் இவன் பயன்படநிலைஇய தன்மையைக் கானியினையே என்பதனால் நயம்படக்கூறினாரெனவு ணர்க. தன்னுட்டேயில்லாமற் பிறநாட்டே பயன்படுங்கானியியை உவ மித்தால் அஃது அவ்வரசற்குப் புகழும்பெருமையுமாகா எனவுணர்க. இங்ஙனமன்றித் தன்னுட்டில்லாததாய்ப் பிறநாட்டுப்பெரும்பயன் தருவதாய்ப் பகையரசர்பெருஞ்செல்வமாயுள்ள யாற்றையே உவமித் தாரென்னின் அஃது அவனுக்கில்லாமையினையும் பகையரசர்க்கு அஃதுடைமையினையும் அறிவுறுத்துமுசுத்தான் அவனை இகழ்வதாகு மல்லது புகழ்வதாகாது. இவனுக்கில்லாதகானியியை இங்கு உவமை கூறியது இவன் இப்போது சோனுட்டைவென்றிறப்புப்பற்றி என் பராவெனின் இவ்வமயந்தான் கானிரிபூரணமாகச் சேரனுடையதாய காரணத்தா லதனைஉவமைகூறினாரென்று அவர்க்கு அறியக்கூறுக. குடசமுதவியநாடுகளைவென்று தலைக்கானியியையும் கொங்குநாட்டை என்றுமுடைமையால் இடைக்கானியியையும் உடைய செங்குட்டுவன் சோனுட்டைவென்றகாரணத்தாற் குடைக்கானியியையும் உடையனாயி னான் என்கொண்டு கானியியைப்பூரணமாகவுடையதன்மையைத் தெரிந்து அக்கானிரிபோல எங்குந்தொழ நிலையினும் என்று சிறப்பித்தா ரென்றுகூறுக. மற்றுச் சேரனைக்கானிரித்துறைவன் என்குது பொரு லைத்துறைவன் எனவே நூல்கள்கூறும். இக்கானிரித்துறையைக் குடக நாட்டாருடையராயினும் அவரையும் அங்ஙனம் நூல்கள்கூறுமை போலக்கொள்க. அக்கானிரியாலதிகவளத்தையெய்துஞ் சோழனைக் கானிரிநாடன் எனக் கூறியவாற்றாற் பிறரையும் அப்பெயரானேகூறின் உலகமலையுமாதலின் அங்ஙன மலையாமப்பொருட்டு ஒருவனை ஒரு பெயரான் ஆளின் அப்பெயரானே பிறனொருவனைஆளாமை கவிமா பென்க. நூல்வழக்கிற் கானிரிநாடன் என்பது சோழனையன்றி மஹிஷ மண்டலவேந்தனைக்குரியாமை நன்குணர்ந்துகொள்க. இதுபற்றி அவ் வேந்தற்குக் கானிரியில்லையென்பது எவ்வளவுஅஸபஞ்சஸமாகுமென்று

அறிஞர் உணர்ந்துகொள்க. இதுபோலச் சேர்த்துக்கொள்க. இவ்வெல்லாம் ஆராயாது சேரவாக்குக் காவிரியில்லையென்பார் சுண்டிக் காவிரியினையெய்வென்று ஒருவன் பலகநாட்டைவென்றதருணத்து அப்பகைநாட்டி ஊர் ஆறுமுதலியவற்றையுடையனாக அங்வென்றவனை வருணித்ததுபோலும் மெனக்கொண்டு தாங்கொண்டதற்குதாரணமாகப் “புகார்ச்செல்வ” என்று பதிற்றுப்பத்துள் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையென்னுஞ்சேரனை அரிசில்மீதார்பாடியதனைக் காட்டுவர். அவர் அப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை “இருபெருவேந்தரையுமுடனிலைவென்று முரசுங்கலனுங்குடையுங்கொண்டிரைசால்சிறப்பினடுகனம்புவே”டான் என்பதுபற்றி அங்ஙனங்கருதினராவர். இச்சேரன்வென்றது இருபெருவேந்தரையுமாக அந்நாட் சோழர்புகாரைமட்டும் சுண்டி எடுத்தாக்கொண்டு “புகார்ச்செல்வ” என்றுகூறுவதேதேனோ? ‘கூடற்செல்வ’ என்றும் கூறுதேதேனோ? என்னும் வினாக்கள் நிகழ்த்தற்கு அவர்கூற்றிடந்தருளின்றது. ஆண்டுத் தனியேபுகார்ச்செல்வ என்னது “காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகாஅர்ச்செல்வ” என்று கூறியிருந்தலைக்காணலாம். சோழன்வென்றகாரணத்தாற் காவிரிகடலொடுகலக்கும் வரையும் அது கடலொடுகலக்குரிடத்துள்ள பட்டினமுளப்படக் காவிரி முழுதுமுரிமையாகியசெல்வத்தையே ஆண்டும் பாராட்டினாரென்றே துணிந்துகொள்க. இது கருத்திலையாரின் காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகார் என்றுவிசேடித்த ஏ பயனின்றதுதல்காண்க. பாண்டியர் கூடலுடையனாகக்கூறுமையானும் யான் கூறுவதேகருத்தென்க. மற்ற அவர்காட்டிக் கவிங்கத்துப்பரணியிற் பொன்னித்துறைவன்* என்று முதற்கட்சோழனைநிறுவி அவன் இதனைபித்தனைவென்றுடையனாரினான் என்று பொருளுரைக்கணவன் எனவும் கண்ணிக்கொழுநன் எனவும் கங்கைமனானன் எனவும் கூறுதலும் கண்டிகொள்க. தமிழ்நாடுவென்றதையும் வடநாடுவென்றதையும்மன்றோ இப்பரணிகாட்டுகின்றது அங்ஙனம்வென்றதெல்லாங்கூறினாற்போல இப்பதிற்றுப்பத்துக்கூறுது காவிரிமண்டியபுகாரையேகூறியதனாற் காவிரியைக் குறையவுடைய சேரன் முழுதுமுடையனாரினான் என்பதே கருதினாரெனத் துணியப்படுமென்க. பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாய்ப்பத்துள்,

*பொன்னித்துறைவனைவாழ்த்தினவே

பொருரைக்கணவனைவாழ்த்தினவே

கண்ணிக்கொழுநனைவாழ்த்தினவே

கங்கைமனானனைவாழ்த்தினவே. (கவிங்கத்துப்பரணி-செய்-120.)

“சாந்துவருவானிரீரினுந்

தீந்தண்சாயலன்மன்றதானே” (பதிற்-அக)

எனச் சேரற்கு அவன் நாட்டுள்ள வானியாற்றுநீரினையேயுயமித் தலையும் சுண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. வானி ஆன்பொருரைக் குப்பெயரென்பது “ஆனிவானியான்பொருந்தமாகும்” என்னுந் திவா கரத்தானுணரலாம். “வடகொங்கின்வானியாற்றின்” எனவரும் தேசி கப்பிரபந்தத்தா விது கொங்கிடத்ததுபுலனாம்.

இப் பிறர் காவிரியைச் சேரனாட்டில்லதாகக்கூறுதலாற்பயன் காவிரி சேரற்கில்லாமையுடைய அக்காவிரிபாயுங்கொங்குநாடு சேரற் கில்லாமையென்பதும். கொங்குநாடு சேரற்கில்லாமையென்பதின் கொங்குநாட்டுக்கருவுந் சேரர்வஞ்சியாகாமை துணியப்படுமென்பது போலும். இவர்க்கியாங்கூறுவதென்னவெனின் கொங்குநாடு சேர ருடையதென்பது பலபடியாலும் யான் முன்னர்த்தெளிவித்துவிட் டேன். அதனால் அந்நாட்டுள்ள யாறும் மலையும் ஊரும் பிறவுமெல் லாஞ் சேரருடையனவையாகும். கொங்குநாட்டிற்காவிரியேயில்லை யெனல் தேவர்க்குமாகாது. அந்நாட்டைச் சேரர்க்கில்லையெனல் யாவர்க்குமாகாது. இதனால் சேரர்கொங்குநாடு காவிரியானும்வளம் பெறுதலுணரப்பட்டதாகும் என்க. இங்ஙனமாகவும் ஒருசாரார் காவிரியொழுகாதசிலமேகொங்குநாடுவன வரைந்துகாட்டினார். அது

“பொன்னித்தென்கரையாங்கொங்கினிடை” (திருஞான-நூல்)

எனவும்

“கொங்கினிற்பொன்னித்தென்கரைக்கறையூர்க்

கொடுமுடிக்கோயின்முன்குறுகி” (ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்-அஎ)

எனவும் வருஞ் சேக்கிழார்பெரியபுராணத்தொடும்,

“மதியந்தவமுஞ்சையவரைவரைப்பிற்பிறந்தகாலிரின்

ன்தியந்தனக்குநேர்கிழக்கிடைத்தலொழிந்துதெனதுதிசைக்

சுதிகொண்டெழுந்ததுயர்கொங்குகாணும்விழைவாலெனிலிந்தப்

பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டின்வளம்பகர்தலெளிதோபண்ணவர்க்கும்”

“சரதவந்கரெவ்வுழியெனத்தளரலை

பரதகண்டத்திற்சுந்தமிழ்நாட்டினிற்சைய

வரைதனக்குத்தென்றிசையினில்வளம்பயில்கோங்கென்
யிரைதனோயேரோடுபெருநாளேததனில்”

“மதுவனத்தின்மேற்றிசைப்பொறிவண்டுபண்பாடும்
புதுமலர்த்திரள்கழித்தெழும்பொங்குகாவேரி
நதிதனக்குத்தென்றிசையினும்பராவதிவடபாற்
பதிவுகொண்டெழும்பவானிரின்கீழ்த்திசையுளதால்”

எனவருங் கச்சியப்பமுனிவர்பேரூர்ப்புராணத்தொடும் முரணுமாறு
கண்டுகொள்க. கொங்குநாட்டே காவிரியுளதாகவுஞ் சோழரையே
அஃதுடையராகக்கூறுதல்

“மேக்குயரக்,

கொள்ளுங்குடகக்குவரிடறுத்திழியத்

தள்ளுந்திரைப்பொன்றிதந்தோறும்” (விக்கிரமசோழனுலா)

என்பதனால் ஆகியிற்காவிரியாற்றைத்தமிழ்நாட்டிற்கொணர்ந்தவரென்
னும் உரிமைபற்றியாகுமென்றுகொள்ளத்தகும்.

இனிக் கந்தபுராணத்துக் காவிரிநீங்குபடலத்துக் காவிரியானது
முதன்முதல் அகத்தியர்கமண்டலத்தினின் றுகவிழ்க்கப்பட்டொழுசி
யது கொங்குநாட்டின் கண்ணையென்று தெளிவாகக்கூறப்பட்டிருத்தல்
கற்றார்பலரும் அறிவர். இதனை,

“செங்கைதூங்கியதீர்த்தநீரோடுங்

கோங்கின்பாற்செலக்குறியமாமுனி

மங்குகின்றவம்மைந்தர்நேருறா

வங்கண்மேவினாரருந்தவத்தர்போல்

“ஆசில்கோங்கினுக்கணித்திடுனரிடை

வாசமீதெனமகிழ்ந்துவீற்றிரீஇ”

“அருந்தவமுனிவன்கோங்கினமலையருச்சித்தங்கணிருந்திடுகின்றான்”

“அகத்தியன்கோங்கின்பால்வந்தருச்சனைபுரிந்துமேவும்”

“அன்னவன்றனதுமாட்டோரணிகமண்டலத்தினுடே

போன்னியென்றுரைக்குந்தீர்த்தம்பொருந்தியேயிருந்ததெந்தாய்

நன்னதியதனைநீபோய்ஞாலமேற்கவிழ்த்துவிட்டா

லின்னதோர்வனத்தினண்ணுமென்குறைநீருமென்றான்”

“கோங்குறுமுனிவீன் பாங்கர்க்குண்டிகைமீதிற்போன்னி
சங்கரனருளின்வந்த தன்மையும்புணர்ப்புமுன்னி
யைங்கரன்கொடியாய்நண்ணவசத்தியனவனென்றோரா
னிங்கொருபறவைவகொல்லாமெய்தியதென் றுகண்டான்”

“குண்டிகையதனைத்தள்ளிக்குளிர் புனற்கன்னியன் னான்
பண்டைரிணைசவுசெய்தான் பாரினீபடர்தியென்றான்”

“நன்னதிபோலவின் னுருளமுநடுங்கவார்த்துப்
போன்னியாறுலகந்தன் னிற்பொள்ளெனப்பெயர்ந்ததன்றே”

“மறைநின் றவெல்லைதனிற் குறுமுனிவிம்மிதமாய்மன் னுயிர்களைங்கு
முறைநின் றதனிமுதல்வன்புதல்வன் தன்கோலத்தையுணர்ந்துபோற் றி
யறைகின்றகாலிரியைக்கண் ணுற்றுநகைத்துவெகுண்டருள்கைநாடி
யுறைநின் றகோங்குதனையொருவித்தென் றிசைநோக்கியொல்லைசென்
[ரான்”

என வருவனவற்றால் நன்கு தெளிந்துகொள்க. இக்கலை கொங்குநாட்
டுக்காவிரியொழுதுதலை ஐயமறவுணர்த்துமென்று துணிக.

இனிப் பிறர் தலிழ்முலைநீர்க்கும் யாறு மஹாநதியாகலே
இருக்கவேண்டுமென்பதற்கு ஆதாரமாகத் திருவள்ளுவமாலையிற்கண்ட,

“மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு
மும் முந்நதிமு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடையமன்னர் தடமுடிமேற்றான் றோ
பாமுறைதேர்வள்ளுவர் முப்பால்”

என்னும் வெண்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர். இப்பாடல் அவர்கொள்
கையை எதனாலா தரிக்கின்றதென்பதை யானறிகிலேன். மும்மலையா
நிய பொதியும் கொல்லிநேரி என்பவை தம்முள்ளுத்தனவிலை. இவை
முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமம் என முத்திறப்பிடுமென்பது பலரு
மறிவர். முந்நாடும் மலைநாடும் கடனும், நீர்நாடுமாகக்கூறப்படும்.
இவை தம்முள் ஒத்தனவாகா. பாண்டிநாட்டு முத்துமிகுதியும், சோழ
நாட்டு நென்மிகுதியும், சேரநாட்டுப் பொன்மிகுதியுங்கூறப். முந்நதி-
பாண்டியர் வையைமுழுதுமுடையர். சேரர் பொருறைமுழுதுமுடை
யர். சோழர் காவிரியிற் கடையாறேயுடையர். முப்பதி-பாண்டியர்

கூடலுக்கு மற்றை இருவேந்தர்தலைநகரும் ஒவ்வா-சோழர் உறையூரி னுஞ் சேரர்கருவுர்பெரிது. மும்முரசு-ஹீமுரசு, நியாயமுரசு, நியாக முரசு. ஹீமுரசைப்பிரதானமாகவுடையர் வில்லுடையசேரர்; நியாய முரசைப்பிரதானமாகவுடையர் தாமிழலையபாண்டியர்; நியாகமுரசைப் பிரதானமாகவுடையர் நெல்லுடையசோழர். “அறத்துஞ்சுறந் தைப்பொருளை” எனவருதலானறிக. இங்ஙனமுரசினைப்பிரித்து முவர்க்குங்கொள்ளாக்கால் மேல் மும்மலை முதலாகப்பிரித்தெடுத்துக் கூறிவந்தமுறையொடு முரணுமென்க. முத்தமிழும் இவ்வாறேகொள் ளப்படும். பாண்டியர்க்கு இலகத்தமிழும், சேரர்க்கு நாடகத்தமிழும், சோழர்க்கு இயற்றமிழும் பிரதானமாகக்கூறப்படுமென்க. இவற்ற துண்மைபினைப் பழையநூல்களினுய்ந்துகொள்க. சுண்டிரைப்பிற்பெருகும். முக்கொடி-வில்லும், சுயலும், புலியும். இவற்றதொவ்வாமை எளிகிலறியப்படும். மும்மா, கனவட்டம், பாடலம், கோரம் என்பன. இலையுந் தம்முனொவ்வா என்பது பித்தாலத்தார் “கோரத்துக்கொப் போகனவட்டம்மமானீ” எனப்பாடுதலானுணரப்படும். இனித் தட முடிமேற்றார்முன்று. போல்லத, வேம்பு, ஆர். இவற்றது ஒவ்வாமை கண்கூடாகக்காணப்படும். இங்ஙனமே முப்பாலும் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால். இவற்றுள்ளும் உத்தம மத்திம அதமம் என முத்திறப்படுதல் உணர்ந்துகொள்க. வன்னுவர் முப்பால் முவேந்தர் முடிமேல் முன்றுதாரன்றோவென்பதே கருத்தாகலான் சோழர் அறத்துப்பாலையும், சேரர் பொருட்பாலையும், பாண்டியர் காமத்துப்பாலையும் தத்தம்முடிமேற் றுர்போலச்சூடிக்கொள்வர் என்று கருதியுரைத்தாரெனவறிக. இங்ஙனம் பாடன்முழுவதுஉந்தாரதம்மிய மயமாகவுள்ளது, முந்நதியும் ஒத்தனவாகவேண்டுமென்பதற்கு எத்துனை ஆதாரமாகுமோ? யான் கண்டிலேன்.

இனிப் பிறர் சேரனுட்டுக்காவிரியில்லையென்பதற்கு மற்றொன்று கூறுவர். அல்தாவது—

சேரன்செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுட்குக்கற்கொள்ளவும் அக் கலலை நீர்ப்படைசெய்யவுந்தெளியுமிடத்துப்,

“பொதியிற்குன் றத்துக்கற்கால்கொண்டு
முதுநீர்க்காவிரிமுன்றுறைப்படுத்தன்

மறத்தகைசெடுவாளெங்குடிப்பிறந்தோர்க்குச்
சிறப்பொடுவருஉஞ்செய்கையோவன்று (சிலப்-காட்சி)

என அவன் கூறுதலான் இக்காவிரி அவனாட்டதாகாதென்பது. செங்குட்டுவன் கண்ணகியைவழிபடவேண்டுமென்று நூலறிபுலவரைநோக்கப் புலவர் அவனுள்ளக்கருத்தைக் குறிப்பானுணர்ந்து

ஆங்கவ, ரொற்காமரபிற்பொதியினறியும்
விற்றலைக்கொண்டனியன்பேரிமயத்துக்
கற்கால்கொள்ளினங்கடவுளாகுங்
கங்கைப்பேர்யாற்றினுங்காவிரிப்புனவினுந்
தங்நியநீர்ப்படைதகவோவுடைத்தென (ஐடி ஐடி)

எனக்கூறியதன்மீன் செங்குட்டுவன்கூறியனவாகுமுற்காட்டியஅடிகள். ஈண்டுப்பிறர்கருத்து, சோழரையும் பாண்டியரையும் வென்று சேரன் தமிழ்நாட்டுத்தலைமையெய்தியிருந்தாலும் தன்னாட்டில்லாமலையிற் கற்கொண்டு தன்னாட்டில்லாக்காவிரியில் நீர்ப்படைசெய்தல் தன் வீரக்குடிக்கு இழுக்கென்று செங்குட்டுவன் சினந்துகூறினான் என்பதாம். செங்குட்டுவன்கருத்து இதுவோவேறே என இங்கு ஆராய்வேன். பத்தினிக்கடவுளைப்பரசல்வேண்டுமெனச் செங்குட்டுவன் புலவரை நோக்கியவளவிற்புலவர் நன்றாய்ந்து எளிதாச்செய்தல், அரிதாச்செய்தல் என இருவகையினைபுழுணர்ந்து நீ எளிதாச்செய்தலைக் கருதியுயரின் இத்தென்னாட்டகத்தே தளராததன்மையினைபுடைய பொதியிலிற்கற்கொண்டு இத்தென்னாட்டகத்தேயுள்ள காவிரிப்புனவி நீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகும். அரிதாச்செய்தலைக் கருதியுயரின் சேரர்விற்பொறியைத்தலையிற்கொண்ட சிறந்த எல்லாமலையினும்பெரிய இமயத்துக்கற்கொண்டு எல்லாயாற்றினும்பெரிய கங்கையாற்றில் நீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகுமென இரண்டிடக்கூறினார். இதைக்கேட்டசெங்குட்டுவன் இமயத்திறுழந்தபொதியக்குன்றத்துக்கற்கொண்டு கங்கையிறுழந்தகாவிரிப்புனவில் நீர்ப்படைசெய்து இங்ஙனம் எளிதாப்புரிதல் எம்வீரக்குடிக்கேற்றதன்று எனக் கூறினான். இக்கருத்தேகொள்ளுமாறு இளங்கோவடிகள் ஏற்றசொற்பெய்து ஈண்டுவிளக்கியுள்ளார். அவர் நூலறிபுலவர்கூற்றுகக்கூறியவிடத்துப் பொதியில் தளராதவியல்புடையதுதான்

ஆயினும் இமயம் சேர்விற்பொறியை மற்றை இருவேந்தர்கயற்பொறியினும் புலிப்பொறியினும் மேலாசத்தலைபிற்கொண்டது; மலையரையன் ஆகச்சிறந்தது; அங்கனஞ்சிறத்தற்குக்காரணமாக எல்லாமலையினும் பெரிதாகவுள்ளது; பொதியில்போல எளிதாக ஈண்டேகொள்ளத்தக்கதொன்றன்று; நெடுநூரம்போய்ப் பன்னிகடந்து அரிதாகக்கொள்வதொன்று என்றும், அங்கனமே கங்கையேபேர்யாறென்றும், அதனை நோக்கக் காவிரிசிறுநென்றும், அக்கங்கைப்புனலே காவிரிப்புனலாதலான் அதன்புனலினும் நீர்ப்படைசெய்தலாகும் என்றும், இவற்றின் தாரதம்மியமும் செய்புங்காரியத்தினையுமையும் எளிமையுந்தோன்றக் கூறக்கேட்டுச் செங்குட்டுவன் அவர்கூறியகருத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனாகி மலையரையன்கணல்லாமல் பொதியிலாறியகுன்றிலே கற்கொண்டு கங்கையின்புதுப்புனலன்றிப் பழையபுனலேயுடைய காவிரிமுன்றுறையிலதனைப்படுத்தி இங்கனமெளிதாரச்செய்தல்வீரப் பெருமையினையும் அதற்கேற்றவாட்படைபினைபுழைய சேரர்குடிப் பிறந்தோர்க்குச் சிறப்போடுவருஞ் செய்கையன்று என்றான் என்று கூறிய குறிப்புக்கொண்டு ஆராய்ந்துகொள்க. வியன்பேரிமயம் என்று புலவர்கூறியதுதெரிந்து அதனைநோக்கப் பொதியில் குன்றாவேஎன்னுங்கருத்தான் பொதியிற்குன்றமென்றிகழ்ந்துகூறினானென்க. கங்கைப் பேர்யாறென்றும் காவிரிப்புனல் என்றும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றக் கூறியதனையுணர்ந்து முதுநீர்க்காவிரி என்றிகழ்ந்துகூறினானென்க. நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரைக்கண் அகத்தியர் கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரையும் உடன்கொண்டு தென்றிசைப் போந்தாரென்றுகூறுதலான் இக்காவிரிநீர் கங்கையின்பழையநீராதல் தெள்ளிது. இது கருத்தன்றையின் தங்கருத்து வேறுபாடுதோன்ற அதற்கேற்றசொற்பெய்து புலப்படுத்துவரென்க. கங்கையே மஹாநதியென்றும், அதனைநோக்கக் காவிரிபுனலனவேயென்றுங் கூறினாரெனவுணர்க. பொதியிலேமுற்கூறியமுறைப்படி காவிரியைமுற்கூறுதது பொதியிற்கும் காவிரிக்கும் ஓரியையுமின்மையுணர்த்தற்கு. இமயத்தைக் கூறியதன்பின் கங்கைப்பேர்யாற்றைக்கூறியது அவ்வாறு அவ்விமயத்தேபிறப்பதென்னுமியையுணர்த்தற்கு எனஅறிக. இவ்வளவு அழகாக உயர்வுதாழ்வு புலப்படுத்திக்கூறியதுகேட்டு அரசனும் அதற்கேற்றவாறு கூறினானெனத்தெளிந்துகொள்க. ஈண்டியான்கூறுவதுகருத்தன்றாகிப் பிறநாட்டு யாறும் மலையுப்பற்றி இகழ்ந்தானெனக்கூறுவதாயின்

இவன் உடன்பட்ட இமயமும் கங்கையும் இவனுட்டனவாதல்வேண்டும். அங்ஙனமில்லையாதலான் அது சுருத்தன்றென்க. மற்றுச் சேரர் விற்றலைக்கொண்டதுகூறினரெனின் சேர் விற்றலைக்கொண்டதுபோலப் பாண்டியர்கயற்பொறியையும் சோழர்புனிப்பொறியையும் இமயம் குடியுள்ளதென்பது தொன்னூல் பல்வற்றினுங்கண்டது. அதனால் அது சேரர்க்கேகிறந்தெனலாகாது, இங்ங்கோவடிகளே வாழ்த்துக் காலதக்கண்,

“முடிமன்னர்முவருங்காத்தோம்புதெய்வ
வடபேரிமயமலை”

எனப்பாடுதலான் யான் கூறியதனுண்மையுணர்க. இமயம் விற்றலைக்கொண்டதுபோலக் கங்கைக்கு ஒன்று கூறலாகாமையானும் பிறர்கூறுவது சுருத்தன்றது லுணர்க. முன் பாண்டியனதாய் இப்போது வென்றயாற் சோனுடையதாயிருக்கும்பொதியத்திற் சேரற்குள்ளபாத்தியமும் இமயத்திற்கூறியலாதென்பது சுண்டைக்கு ஆராய்ந்துகொள்க. முவருங்காத்தோம்பு வடபேரிமயமலை என்றலானும் அது சேரர்க்குத் தனியே கிறந்ததாகாது. மற்று விற்றலைக்கொண்ட என்றது சேர் விற்பொறியைத் தலையிற் குடியதன்மையான் சேரலாமதித்து மலையரையன்கற்றநான் என்பது குறித்தவாறு. அங்ஙனமென்னை மதித்து மலையரையன் ஒருகற்றாரானெனின் யானிதுசெய்வல் என மேற் செங்குட்டுவன் வஞ்சினங்கூறியவாற்றானும் இதுவே சுருத்தாத லுணர்க. “பெருமலையரசன், சடவுளெழுதவோர் கற்றாரானெனின்” என அவன் கூறுதல்காண்க. தாரானெனின் என்றது தான் அரசனாக விருந்து தன்னோடொத்த ஓரசனனுக்குத் தெய்வகாரியத்தின்பொருட்டு ஒரு கல்லைத் தாரானெனின் ஏ-று. எனின் என்றது நல்குதலொருதலை ஏ-று. தரல்வினையான் ஒப்புக்குறித்தார். இவற்றற் செய்யும் வினையின் உயர்வுபற்றியும் செய்யும் தன்னுயர்வுபற்றியும் தாழ்ந்தனவும் எளியனவும் நீக்கி உயர்ந்தனவும் அரியனவுஞ்செய்யப்படுக்கானென்று தெளிந்து கொள்க. காவிரிமுன்றுறை என்றதனானும் தன்னுர்க்கு அணித்தா தல்குறிக்கப்படும். காவிரி சுருவூர்க்கு ஐந்துமைலில் நெருரையடுத்தோடுவது. இஃதென்றி யான் மேற்காட்டியவாற்றானும் இவனுட்டுக்காவிரியுண்மை தெளியப்பட்டதாகும். அதற்கேற்பநோக்குமிடத் தியான் கூறுவதே உண்மைக்கருத்தாதனன்றுணரப்படும். இங்ங்கோவடிகள்

யான் கூறுங்கநத்துப்பிலப்பித்தே சொற்பெய் கிணிலையாகப் பாடியி நத்தலைக் சுற்றாராய்ந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்காற் புலவர் இரணிபிடக்கூறியதற்குப் பொருளின்றதல்காண்க.

பொதியமலை சேரனாட்டிக்கும் பாண்டியனாட்டிக்கும் எல்லையாகவுள்ளது. அதனால்தன் ஒநுபுறம் பாண்டியற்கும் மற்றப்புறன் சேரற்கும் உரியதாயினும் அதனிலுமே பாண்டியற்கு வழங்கப்பட்டதனால் சேரற்கு அது கூறப்படுதலில்லை. இதுபொலக் காவிரியின் ஒருபாகம் சேரற்கு உரியதாயினும் அதன் மற்றபாகத்தைபுடைய சோழர்கே அலுதுரிலையாக வழங்கப்பட்டவாற்றால் அது சேரற்குக் கூறப்படுதலில்லையென்றுணர்க. இங்ஙனமல்லாக்கால் தூல்வழக்குத்தமிழ்மற்றுமென்க. இவ்வுண்மையினை ஆராய்ந்துகொள்ளாது சேரனாட்டிற் காவிரியோரில்லையென்று கூறினா முனர்.

கரணமலமந்தகாசுறுகாட்சிப் பரணர் செங்குட்டுவனைக் “காவிரியனையை” என்று கூறியவிடத்து அவர் பெய்துள்ளசொற்கள் சிலவற்றை ஆராயினும் யான் கூறுவதேகந்தாதறெளியப்படும். அவர்,

“மாமலைமுழக்கின்மான் கணம்பணிப்பக்
கான்மயங்குதத முறையாவியொடுசிதறிக்
கரும்பமல்கமுனியநாவளம்பொழிய
வளங்கெழுசிறப்பினுலகம்புறைஇச்
செங்குணக்கொ முகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்
காவிரி” (பதிற்-௫௦)

எனக்கூறியுள்ளார். இதன்கண் மாமலையின்கண் காற்றான்மயங்கியகத முறையானது மான்கணங்கள் குளிர்ச்சியானடுங்க ஆலியோடுசிதற நாடுகள் கரும்பமல்கமுனியவாய்வளம்பொழிய உலகத்தை வளங்கெழுசிறப்பிற் புரந்து நேர்நிழக்காக ஒழுகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்காவிரி என்று அது செல்வுழியெல்லாம் கரும்பமல்கமுனியவாகவளம்படுத்தலையும் இங்ஙனம் பலநாடுகட்கும் வளத்தைபுண்பிபண்ணுஞ்சிறப்பான் உலகம்புரந்து பின் செங்குணக்கு ஒழுகுதலையும் கூறுதலான் அது சோனாட்டை மட்டுமேபுரப்பதாகக்கூறாமை காண்க. காவிரிபுரக்குநாடுடையான் என்ச் சோழனைக்கூறுபிடத்துக் காவிரிபுரக்குங்குடகமுங் கொங்கும் சோனாடும் என்னும் முன்றலுள் இறுதியதுடைமையே கருதப்படுதலுங்காண்க. இத்துணையுங்கூறியவாற்றற் சேரனாட்டிற் காவிரியில்லையென்றல் பொருந்தாமைபுணர்க.

இனிச் சேர்முன் குரர்ப்பள்ளித்தஞ்சிய கிள்ளிவளவன் கருவு
ரெறிந்தானைக் கோஆர்கிழார் பாடிய புறப்பாட்டில்

“மைந்தராடியமயங்குபெருந்தானைக்
கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே
.....
வஞ்சிமுற்றம்வயக்களஞ்சு
வஞ்சாமறவராட்டோர்ப்பழித்துக்
கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி”

எனக்கூறியதன்மேல் சோனாட்டிவிருந்து வஞ்சியெறிவதற்காக மலை
நாடுசென்றான் என்பதைக்காட்ட ‘கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே’
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று நிரூபிக்கொண்டார்: இது புறம்
பெற்றகொற்றமென்பது இன்னதென்றும் குடபுலம் இன்னதென்றும்
உணராமையானே விளக்கித்தென்று தமிழறிவுடையார் எளிதினுணர்
வர். குடபுலம் கொங்குநாடுமுதலாகச் சோனாடுமுழுதையுங்குறிக்குமா
யினும் அது கொங்குநாட்டுக்கேகிறப்பாக வழங்கப்படுதலை முன்னரே
விரித்துரைத்தேளுதலான் எண்ணிக்கூறுவதுமிகையாகும். கொங்கு
புறம்பெற்றகொற்றம் என்பதனையும் முன்னரே இன்னதென்றுணர்த்தி
னேனாயினும் ஆண்டுக்கருங்கவுலரத்ததனை எண்டு விரித்துவிளக்குவல்.
கொங்குபுறம்பெற்ற கொற்றமாவது கொங்கிற்பொருது அந்நாட்டார்
புறக்கொடையைப்பெற்றதனாலுண்டாகியவெற்றி. அவ்வெற்றியை
புடையனாகச் சோழனைவிளித்தார். இங்ஙனம் கொங்குநாடுமுழுதும்
புறக்கொடைகொடுத்து ஓடியதியாங்கனம் என்னும் ஆகாங்கை
புண்டாக ஒருநாடுமுழுதும்வெல்வது என்பது அந்நாட்டுத்தலை
நகரை வென்றுகோடலானெய்தலாவதென்றுகொண்டு அக்கொங்கு
நாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிமுற்றம்வயக்களஞ்சு அஞ்சாமறவராட்
போர்ப்பழித்துக் கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி என்று கூறினார்
எனவுணர்க. இங்ஙனமல்லாது கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றம் என்பது
கொங்குநாட்டுக்கப்பாற்கடந்துபோன கொற்றம் என்றாகாமை நன்
குணர்ந்துகொள்க. கொங்குநாடுபுறங்கொடுத்தால் அந்நாட்டாவரீப்
பின்பற்றி வீரவேந்தன் அப்பாற் செல்லான் என்க. புறங்கொடுத்தால்
அவரீமேற்செல்லாது மீடலே பண்டைவீரரியல்பு. வீரராயுள்ளார்
கம்மொடுபொருதார் புறக்கொடைபெற்றவனவில இம்மெல்லியாரோடு

நாம்பொருதோமே என்று மிக நாணுவரென்க. “செருவின்மறிந்தார் புறங்கண்டிராணியகோன்” (இளையனார்களவியலுரைமேற்கோள்) எனவருதலானுணர்க. புறம்பெறுதல்-புறக்கொடைபெறுதல் என்பது. “துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே” (புறம்-கக) எனவருதலானுணர்க. கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றழ் யாண்டிண்டையது என்பதனை விளக்கி ‘வஞ்சிமுற்றம்வயக்களாகு’ என அவ்வெற்றிக்களங்கூறுதலானு மிஃ துணரப்படும். நாட்டுத்தலைநகரைப் பகைவரினின்றகாத்தற்கு நாட்டா ரனைவரும் ஒருப்படுவராதலான் அவ்வனைவரானுங்காக்கப்பட்ட தலை நகரை வெற்றிக்களாகு அஞ்சாமறவர் ஆட்போர்ப்பழித்து அதனைக் கைக்கொண்டதன்மையால் அந்நாடுபுறங்கொடுத்த கொற்றமெய்தினு னாகும். பதிறுப்பபத்துள் “பொருழரெனாந்தியகமுவுள் புறம்பெற்று” (88) என்புழிக், கமுவுள்ளன்பவனுடைய புறக்கொடையப்பெற்று என்று பொருளாதல்காண்க. இதனு லீண்டுப் பிறர்கொண்டகருத்து புறப்பாட்டினுள்ள சொல்லொடும் பொருளொடும் பொருந்தாதாத லெளிதினுணர்க.

இனிக் கருவூருள்ளநாடு யாதாம் என்று வினாவாருமுளர். பெரும் பாலுந் தலைநகருள்ளநாடு அத்தலைநகர்ப்பெயரைப்பெறுதல் வழக்கென் பது புகார்நாடு, மதுரைநாடு, காஞ்சிநாடு அனவழங்குதலான் அறிய லாம். “சிகரந்தோன்றாச்சேணுயர் நல்லிற்புகாஅர்நன்னுட்டதுவே” (கஅக) என அகப்பாட்டினும் “பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினழிந்து” (உஅ) என மணிமேகலையினும் வருதலானுணர்க. அவ்வநாட்டுச் சிறப்புகட்குத் தலைநகரானவற்றுக்கும் இஃதொக்கும். தேவாரத்துக் “கொண்டனுட்டுக்கொண்டல்” “மிழலைநாட்டுமிழலை” “குறுக்கை நாட்டுக்குறுக்கை” எனவருதலானுணர்ந்துகொள்க. இவற்றாற் கருவூர் நாடு, வஞ்சிநாடு என வழக்குப்பெறுமென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க. வீரசோழியவுரைகாரர் “சுரெட்டுமுவைந்து” என்னும் பாட்டினுரை யில் பதினாறுமுடலும் பதினைந்தாறுமுடலுந்தெற்றக் கருநிலஞ்சுற்றின

தேசத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், பதினேழாமுடலும் முன்றாமுடலுந்தம்முட் டெற்றக் காவிரிபாய்க்கநிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், நெல்லுக்காரின்றது வீட்டுக்காரின்றதன்று பாலாறுபாய்ந்தநிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும் கூறுகின்றார். இவர் செந்தமிழ்நாடு பாண்டிநாடு எனக்கொண்டு செந்தமிழ்மழதால்லாதன சிலவற்றை அப்பாண்டிமண்டலமொழிந்த மற்றை மூன்றுமண்டலங்களிலுஞ் சிற்சிலர் வழங்குவரென்று கூறுகின்றாரென எளிதிலறியலாம். காவிரிபாய்ந்தநிலம் என்பதனாற் சேரணுட்டையும், பாலாறுபாய்ந்தநிலம் என்பதனாற் றெண்டைநாட்டையுங்குறித்தாராதலான், ஒழிந்த கருநிலஞ்சுற்றின தேசம் என்பதனாற் சேரணுட்டையே குறித்தாரென்பது தெள்ளிது. ஊரினைக்கருவுர் என்பதுபோல நாட்டினைக்கருநிலம் என்பதனாற் கருநாடு என்று கருதினாரோவன ஊகர்க இவ்வழக்கு இடந்தருளினது. கருநிலம்-கன்னடம் எனவும், அதுசுற்றியதேசம், சேரதேசமெனவுங் கூறினுமமையும்.

இனி “வஞ்சியர்கோன்வஞ்சிநதவேழம்” என்புழி வஞ்சியர்கோன் வஞ்சி எனவருதலான் வஞ்சியர்கோன்என்பது வஞ்சிநாட்டார்க்கு இறைவனாவும், அவனுடையவஞ்சி கருவுர் எனவும் கொள்ளக்கிடத்தலான் இக்கருவுர்நாடு வஞ்சிநாடு எனப்பட்டதெனினும் பொருந்தும். இவ்வஞ்சிநாடு சேரனாகிய மலையமான்னுட்டு ஓர் உட்பகுதியாகுமென்று கொள்க.

இத்திணையுங்குறியவாற்றாற் கொங்கிற் கருவுர் சேரர்தலைநகரென்றற்குட் பிறர்கூறும் ஆகேபணைகளி லொன்றேனுநிலைபெறாமை நன்குணரலாம்.

இனி இறையனார்களவியலுரைக்கண் முவேந்தர்தலைநகர்களிலும் நிகழும் விழாவைக்குறித்து “மதுரைஆவணியவிட்டமே, உறைபூர்ப்பங்குனியுத்தரமே, கருவுர்உள்ளிவிழாவே என இவைபோல்வன” (கக-சூத்-உரை) எனவருதலைப் பலருமறிவர். இதன்கட்கூறப்பட்ட

கருவுர் சேரர்தலைநகரேயென்பது பாண்டியர்தலைநகராசிய மதுரையுடனும் சோழர்தலைநகராசிய உறையூருடனுஞ் சேரவுரைத்ததன லுணரப்படுமீ, முன்றுதலைநகர்களிலும் திகழும்விழாக்களே சுண்டுக்குறிக்கப்பட்டனவாதல் சுண்டுகொள்க, அகப்பாட்டில் “கொங்கர், மணியரையாத் தமறுகினி, முள்ளிவிழின்ன, வலாரகின்றதுபலர்வராய்ப்பட்டே” (ககஅ) என்பதனால் இவ்வள்ளிவிழவு கொங்கர் மணியை அரையிற்செட்டிக்கொண்டு தெருவிடாதிதலையுடையதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இறையனார் சளவியலுரையிற்செட்ட கருவுநள்ளிவிழவு என்பதனையும், இவ்வகப்பாட்டிற்கண்டகொங்கர்மணியரையாத் தமறுகினி முள்ளிவிழவு என்பதனையும் சேரவைத்து ஆராயுமிடத்து இவ்வீரிடத்துங்கூறப்பட்ட உள்ளிவிழவு ஒன்றேயென்றும், ஒன்று ஊர்பற்றியும் மற்றொன்று நாடுபற்றியும்போந்தனவல்லது வேறில்லையென்றும் புலனாகும். இவ்விரண்டானும் கொங்குகாட்டார்தந்தலைநகரான கருவுரில் உள்ளிவிழா என ஒருநாள்நிழா நிகழ்தலுண்டென்றும், அதன்கண் கொங்கர் மணிகளை அரையிற்செட்டிக்கொண்டு தெருவிடாது உண்டென்றும் நன்குபலனாகும். இதனாற் கருவுரில் உள்ளிவிழா கொங்கர் நிகழ்த்து முள்ளிவிழா என்று தெளியப்பட்டதாகும். இதன்கட் கொங்கர்கருவுர், பாண்டியர்மதுரையுடனும் சோழர்உறையூருடனும் சேரவைத்து உரைக்கப்பட்டதனால் அக்கொங்கர்கருவுரே சேரர்தலைநகராதலறியத்தகும். அகப்பாட்டில்,

“வென்றெறிமுரசின் னிறற்போர்ச்சோழ
ரின்கடுங்கள் னினுறந்தையாங்கண்
வருபுன்னெரிதருகிகுசரைப்பேர்யாற்
றுருவவெண்மணன் முருகுநாறுதாழ்பொழிற்
பங்குனிமுயக்கங்கழிந்தவழிநாள்
வீயிலையமன்றமாபயிலிறம்பிற்
றீயிலடுப்பினரங்கம்போலப்
பெரும்பாழ்கொண்டன்றுததலே” (ககஎ)

என வருதலான் பங்குனிவிழா உறையூர்க்கண்ணே நிகழ்ந்தது என்பது நன்று தெளியப்படும். இதனானேயன்றே “உறையூர்ப்பங்குனியுத் தரமே” என்றொருவழிக்.

மற்றுக் “குடையொடு, கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச் செம்பியன் பங்குனி விழவின்வஞ்சியோ, ஞெளவிழவினுறந்தையஞ்சிறிதே” (தொல்-களவியல்-‘நாற்றம்’ என்னுஞ்சூத்திரவுரை இறையனார்களவியலுரை ‘தந்தை’ என்னுஞ்சூத்திரவுரை) என்று வேறுவகையாகக்கேட்கப்படுமாலெனின் அது சேரனுடையகழுமலத்திற் பெரும்பூட் சென்னியென்னுஞ் சோழன் சேரன்படைத்தலைவனாகிய கணையன் என்பவனைவென்று சேர நாட்டைத்தன்னடிப்படுத்தியகாலத்துத் தன் உறையூர்ப்பங்குனிவிழவைச் சேரர்வஞ்சியினும், சேரர்வஞ்சியினிகழ்ந்தஉள்ளிவிழவைத் தன் உறையூரினும் நிகழ்த்தியதனையே குறிக்குமென்றுகருதுவதே பொருந்தியதாகும். வென்றவேந்தர் வெல்லப்பட்டநாடுகளிற் மமக்கு விருப்பமானவிழாக்களையே நிலைபெறுவித்துநடாத்த லுண்டென்பது “சதய நல்விழாவுதியர்மண்டிலந்தன்னில்வைத்தவன்” எனக் கலிங்கத்துப் பரணியிற் சோழனைப்பாடுதலானறியலாகும். இங்ஙனம்கொள்ளாமல் எப்போதும் வஞ்சியிற் பங்குனிஉத்தரவிழாவே நடந்ததாமெனக்கொள்ளின் அது “கொங்கர்மணியரையாத்தமறுகினுடுமுள்ளிவிழவு” என்ற அகநானூற்றொடும் கருவுருள்ளிவிழாவே என்ற நக்கிரானுரையோடு முரணுமென்றுணர்க. உள்ளிவிழவின்சிறப்புநோக்கி வெல்லப்பட்ட நாட்டாரைக்கொண்டு சோழன் தன்உறந்தையினும் அதனைநடாத்தினுன்போலும். கழுமலஞ் சேரனுடையதென்பதும் “திண்டேர்க், கணையனகப்படக்கழுமலந்தந்த, பிணையலங்கண்ணிப்பெரும்பூட்சென்னி” (அகம்-சச) என்பதனானும் “நற்றேர்க்குட்பிவன்கழுமலத்தன்ன” (யாப் பருங்கலவிருத்தி மேற்கோள்-தொடை ௫௦) என்பதனானும் உணர்க. “கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச்செம்பியன் உள்ளிவிழவினுறந்தை” என்ற தனால் இவன் சேரன்கழுமலத்தைவென்றுகொண்டகாலத்து உள்ளிவிழவினை உறந்தையினடத்தினுனென்று துணியப்படும். இதனானும் கொங்கருள்ளிவிழவுநடக்குங் கொங்கிற்கருவூர் சேரர்தலைநகரென்று துணியப்படுமென்றுணர்க.

இனி, ஒட்டக்கத்தர்காலத்துக்குப் பின் லிட்ட... குமாரகுலோத்
துங்கசோழன்காலத்தும், அலந்தம்மியாசிய... சங்கரசோழன்காலத்தும்
கொங்குநாடும் வஞ்சியும் சோழந் துரநிலாகாநிற் படைபுது நூலாகக் கூற
தப்பட்டனவென்பது குலோத்துங்கன்கோவையில்,

“கொங்கோடக்குத் துங்கனிற்றன் குலோத் துங்கன்” (ககங்).

“கொங்கோட்டிம்வேங்கைக்கொடியோன்குலோத்துங்கன்” (அஉ)

எனவநவனவற்றானும்; சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....கோமகன்

வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுலா
யிஞ்சிக்குங்கொங்கைக்குமே மறிதபுறம்--விவஞ்சமத் து
முன்னின் மகோட்டிமுனைப்பட்ட மந்திரந்து
கன்னின் மவர்க்குலத்துகார்ப்பணிந்துயம்”

எனவநவனவற்றானும் கன் மறிதனியலாம். இச்சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....நிணக்கன

வெங்கைக்கனவழிப்பாட வஞ்சுலில்லவனைக்
கொங்கைத்தனைகனைந்தகோமாமனும்”

எனவநவதன்கண் வில்லவனானசேரனைச் சோழன் தனைகனைந்து அவ
னுடைய கொங்குநாட்டையுந் தனைகனைந்ததாரிற்று எனவங்குந்ததால்
‘வில்லவனைக்கொங்கைத்தனைகனைந்தகோமான்’ எனக்கூறியுள்ளார்.
இதனாலும் கொங்குநாடு சோழந் துரநிலைகளுநிய வில்லவனாடு என்ற
தாயிற்றுக்காண்க. கண்டிச் சங்கரசோழனுலாவினின்று முதற்கட்
காட்டியகண்ணிகளில் “வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்கும்” என்பத
னால் வஞ்சிவேறென்றும் மகோதைவேறென்றும் ஐயமறத்தெளியலா
கும்.” மகோதையென்பது கொடுங்கோளுந்குப்பெயரென்பது
“கோதையரசர்மகோதையெனக்குலவிபயநமுடைத்தாமால்” எனச்
சேக்கிழார் சேரமான் பெருமானையனர்புராணத்திற்குறுதலானறியப்

பரிம். இச்சங்கரசோழனுலாவுடையார்கல்வித்திறம் அவருலாவினைக் கற்கும்பேறுபெற்றாரெல்லாம் நன்கறிவர். அவர் வஞ்சிவேறு, கொடுங்கோளூர்வேறு என்பதுபட நன்குரைத்துள்ளார். அவர் இருபேரரசருடையதலைநகர்களையும் அவருடையசுடற்றுலையுர்களையுமே சுண்டிக் கூறினாரென்பது பாண்டியர் மதுரையையும் அவர் கொற்கையை யும் கூறுதல்போலவே சேரர்வஞ்சியையும் மகோதையையும் அம் முறையேகூறுதலான் எளிதெனியலாம். ஒலை மகோதையென்றார் அது கூடற்றுறையுரென்பதுணரற்கு. சோமதன்வஞ்சி என்றார் சேரன் ஆண்டிருந்ததேன்கி. மதுரையலைநகர்என்றற்கு மாமதுரையிஞ்சி என்று காட்டினார். மகோதையாகியகொடுங்கோளூர்க்கு வஞ்சியென்ற பெயர்வழங்குதலாயின் இவர் அதனின்வேறுகியதோளூரினை அப்பெயரானேவழங்குமாட்டாரென்றே தெனியலாம். சச்சியப்பமுனி வரும் பேரூர்ப்புராணத்தி அஞ்சைக்களத்தை வஞ்சியெனக்கூறாமல் கொங்கிநகருவுரையே வஞ்சியெனவுரைத்தார். இதனை அந்நூலுட் காண்க. இவற்றுற் சேக்கிழார் மகோதையாகியகொடுங்கோளூரை வஞ்சியெனவழங்கியது அக்காலத்துச் சேரர் ஆண்டிருத்தல்பற்றி உபசாரமாகுமெனக்கருதப்படும். இராமணிநுக்குபிடம் அயோத்தியே என்னும் வழக்குப்போல இதனையுங்கொள்க. சங்கரசோழனுலாவுடையார் அந்நூலுட்பின்னும்,

“உஞ்சைக்குமேனையுதகைக்கும்வஞ்சிக்கும்
கொற்கைக்குங்கூடற்கும்”

எனக்கூறுதலானும் இக்கருத்து வலியுறும். சுண்டும் உதகை, வஞ்சி என்று கூறியமுறையே கொற்கை, கூடல் எனக் கூறியதுங்காண்க. இவற்றுற் சேக்கிழார் உபசாரமாகவழங்கியதொன்றொழிய மற்றெல்லா நூலும்வஞ்சியென்றுவழங்குவது கொடுங்கோளூரின்வேறுகியதோ ளூரினையேயாமென்றும், பண்டுள்ள உரைகாரர் திகண்டிகாரர் இவர் கூற்றுப்படி அவ்வஞ்சி கருவுரே என்றும் நன்குதெளிந்துகொள்க.

இனிச் சேரமான்பெருமானையுந் கொடுங்கோளூராகிய மகோதையின்கண் அரசுபுரிசின்றகாலத்துப் பழையசேரர்க்குரிய கொங்கு நாடு சேரர்க்கல்லாமற் பிறர்க்குரியதாயிற்றென்று கேட்கப்படுதலில்லை. அருணகிரிநாதர்,

“ஆதியந்தவுலாவா கபாலயா
சேரர்கொங்கு”

என்பாரிதலான் இக்கொங்குநாடு சேரமான் பெருமானையுரைக்குரிய
தாதல் புலப்படும். கொங்குநாடு அவநுடையதென்முணரப்படுமாயின்
அக்கொங்குநாட்டுவஞ்சியும் அவநுடையதாத லெளிதினுணரலாம்.
இதனுலவர்காலத்தோ அதற்கு முன்பினு தலைகரமாற்றிக்குடகடற்
பக்கத்தொதுங்கினுரென்று கூறதல்லது வேறன்றென்முணரலாம்.
சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுரை
பிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொறும்”

என்பாரிதலான் வஞ்சி கொடுங்கோளுராய மகோதையின்வெறுத
லெளிதினுணரப்படும். இதன்கண், மதுரைமும் கொற்கையும் பாண்டிய
நுடையானவாதலேபோல வஞ்சியும் மகோதையும் சேர நுடையானவாதல்
உணரலாம். இதனால் சேரர், மகோதையராகவாகொடுங்கோளுரை
புடையகாலத்து வஞ்சியையும் மதுரைமாயினுரென்று நன்குதெளிய
லாம். சங்கநூல்களில் மகோதைய கொடுங்கோளு ரென்னுஞ்
சொற்கள் காணுமையால் பழையசேரர் வஞ்சியிலரகபுரிந்தகாலத்துக்
கொடுங்கோளுர்மகோதை பெரியநகரமாகவிளங்கியதாகக் கருதப்பட
வில்லை. ஆதலான் இச்சங்கரசோழனுலாவார், சேரர் கொடுங்கோளு
ராகிய மகோதையையுடையகாலத்தில் அதனின்வெறுத வஞ்சியையும்
உடையராயினர் என்பதுமட்டில் நன்குணரப்படும். இதுதனால்
மகோதையரசர் வஞ்சிவேந்தர் எனவும் அழைக்கப்பெறுவரென்றும்,
மகோதையரசரை வஞ்சிவேந்தரென்று அழைப்பதுபற்றி மகோதையே
வஞ்சியென்றுகூறலாகாதென்றும் இச்சங்கரசோழனுலாவால் உணரப்
படுதல்காண்க. கொற்கையரசர் மதுரைப்பாண்டியரென்றழைக்கப்
படுமிடத்துக் கொற்கையும் மதுரையும் ஒன்றெனத்துணியப்பட்டாது
அவ்விரண்டிரசரும் ஒருவரென்றே துணியப்பட்டதலேபோல இதனைப்பற்றி
கொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் “வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்கும்”
என்று சங்கரசோழனுலாவுடையார் மிகவுந்தெளியக்கூறியதோடு முர
ணாதல்காண்க. இக்கருத்தானன்தே பெரும்பற்றப்படுவியூர்நம்பியாரும்
சேரமான் பெருமானையுந் நுடையானவாதல் கொடுங்கோளுர் என்று

கூறி அவ்வேந்தரைப் பின் “வஞ்சிக்கொற்றான்” என்றாரெனவுணர்க. ஆந்நாடுநிகாதர் சேரமான்வெந்நாணயனாருக்குக் கொங்குநாடுநிமை கூறியதனான் அவர்க்கு அக்கொங்குநாட்டுக்குநூர்வஞ்சியுடைமையும் நன்கு புலனாகும். பெரும்பற்றுப்புவியூர்நம்பிக்குக் கொடுங்கோளுரை வஞ்சியென்பதாகுந்தாயின் அதனை வெளிப்படவுணர ஏற்றசொற் பெய்துரைப்பெரன்சு. இவற்றோடுவெல்லாம் பொருந்தநோக்குபிடத்தும் சேக்கிழார், கொடுங்கோளுரை வஞ்சியெனவழங்கியது ஆண்டிள்ள வேந்தர் வஞ்சியரசராதல்லாற்றாமையற்றி உபசாரமாவதென்று தெளியலாம்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொன்னராலிலேன்முறவர்ப்பில்” கொங்கர் நாடுகடந்த நாளி” எனக் கூற்றாராலெளிற் கூறுவேன்: இக்கொங்குநாடு குடபுலம் என்பது சேக்கிழார்க்கு உடன்பாடாதல் முன்னரே காட்டி னேன். குடபுலம் குடபுலங்காவலாகிய சேரநடையதாமென்பது தெள்ளிது. அதலான் சுண்டி முறவர் என்றது சேரன்மறவரையேயன்றிப் பிறரைரில்லைவெனவுணர்க. இந்நாட்டை அக்காலத்தும் பிறநடையதாகச் சேக்கிழார் கருமையும் நோக்கிக்கொள்க.

இனிச் சுருஷரின் பல்பெயர்களுட் சுரபுரம் என்பதும் அதற்குப் பெயராகுண்பை அவ்வூர்த்தலபுராணத்தா னுணரப்படுவது.-

“சஞ்சனெண்ணுதிபுரங்குரபுரம்பாற்
சுரபுரம்வீரசோழபுரம்
வஞ்ஞாரணியம்வஞ்சிதாயுர்சண்
மங்கலகேத்திரங்கருஷூர்
விஞ்சுறுகுருப்பபுரிமுதனாமம்
விளங்குதொல்பதியின்வீற்றிருக்குஞ்
செஞ்சுடர்ப்பொருளினிருபதமேனைத்
தேவர் பொன்முடிக்கணிகலனே”

என அதன்கண்வருதலாற் சுரபுரமென்பது சுருஷர்க்குப்பெயராசுலுண ரப்படுமீ. இதன்கண் வீரசோழபுரமென்றது பிற்காலத்து வீரசோழ னென்பான் இதனைவென்ற ஆண்டசாரணம்பற்றியதாகும். இவ்வீர சோழன், பொன்பெற்றிகாவலன்புத்தமிழ்திரன்காலத்தவனாயினுமாம். இது சுரனிநுத்தனான் அப்பெயர்பெற்றதார்ப்போலும். பெளராணிகர்

வேறுகூறுவர்: திரிசிரபுரம் என்பதுபோல இதனையுங்கொள்க. கரன், திரிசிரன் இவர் இத்தென்னுட்டி ஓதுபுக்குத்தே இந்நத்தவரென்பதும் உணரத்தகும். கருஷூர்க்குஞ் சிரபுரத்துக்கும் 48-மைல் தூரமேயாகு மென்பது பலநுமறிவர். இக்கரபுரம் சேரர்தலைநகர் என்பதனை விளக்கு வல். துளாமணியென்னும் பழைய நூலுட் சுயம்வாச்சுருக்கத்தி,

வேலைவாய்க்க நங்குடலுன் றவண் சங்குமணிமுத்கும்
 விரவியெங்கு
 மாலேவாய்க்கரும்பருவசன் பண்ணைதழீ இயநுகே
 யருளி தாங்குஞ்
 சோலைவாய்மலர் ணிந்தக் கழற்குழலார்யாழிசையாற்
 றுளைக்கைவேழ
 மாலேவாய்நின் றுறங்குமதுரைக் கழ்வளநாடன்
 வடிவுகாணார்.

கண் சுடர்கள்விடவனன் றகாரமேகமெனவுந் நுங்
 களிகலயானை
 விண் சுடநடுநடுநடுகுடைக்கிழிநல்வேந்தன் றிறாதினை
 விளம்பக்களைய்
 தண் சுடரோன் வழிமுருகன் றென்மலைமேற்சந்தனமுஞ்
 செம்பொன்னுத்
 தொண் சுட நும்விந் தியநல்வலையார் பணைநெற்கோர்
 கிடைதங்கண்டாய்.

மழைக்கரும்புங்கொடிமுல்லை நடுங்கேதவையம்பணந்து
 தடாளிநீண்ட
 கழைக்கரும்புகண்ணீ றுங்கரபுரத்தாங்கோமானிக்
 கதிர்வேற்கானை
 மிழைக்கரும்புவிளமுலையார்விக்குகிரோன்வழிமுருக
 னிவனீரீர்ந்தண்
 டுழைக்கரும்பின் முருகுநீர்க்குந்தாரகலஞ்சார்ந்தவர்க
 டவஞ்செய்தாரே.

வண்டறையுமாவிர்தவனத்துலாய்மதர்த்தெழுந்த
 மழலையன்னம்
 உண்நிறைமுன் விளையாடியினையவர்களைடையரினு
 முறந்தைக்கோமான்

கொண்டஸ்மபுரிடிழா ஈங்கொடிமதினுவற்குனிர் புன லும்
பொறியும்பூவு

மொண்ணெறுமும்முன் மழையேகோனிவனிவன்
தெழிலுங்காணாய்.

எனத் தரிழ்முழைந்தவையுங்கூறுதலைக் கற்றாறிவர். இவற்றுட் பாண்டியனை மதுரைகுழுவளநாடன் என்றும், சேரனைக் கரபுரத்தார்கோமான் என்றும், சோழனை உறந்நைக்கோமான் என்றும் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். மதுரைகுழுவளநாடனாகிய பாண்டியற்கும், உறந்நைக்கோமானாகிய சோழற்கும் இடையே கரபுரத்தார்கோமான் எனக் கூறுதலானும் இவன் சேரனாதல் தென்னிது. இவன் அக்கினிவம்சத்தனாதல் “இவன்செந்தழிலோன்மரபாகியீரேழலகும்புகழ்சேரன்” எனப் பாரதத்துவந்தலான் அறிக. இக்கரபுரம்என்றும் பெயர் கொங்கிற்குருஷர்க்குக்கோட்குப்பரிதலன்றிக் கொங்கிகோளுர்க்குக் கோட்குப் பாடாமையும் சண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இவற்றன் மதுரையையும் உறந்நைவையுங்கூறியவரினையுந் கரபுரத்தைக்கூறுதலான் இது அவைமேபலத்தலைகராதலும், உண்ணாட்டீராதலும், எளிதுலுணரத்தரும். இப்பழமையான ஸசந மாலானும் சேரத்தலைநகர் கரபுரமாகிய கருஷ்ரென்று தெனியப்படுவதாகும்.

இனிப் பாரதம் இராசசூயச்சுருக்கத்துத் தரிழ்நாடுமுன்றையுங்கூறப்புகு வில்லிபுத்தூர்,

“சென்னிநாடுகுடகோங்குநாடுதிறைகொண்டிதென்னலுறைசெந்தரிழ்க்கன்னிநாடுறுவுடன் புருந்துமணிரித்திலக்குவகன்கைக்கொளாமன்னிநாடுகுடல்கொண்டகைம் முனிவன்லவகுமாமலயநண்ணினுன் மின்னிநாடுறவினங்குவஞ்சமரவீரவாகைபெறுவேலினுன்”

எனப்பாரதலான் சேரநாடு குடகோங்குநாடு என்று வழங்கப்படுதலறிந்து கொள்ளலாம். இப்பாடலில் சென்னிநாட்டுக்கும் தென்னன்கன்னிநாட்டுக்கும் இடையே குடகோங்குநாடு கூறியதனாலும் இது சேரநாடாதலுணரப்படும்.

*சேரமன்னராகிய குலசேகரப்பெருமானும் தம்மைக் “கேரில்லிகாவலன் கூடனாகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” எனப் புலப்படுத்தல்காண்க. பாண்டிநாட்டுத்தலைமையைக் கூடனாகன் என்பதனாலும்,

*“மாற்றலரை, வீரங்கெடுத்தசங்கோற்கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன் குலசேகரன் முடியேந்தரீகாமணியே” என்ப,

சோனாட்டித்தலைமையைக் கோழிக்கோன் என்பதனாலும், உணர்த்தி
 னாற்போலச் சேரநாட்டித்தலைமையையே ‘கொல்லிகாவலன்’ என்பத
 னால் உணர்த்தினாற்போது எளிதிலுணர்த்தகும். கொல்லி சேரர்
 கொங்குநாட்டிச் சேரர்க்குக் கிறத்தமலையென்பது முன்னரே கூறினேன்.
 அவர் “கொங்கர்கோன்துலசேகரன்” எனப் புலப்படுத்தலைபுங்காண்க.
 அவர் “கொல்லிகர்க்கிலை” என்று தம்மைக்கூறுகின்றார். கொல்லி
 மலையையுடையநகரம் கொங்குநாட்டிக்கு ஆராதென்கின்றது.

இனி, மாறனலங்காரத்து எச்சவியல் ௧௧௧-ஆம் சூத்திரவுரைக்கண்,

‘மன்றல்கமழமலைநாட்டேவண்டரிழிந்தர்
 நன்றிபயில்பாண்டிநாட்டகத்தும்—வென்றிபயில்
 சோனாட்டகத்துநதுரின்மாயனைத்துநிப்பார்
 காணார்பிறவிக்கடல்’

என்னும்பாடலை எடுத்தோதி “இதனால் மலையமானாடுதென்பது மலை
 நாடுதென்றும், பாண்டியனாடுதென்பது பாண்டிநாடுதென்றும், சோழனாடுதென்
 பது சோனாடுதென்றும் மனநலவாய் அடிப்படவந்தவழக்காற்றால் வந்து
 வழின்றுயிற்று” என வுரைசுரர்கூறியவாற்றான் மலைநாடு என்பதும்
 மலையமானாடுதென்பதும் ஒன்றேயாதலும், அது சோமானாடுதெயாதலும்
 எளிதிலுறியத்தகும். இதன்கண், தமிழ்மலைவந்தர்நாடுமேகூறியது
 காண்க.

இனி, கைடத்தது,

‘மாமழைமன்னோக்கிக்குவைகியமானவேலான்
 ருழைமுழப்புடைக்காய்விழந்ததாற்றிளங்குமுகுசெற்ற
 வீழ்ச்சைவருக்கைபோழ்த்துவெம்புலியடியவாங்காய்க்
 சோழரையரம்பைசாய்க்குங்குடகநாடாளுமவேந்தே’

எனச் சோழபாண்டியருடன் சேரனைக்கூறுதலறியலாம். இதன்குட
 சேரனைக் குடகநாடாளுமவேந்தென்றது மேற்றிசைநாட்டையாளும
 வேந்தனாலானவறிக. குடகம் - மேற்றிசை. இக்கருத்தானே
 அருணகிரிநாதரும் ‘குடகிற்கருஷா’ என்றாரென்க. “வஞ்சிகுடக்கினிற்
 லோதையுமாங்கே” (அழகர்கலம்பகம்) என்பதுஉம் இக்கருத்தேபற்றி
 வந்தது. இக்கனமல்லாமற் ‘குடகம்’ எனப்பெயரிய தேயத்தையே
 கருதினாரெனின் அது தமிழ்மொழிவழக்காததேயக்களுளொன்றாக

வைத்து உரையாசிரியர்கள் எண்ணியதனோடு முரணுமென்றுணர்க. அன்றியுங் ‘குடகதேசம்’ குறிஞ்சியேயாக அதற்குரியவியல்பான் வருணிக்காமல் மருதமாகவேவருணித்தது குடகமலைநாட்டை விலக்கி யுணர்த்தற்கெனக்கொள்ளப்படும். இங்ஙனமே அரிச்சந்தரபுராணமுடையாரும்,

“அதிபாரதனபாரவதிநுபமலர்மாணியணையாபிவ
னதிபாயவுயர்போதினலறபாயநிறையாயசிறைவாவிபின்
மதியாமல்விலைநிவெடிபோனபநவாணைவீணபூகமேற்
குதிபாயமடல்கிறிளிழதேநல்குரைசாடுகுடநாடனே”

என மருதமாகவே கூறுதல்காண்க. சுண்டிக் குடநாடுஎனப்பட்டதே லைநடத்தகிக் குடகநாடு எனப்பட்டதாமென்றுணர்க. சிறுபாணற்றுப் படைபிலும்,

“கொழுமீன்குறையவொதுங்நிவள்ளிதழ்ச்
கழுநீர்மேயந்தகயவாயெருமை
பைங்கறிநிவந்தபலவின்னீழன்
மஞ்சண்மெல்லிலைமயிர்ப்புறந்தைவா
விளையாளிளங்குறையமெல்குபுபெயராக்
குளவிப்பள்ளிப்பாயல்கொள்ளுங்
குடபுலங்காவலர்மருமான்.....குடநிவன்
வருபுனல்வாரில்வஞ்சியும்வறிதே”

என்பதனும் பெரும்பான்மை மருதமாகவேகூறினார். பைங்கறி என்பதனும் குறிஞ்சியையுங் குளவிப்பள்ளி என்பதனால் முல்லையைபுஞ் சிறுபான்மைகுறித்தார். சுண்டிகெய்தலேகுறித்தாரில்லை. நெய்தலே ரில்லாத குடபுலம் கொங்குநாட்டேயென்பது கச்சியப்பமுனிவர்,

“.....சுடல்போக்கிலுமுன்றிற்

குலவுசிறப்பெய்கியதுகொங்குளநாடு” (பேரூர்ப்புராணம்-)

என்று கூறியதனான் உணரப்படும். கொங்குநாட்டைக் குடபுலம் என்று வழங்குதல் சேக்கிழார் “கொங்கிற்குடபுலம்” (திருஞான-௩௨௬)

‘சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவனாரடியார்பதிகடொறும்’(வெள்ளர்ணை)

“அப்பாலைக்குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி

லெப்பா லுஞ்சென்றேத்தித்திருநணுவினையிறைஞ்சி”

(திருஞான-௩௨௭)

எனச் கூறியவாற்றினுணரப்பிரம். இதன்கட் குடபுலங்காவலர்மநு
மானே குட்டநாடும் உடையனானான் என்னுங்குந்தால் குடபுலங்
காவலர்மநுமான் குட்டிவன் என்றுகூறினார். சுண்டி நச்சினர்க்கினியர்
குட்டிவன் என்பதற்குக் குட்டநாட்டையுடையோன் எனப் பொருள்
கூறியதனாலும் உணர்க. குட்டநாட்டையடைகூறியதனார் குடபுலங்
காவலர்க்குக் கடலுடையவங்குறித்தாராவர். வருபுனல் வஞ்சி
யென்றது பெருகுநின்ற நீரையுடையவஞ்சி என்ற. வருபுனல் என்பத
னால்தான் என்றுகொள்க. “வருபுனல்வெள்ளமாதிகாங்கு முன்றுறை”
(சுச-ஊர்காண்) எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் “வருபுனற்கத்திலை” என
மதுரைக்காஞ்சியும் வருதலானுணர்க. இலையெல்லாம் ஆராயாது
இப் பத்துப்பாட்டடிகள் மேற்கலாவளமும் சுழிமுதத்துறைநலமும்
விளக்கிநிற்பன என்று மயங்கினுநுழைநர். வெய்தலை சிறிதுங்கலவாது
கூறப்பட்ட இவ்வடிகள் சுழிமுதத்துறைநலம் விளக்கிநிற்பன என்று
அவர்கொண்டது “கொழுவின்” என்பதுபற்றியும் “வருபுனல்” என்
பதுபற்றியும் ஆம் என்று கூறுகின்றேன். அவர்,

“செற்றுநிலைமுனை இயசெங்குட்காரா
ஊர்மடிசுங்குடேனன்றைபரித்த
கூர்முன்வேலிசோட்டடினீச்சி
கீழுதிர்புனத்துமீனுடனிரிய
வந்துமபுவன்னையங்குத்தாமலா
வண்டுதுபனிமலராநுழை” (அகம்-சக)

எனவரும் மருதத்திண்ப்பாட்டடிகளையும், வருபுனல் என்பது கடலை
யுணர்த்தாது யாதலையையுணர்த்துமென்பதனையும் அறியாராவர்.
“ஆறுமருதம்” என்பதனால் இங்காற்பத்தாரும் அடிப்பாட்டு மருதமாத
றெள்ளிது. சுண்டி “வருபுனல்” என்பதனைக் கடலென்றமயங்கியாங்கு

“மேரிசைவஞ்சிமுதார்ப்புறத்துத்
தாழ்நீர்வேலித்தண்மலர்ப்பூம்பொழில்”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தும் “தாழ்நீர்வேலி” என்பது கடலென்று
திசைத்தலும் அப்பிறர்க்குணுண்டு. தாழ்நீர்வேலியென்பது சுண்டி எயில்
குழ்சிடங்கு என்பதனை அவாறியாரென்க. “தாழ்நீர்வேலித்தலைச்செங்
கானத்து” (சிலப்-அடைக்கல்) என்புழி நீர்வேலி-கடங்குமாம். என்று

அடியார்க்குநல்லாருரைத்ததீநோக்கிக்கொள்க. தாழ்நீர் தங்கிய நீராதலிற் பொய்கை, குளம் என்பனவுமாம். பிறர் “தாழ்நீர்முத்தும்” (சிலப்-கால்கோட்) என்புழித் தாழ்நீர்என்பதனைக் கடலென்பதற்குச் காட்டினார். ஆண்டு அருப்பதவுரையாசிரியர் தாழ்நீர்-தங்கியநீர்மை என்று பொருள்செய்ததனை அவர் கண்டிலராவர். இன்னும் அப்பிறர்,

“யாங்கணுங்,கறைசெழுநல்லூர்க்கறைவீடுசெய்ம்மென,

வழும்சில்வேளோடாயக்கணக்கரை

முழங்குநீர்வேலிமுதூரேளி”

என்புழி முதூர் வஞ்சியெனமயங்கினார். ஆண்டு யாங்கணுங்கறைவீடு செய்ம்மெனவுளியென்று கூறியதுபற்றி அருப்பதவுரையாசிரியர் “முதூர்களிலே இப்படிச்செய்யுமென்று ஏளி யென்க” என வுரைத்த தனைக்காணுராவர். மற்றும், அவர் “பெருந்துறை” என்பது கடற் றுறையேயாகுமென்றுபிரட்டிப்பதிவர். அவர் சிலப்பதிகாரத்துப் புறஞ் சேரிபிறத்தகாலதக்கண்,

“வையையென்றபொய்யாக்குலக்கொடி

புனல்யாறன்றிதுழும்புனல்யாறென

வனநலமாதுருமையனுந்தொழுது

பரிமுகவம்சியுங்கரிமுகவம்சியு

மரிமுகவம்பியுமருந்துறையிக்கும்

பெருந்துறைமருங்கிற்பெயராதாங்கண்”

என வையையாற்றுக்குப் பெருந்துறையுடைமைகூறப்படுதலையும், பெருங்கதையுட் புனற்பாற்பட்டதன்கண்,

“மணல்கெழுபெருந்துறைமயங்குபுகழீஇ

விரிநீர்ப்பொய்கையுள்விளையாட்டுவிரும்பி”

எனப் பொய்கைக்குப் பெருந்துறைகூறப்படுதலையும் அறியாராவர். மற்றுப்பிறர் “தன்கடற்படப்பைநாடு” என்பதுமுதலாகக் காட்டுவன வெல்லாம் சேரர்குடநாடு, குட்டநாடுகளைபுணர்த்துவனவல்லது வஞ்சி கடற்றுறைப்பட்டினமென்று அவை புணர்த்தாவாதல் நன்குநோக்கிக் கொள்க. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் செங்குட்டுவன்காலத்தே மேல்கடற்பக்கத்துள்ள நறவு என்னும் ஊரிலிருந்துபற்றி அவனு ளுள்ளநிலத்தைக் “கடல்சேர்கானற்குடபுலம்” என்று பதிறுப்பப்துள்ள

ஆறம்பத்திற் சான்றோர்கூறினார் என்ற முன்னரே எடுத்திவைத்தேன். பதிற்றுப்பத்து கூட ஆம்பாட்டில், ஆடுகோட்டாட்ச்சேரலாதனிநுந்த கடற்றுறைபுராசிய நடுவு என்னும் ஊரே அறுஅயாணர் உடைத் தென்று இடையறாத கடல்வருவாய் மதலாய செல்வங்களால் விசேடிக்கப்பட்டிருக்கவும் அதனையாராயாது வஞ்சியென்று வேற கூறவாருமுளர்.

இனி அப்பிதர் கூறுவந்தேவாரத்து ஞானசம்பந்த கவாபிகள் ஆன்பொருலாயைக் கூறுமையால் கூறுவற்றபக்கத்து ஆன்பொருலாக அக்காலத்து ஒழியதாகாதென்று துணிந்தார். அவர், உறைபுராசிய இருமுகக்கீச்சரத்தை ஞானசம்பந்த கவாபிகள் பாடிய தேவாரத்துக் காவிரிகுற்றாடாமையான் உறைபுர்ப்பக்கத்தும் காவிரி யக்காலத்து ஒழியதாகாதென்று துணிவற்றொ ளும் மதுரைத்தேவாரத்து வையை கூறாடாமையான் மதுரை வையைமையுடையதாகாதென்று துணியலுமாமேவென்று அவர் கிளைமார். மற்றாமவர், கூறுவற்றஞ்சுந்தர முரத்திராயனார்தேவாரம் இலகாமையுழிக் கூறுவ் தலைமையாசிய நகரமாகாதென்று துணிந்தார். அவர், பாண்டியர்தலைநகராகிய மதுரைக்கும் சோழர்தலைநகராகிய உறைபுர்த்தும் அந்நாயனார் தேவாரப் பதிகவில்லாமையை அறியார். இன்னும் அவர், “திருமாவியனகர்க் கூறுவற்றமுன்றுறை” (அகம் - ௯௩) என்புழி முன்றுறை கடற்றுறையென்றுகொண்டு “இத்தகையவாணிபத்துறைமுகமே முன்றுறையாரும்” என்று மனததுணிந்தவர்ப்பர். அவர், சிலப்பதிகாரத்து “முதுநீர்க்காவிரி முன்றுறை” எனவருதலையும்; அகப்பாட்டின்கண்,

“துஞ்சா முழுவிற்கோவற்கோமா

னெந்தேர்க்காரிகொடுங்கான் முன்றுறைந்

பெண்ணையம்பேரியாற்று நண்ணறல்கடுக்கும்” (அகம் - ௩௩)

எனவருதலையுங்காணுராவர். பின்னும் அவர் “கலிகெழுவஞ்சி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதல்பற்றி வஞ்சி கடலுடைத்தென மயங்குவார். அவர் சிலப்பதிகார வரந்தருகாலைக்கண் மதுரைநீனக் “கலிகெழு கூடல்” எனக் கூறியிருத்தலைக்காணுராவர்.

இன்னும் அப்பிதர், சிலப்பதிகார இந்திராவிழுவெடுத்தகாதைக் கண் புலாநகரமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வருணித்த லும், மணி

மாக்கள் அலைவாய்க்கவாரிநுப்பும், பட்டினப்பாக்கமும் என்னும் இவற்றைச் சித்தலைச்சாத்தனார் வஞ்சிச்சூரக்கருமையை அப்பிரிற் தெரிந்திலராவர். இனி வஞ்சிவேந்தர் உம்பற்சாரிம் உடையராதலான் அவர்க்குப் புதுக்கோளையானை உண்டென்றும் சேரார்க்குரிய பழனிமலை “அறகோட்டியாணப்பொதினி” (அகம்) எனக்கூறப்படுதலானும் அ.தி சுருஷர்வஞ்சிக்கு அதிக தூரமன்றாதலானும் சுருஷரர்க்குப் புதுக்கோளையாணையுண்டாகத் தடையிலையென்க. அவற்றைப்பாழிற்று வோர் அவ்வேந்தர்நகரத்து உளராவென்றும் தெரிந்துகொள்க. அரசரிருக்குத்தலைநகராதலின் அதன்கண் யானை குதிலை இவற்றைப் பாழிற்றுவோரிருப்பது இயல்பு என்க. புதுக்கோளையாணையுடன் பொற்றார்ப்புறவியும் கூறியதுகாண்க. பெருங்கதைரினும் “மதக்கனியானை வடிக்கும்வட்டமுங், கடிச்செல்புறவிழுகும்விதிபும்” இராசநியத்துக் கூறினார். யானைகளுள்ளகாரிகள் கொடுங்கோளுந்கு அதிகதூரமாக வுள்ளவாதலும் அப்பிரிற் தெரிந்துகொள்வாராகுக. கொடுங்கோளுர் மலையோரில்லாத பெருமணி லுலகத்தாநகரென்பதும் அவர்தெரிக.

மற்று அடியார்க்குநல்லார் “குன்றக்குறவெரொருங்குடன்கடி” எனவுருஞ் சிலப்பதிகாரப்புகித்துக் “குன்றம் கொடுங்கோளுர்க்கயல தாநியசெங்குன்றென்னும்மலை” என்றுரைத்தாராலெனிற் கூறுவேன்கண்ணகி கணவனாரிழந்ததின்,

“வாரொலிகூநத நின்மணமகன் நன்னை
யீரேழ்நாளகத்தெல்லீகிங்
வானோர் தங்கள்வடிவினல்ல
தீனோர்வடிவிற்காண்டலில்லென
மதுரைமாதெய்வமாயத்தினிக்கு
விதிமுறைமொல்லியழல்வீடுகொண்டபின்
சுருத்துறுகணவற்கண்டபினல்ல
திருத்த லுபில்லெனிற்ற லுபில்லெனக்
கொற்றலவவாரிற்பொற்றொடிதகர்த்துக்
கீழ்த்திசைவாரிற்சுணவொனொடுபுகுந்தேன்
மேற்றிசைவாயில்வறியேன்பெயர்கென
விரவும்பக லுமயங்கினள்கையற்
ஹரவுளீர்வையையொருகழைக்கொண்டாங்

கவலவென்னா வளித்திழிதலின்
 மிசையவென்னா மிசைவைத்தேறலிற்
 கடல்வழிற் பிழித்த மலைநெஞ்சுபிளந்தாங்
 கவுணரைச்சடந்த கடரிலைநிலே
 வேடுவேள் குன்றமடிவைத்தேறிப்
 பூத்தவேங்கைப் பொங்கர்க்கிழை
 தீந்தொழிலாட்டியேன்யான்”

எனக்கூறுதலான் மதுரைமேற்றிசைவாரியில்பெயர்ந்து வைவையைய
 ஒருகரைக்கொண்டு பள்ளத்திழிந்தும் பிம்படிநிவந்தும்போய் நெடு
 வேள்குன்றத்தேறி வேங்கைகாசின்சீமீதங்குன்னொன்று அறிபலாகும்.
 இவள்தங்கிய இடம்,

“தன்னுட்டாங்குட்டனிலைமீற்றிசெல்லா
 ணின்னுட்டாவாசின ணைந்தனணங்கலை”

என்று மேற் செங்குட்டுவற்குச் சாத்தனாகூறுதலான் சேரனாடத
 னன்குணரப்பரிம். இதுதன்கண் நெடுவேள்குன்றம் என்றதல்லாது
 செங்குன்று என்று கூறப்படாமையென்கொள்க. வைவையநதி வரிசை
 நாட்டுமலையிலும் பழனிமலையாகிய வராகமலையிலும் உற்பத்தியாகும்
 உபநதிகளின்பெருக்காலொழுகுநின்றபொருதல்கீழ்க்குறித்தகுறிப்பா
 லுணரலாம்.* கண்ணகி வையை யொருகரைக்கொண்டுபுக்காள்
 என்றலால் அவ்வையைவினொருபாகம் உற்பத்தியாகின்ற வரிசை
 நாட்டுமலைக்கேனும், அன்றி அவ்வையையின்மற்றொருபாகம் உற்பத்தி
 யாகின்ற பழனிமலைக்கேனுஞ்சென்றொன்றுதான் கொள்ளத்தகும்.
 வரிசைநாட்டுமலை நெடுவேள்குன்றமாகாமையானும், பாண்டிநாட்டு
 மலையேயாதலானும் இவள் சேரனுட்டுநெடுவேள்குன்றமேறினாள்
 என்றதற்குமாறாக அதனைத்தணிதல்கூடாதாகும். இவள் நெடுவேள்

* The centre is included in the main river system—that of the Vaigai and its tributaries. These latter all rise in the Palni hills of the Varushanad and Andipatti range, and join the Vaigai in the valley which lies between the two. Thereafter the river receives no tributaries of any importance and flows South-eastwards past Madura town into the Bay of Bengal not far from Rammad. (Madras District Gazetteers, Madura Volume I Page 11)

குன்றம் வறதற்குமுன் பள்ளத்திழிந்தம் மேட்டிலேநியுஞ்சென்றான்
 என்றுகூறியதல்லது பெருமலையொன்றையுமேறினான் என்றுகூறாமையுங்காண்க. கொடுங்கோளுக்கு அயலதாகப் பெருமலையொன்றும் இல்லாமையென்குக்கேட்டறிந்துகொள்க. கொடுங்கோளுக்கு நெடுந்தாரத்தே செங்குன்றார் எனப்பெயரியதோளுள்ளது. அதன்பக்கத்ததாகியதோர்குன்று செங்குன்றாகுமேனும் நெடுவேன்கோயில்கொண்ட குன்றாகாமையே கேட்டறிந்துகொள்க. அன்றியும் அக்குன்றக்குப்போதற்குமுன் இடையே பொதியமலைத்தொடர்பலவற்றையும் போயாற்றையுங்கடத்தல் இன்றியமையாததாகும். வையையொருகரைக்கொண்டு என்றுகூறியதல்லது வேறுநதிகளைக்கடந்ததையேனும் பாண்டியர் பொதியத்தைக்கடந்ததையேனுகூறாமையென்குணர்ந்துகொள்க. வாழ்த்துக்காதையினும் கண்ணபெற்றவின், மதுரைபோந்து பூசல்கேட்டு வையையொருவழித்தொண்டு மாமலையின்மீடையேறினான் என்றேகூறியிருத்தலையுங்காண்க. மதுரையையுந் வையையொருவழித்தொண்டால், தென்மேற்கிலுள்ள வரிசைநாட்டிமலைக்கேனும் வடமேற்கிலுள்ள பழனிமலைக்கேனும் ஓடுவர் எய்தலாகும். வரிசைநாட்டிமலை நெடுவேன்குன்றமாகாமையாற் கண்ணபெற்றியது பழனிமலையென்றே என்கிறதெனியலாகும். பழனிமலை வராககிரித்தொடர் என்பதும், அதுமுருகக்கடவுள்வரைப்பு என்பதும் பழனித்தலபுராணத்தானுணர்ந்துகொள்க. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் கண்ணபுக்கது சேரநாட்டிநெடுவேன்குன்றமென்றுகொண்டு திருச்செங்கோட்டிமலை என்றுரைத்தார். அதுவும் வையையொருவழித்தொண்டாலெய்தும் மலையாகாமையும் வையையக்குநெடுந்தாரத்ததாலுங்கணிக்கொள்க. வையையின்வடசரையேபோகிப் பழனிமலையை அடைந்து அதன்மீடையேறி விற்பட்டிவழியாகப் பழனிமலைப்பகுதியாகிய நெடுவேன்குன்றத்தைக்கண்ணிற் கெய்தினான் என்பதே நூலொடு பொருந்தக்கூறுவதாகும். மேற்பழனிமலையின்கண் கீழ்ப்பழனிசெல்லுதற்கு ஐந்துநெடுநிலைள்ளவாதல் நெல்ஸந்துரையவர்கள் எழுதிய மதுரை மான்யுலிற் காண்க. “முருகனற்போர்நெடுவேளாவிபோதினி” என அகநானூற்றினும் இம்மலையையே கூறுதல்காண்க. மற்றுச் செங்குட்டுவன் மஞ்சுசூழ்மலையென்குறியென்று பெருந்திரளுடன் போந்து பேரியாற்றங்கரையெக்கிரிற்றங்கிரிநுந்த அமயத்தன்றே குன்றக்குறவர் அவ்வெந்தன்பா லிக்கண்ணிகவரலாறு சொற்றது.

பழனிமலையினிகழந்தகண்ணசெய்தி பேரியாற்றங்கரைமலைப்பக்கத் துணரலாவதெவ்வனமெனின், பேரியாற்றங்கரைமலைமுதலாகப் பழனி மலையிறுதியாகவுள்ளது ஒரேமலைத்தொடராதலான் அம்மலைவாழ்குற வர்பலரும் ஒருவரொருவர்க்குக்கூறுதல்காரணமாக இச்செய்தி மலையி னெறிநூரம் செல்லத்தக்கதேயாமென்றுணர்க. சிலப்பதிகாரத்தும் “குன்றக்குறவரொருங்குடண் கூடி”ச் சொற்றார்களைன்றிருத்தலான் இக்குறவர் பலமலைக்குறவர்கள் என்பதும், இவர்களைல்லாம் ஒருநீசுரத் திரண்டிபோய்ச் சொற்றாரென்பதும் நணரக்கிடத்தல்காண்க. அடியார்க்குநல்லார்கூறியவாறுநீராகநீளும் கொடுங்கோளுர்க்கு அயலதா ரிய செங்குன்றென்னும் மலையிலுள்ளதுவார்கண்ணசெய்தியைபத்தம் குன்றக்கு அயலதாரிய கொடுங்கோளுரி லரசுஎன்னபோதுசென்று கூறுது அவன் பேரியாற்றங்கரைப்பக்கத்துத் துஞ்சாழ்மலையினருநி யொலிக்குமஞ்சுழ்சோலைமலைகாணச்சென்றசமயத்து அங்குத் தாழுஞ்சென்றகூறினாரென்றேகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. கொடுங்கோளுர்க்கு அயலதாரியகுன்றக்குறவர் நெறிநூரஞ்சென்று பேரியாற்றங்கரைமஞ்சுழ்சோலைமலையிறுதியை செங்குட்குவற்குக் கண்ணசெய்திகூறினாரென்றுகொள்ளின் பழனிமலைக்குறவருந் செங் குட்குவற்குப் பேரியாற்றங்கரையிற்சென்றுகூறினாரென்றுகொள்ள லாகுமென்க. கொடுங்கோளுர்க்கு மஞ்சுழ்சோலைமலை நெறிநூரத்த தேயாமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. இனி “ஏரகம் என்பது மலை நாட்டகத்தொருநிறுப்பதி” எனத் திருமுருகாற்றுப்படைபில் நச்சினூர்க் கினியர்கூறுதலான் அது செங்குன்றென்னும் மலையாகுமெனின், குன் றக்குரவைபுள், “செங்கோடும் வெண்குன்றும் ஏரகமும்” எனச் செங் குன்றை ஏரகத்தின் வேறுக உரைத்தாராதலான் அது செங்குன் றன்மையுணர்க. நச்சினூர்க்கினியர் ஏரகத்தை மலையாகவேகூறார். அவர் “ஏரகமென்கின்றணிலே” என்றதனாலும், ‘மலைநாட்டகத்தொரு நிறுப்பதி’ என்றதனாலு மிதனையுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் செங் குன்றினை நெடுவேள்குன்று என விளங்கவுரையாமையுங் காண்க. இவற் றும் கண்ணசெய்திவாணுலகெய்தியநெடுவேள்குன்றும் பழனிமலையாகத் தெளிந்துகொள்க. இவ்வுண்மையுணராதார் வேறுவேறுகூறுவர். இனி ஒருசாரார்,

“சொற்றேவந்தன் கொடுங்கோற்றன்மை
யிறற்றெனக்காட்டியிறைக்குரைப்பனன்போற்
றன்னாட்டாங்கட்டனிமையிற்செல்லா
ணின்னாட்டகவயினடைந்தனணங்கை”

என்னுமிடத்துப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையினைச் செங் குட்டுவற்குரைத்தற்பொருட்டிச் சேரநாட்டைந்தானென்றகருதினார். கண்ணகி நெடுவேல்குன்றமெய்தியது தன்கணவனைத் தேவவடிவற் காண்டற்சென்பது கட்டுரைகாதையான்கறிந்ததொன்று. மதுரைமா தெய்வம் சொல்லியதுகேட்டன்றோ கண்ணகி கணவனைக்காணப்புக்தது. அதனால் மதுரைமாதெய்வம் கணவனைக்காண்டற்குரிய இடத்தினையும் உரைத்தேயாகும்; அங்குமனன்றாயின் இவள் சேரநாட்டுநெடுவேல் குன்றம் எய்தவேண்டியதயிதிரில்லையென்க. இச்செய்தியைச் செங் குட்டுவற்குரைத்தசாத்தனார் கண்ணகி கணவனையிழந்து தனிமையிற் றன் சோனாட்டுக்குச்செல்லாணினளாய்ப் பாண்டியன் கொடுங்கோற் றன்மையை நினக்குரைப்பாளைப்போல நின்னாட்டகவயினடைந்தனள் என்று கூறினரல்லது வேறன்று. இதன்கண் உரைப்பனள்போல் என்று தெளிவாகக்கூறியிருப்பவும் உரைக்கவேவந்தாள் என்று அப் பிறர்கொண்டார். அவள் சேரநாடெய்தியது மதுரைமாதெய்வஞ் சொற்றதுகொண்டு தன்கணவனைக்காண்டற்பொருட்டேயென்பது நன் றுணர்ந்துகொள்க. கண்ணகி தெய்வமாகி வானத்தில் ஓர் மின்வடிவாய்த் தோன்றித்,

“தென்னவன்றீதிலன்றேவர்கோன் றன்சோயி
னல்விருந்தாயினானவன் றன்மகள்”

என வாழ்த்துக்காதையுட்குறலா னும், அவள் பாண்டியன்கொடுங்கோற் றன்மைகூறவந்தவளல்லளென்பதுணரப்படும். கட்டுரைகாதையிலும் மதுரைமாதெய்வம் பாண்டியன்குற்றமிலனாகவே கண்ணகிக்குத்தனி வித்ததுகாண்க. இதனால் கண்ணகி கொடுங்கோளுரைநோக்கிப் பாண் டியன் கொடுங்கோற்றன்மையை இறைக்குரைப்பான்சென்றுபுக்காள் என்று பிறர்கூறுவது பொருந்தாமையுணர்க. மற்றுச் சிலப்பதிகாரத்து, “அஞ்செஞ்சாயலருகாத னுமும், வஞ்சிமுதூர்மாமகர்மருங்கின்” என்று கூறினாராலென்ற கூறுவேன். மேற் கட்டுரைகாதையில்,

“தெடுவேன் குன்றமடிவத்தேறிப்
 புத்தவேங்கைப்பொங்கர்க்கிழைநீர்
 தீர்த்தொழிலாட்டியேன்யானென்றேங்கி
 யெழநாளிரட்டியெல்லையென்றபின்
 றொழுகாநிதிலெனத்தேனாநொழுகிநீர்
 தீடுகெழுகங்கைப்பெரும்பொயரோத்தி
 வாடாமாமலர்மாரிபொத்தங்
 கமரர்ச்சுமரன்மலர்வந்தித்தத்தர்
 கோங்குரியழத்தகோவலன்றன்னெடு
 வானவூர்தியேறினண்மாதோ
 கானமர்புரிதுழநண்ணித்தானென்”

எனவந்தலாற் கண்ணி தெடுவேன் குன்றத்து வேங்கைகாரின் கீழ்ப் பதி
 னென்துநான் தங்கி அப்பாற் கோவலன்றன்னேறி வானவூர்தியேறினன்
 என்று தெளியலாகும். இதனால் இவன் மக்களையாகல்காரில் வஞ்சிமா
 நகர்க்கு வராமல நன்குறியப்படுகிறான். செங்குட்டிவன் குன்றக்குறவர்
 சொல்லக்கேட்டிப்பின் சாத்தனார் தம்மாற் கண்ணிவரலாறுணர்ந்து
 கண்ணியைப் பத்தினிக்கடவுளாகப் பரசுலவேண்டிமென்று துணிந்தது
 கோங்கி கண்ணி தெய்வமாகல்காரில் வஞ்சிமாநகர்க்கு வந்தினை
 என்றே கொள்ளத்தக்கதாகும்.

தாய் கண்ணியையும் தாதை கோவலனையும் கடவுளெழுகியபடி
 மங்காணுமீவெட்கையான் மணிமேகலை “வஞ்சியுட்செல்வனென்று”
 மணிமல்லவத்தினின்றெழுதலானும், பின் கண்ணிகோட்டம்புகுந்து
 வந்திய அவட்குக் கண்ணி,

“நலமகமழ்குந்தனங்கையுநீயு
 முறைமையினிந்தமுதாரகத்தே”

என வஞ்சியைச் சுட்டிக்கூறுதலானும் கண்ணிகோயில் வஞ்சியின்
 எண்ணையுளதாதல் தெளியப்படுகிறது. இதைப்பற்றி முன்னரே கூறினேன்.
 வாழ்த்துக்காதையிற் கண்ணி தனக்குந் கோட்டம்புமைத்துவழி
 பட்டுச்சிறப்பயர்ந்தசெங்குட்டிவற்குத் தன் கடவுணல்லணிகாட்டிக்
 கூறியவிடத்து,

“பூவாவஞ்சியுத்தருளுவென்றே” (௩௨)

என்புழி, அவர், “பூவாவஞ்சியென்றது கருவுர்க்குள்வளிப்படை”
யென்றார். அதன்கண்,

“மாண்வினைநெடுந்தேர்வானவன்றொலைய
வாடாவஞ்சிவாட்டுநின்” (௩௩)

என்புழி அவர், “மாட்சிமைப்பட்டதொழில்பொருந்திய நெடியதேரை
புடைய சேரனழிய அவனதுஅழில்வல்லாதகருவுரை அழிக்குகினது”
என்றார்.

திவாகரநிகண்டிநூலார், “கருவுர்வஞ்சி” என்றார்.

பிங்கலந்லை நூலார், “கருவுர்வஞ்சி” என்றார்.

கச்சியப்பமுனிவர், “கருவுரெனத்தக்கதுவானதித்தெழும்வஞ்சி”
எனப் பேரூர்ப்புராணத்துட்டறினார். இக் கருவுரென்னும்பெயரும்
வஞ்சியென்னும்பெயரும் சங்க மால்வழக்கோராமென்பது “கோதை
நிநுமாவியனகர்க்க நுவுர்” எனவும், “ஒளிறுவேற்கோதையோம்பிக்காக்
கும்வஞ்சி” எனவும் வருதலா னுணரலாமென்று முன்னரே காட்டினேன்.
இவையெல்லாம் அப்பரிதர்வதெரியாற்போ லும். “வஞ்சிபுப்பதியாரினர்,
பானநஞ்சினர்பாழிபுமானிலையாழிற்றே” என்று பேரூர்ப்புராணத்து
வருதலான் வஞ்சிக்கண் ஆனிலைக்கோயி லுடைமை புலனாகும்.

இனி இவ்வஞ்சி ஆன்பொருத்தத்தின்கலையினுள்ளதென்பது,

“தண்வொருநடைப்புறப்பாறும்
கிண்பொருபுகழ்விதவ்வஞ்சி” (புறம்-௧௧)

என்புழிப் புறப்பாட்டுரையாசிரியர் “ஆன்பொருத்தத்தினீரின்கட்
பாய்ந்துவிளையாடும் வாணைமுட்டியபுகழினையும் வென்றியையுமுடைய
கருவுர்” எனவுரைத்ததனான் உணரலாம். ஆன்பொருநடை, பொருநடை
என்பன ஆன்பொருத்தத்தின்பெயரென்பது மேற்காட்டிய ௧௧-ஆம்
புறப்பாட்டுரையானும், “தண்ணன்பொருநடை” (புறம்-௩௬) என்பதற்
குப் புறப்பாட்டுரைசாரர் குளிர்த்த ஆன்பொருந்தம் என்றுரைத்ததனா
னும் அறியலாம். இவ்வான் பொருந்தநதிக்கு ஆனி, வானி என்பனவும்

பெயரென்பது சிவாகரத்து, “ஆனி வானியான் பொருந்த மாக்கும்” எனவும், பிங்கலநலையரில்,

“ஆனிவானியான் பொருந்த பொருளை
கூதநசியான் பொருந்த மாக்கும்”

எனவும் வருதலா னறிந்தது. இவ்வான் பொருந்தமாயிவ வானியாறு கொங்குநாட்டின்ன தென்பது “கொங்குன்வா விராற்றில்” எனத் தேசிகப் பிரபந்தத்து வருதலானறிந்தது. இக்கொங்குநாட்டில் ண்ள ஆனி, பொருளை, ஆன்பொருளை, வானி, ஆன்பொருந்தம் என்னும் யாறு காவிரியுடன் கலப்பதாகுமென்பது, பதிற்றுப்பத்துள், “காவிரியன்றியும் புனியுனலொரு, முன் மடன் கடியுடைய” என்பதற்குப் பதிற்றுப்பத்துரைகாரர், “காவிரியல்லாமலும் ஆன்பொருந்தமங் குடவனென்றற் போல்வதோர்யாறும் கடியுடைய” எனவுரைத்ததனாலும் பழனிப் புராணத்தாலும் அறியப்பட்டது. இவற்றாற் கொங்குநாட்டில் வானி யென்னும்வயலாயுடையதும் காவிரியுடன் கலப்பதாயிவ ஆன் பொருந்தத்தின் கலவையிலே சேரன் அழியாதகருஷ்ணன்மை நன்குபுலனாகும்: இது பின்னுமோரற்றாறுந் துணியப்படும்.

இக்கருஷ்ணர் “வஞ்சிமுற்றம்வயங்குனாகு, கொண்டீனபெருமகுட புலத்ததரி” எனவரும் புறப்பாட்டாற் குடபுலத்துனதென்றுதெளியலாம். இதனால் இதனைக் குடபுலவஞ்சியென்ப. குடபுலம் கொங்குநாடாகுமென்பது, சேக்கிழார் “சென்றசென்றகுடபுலத்து” எனவும், “கொங்குற்குடபுலஞ்சென்றனைந்தார்” எனவும், “அப்பாலைக்குடபுலத்தில்” எனவும், “செல்வக்கருஷ்ணத்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி அந்நாடசன்று” எனவும், “குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறைகாணன் கருஷ்ணசென்றனைந்தார்” எனவும் கூறியவாற்றான் எளிதிலறியலாம். குடபுலமும் கொங்கும் ஒன்றுதலானன்றே “குடபுலங்காவலர்மருமான்” என்றும், “கொங்கர்கோன்” என்றும், சேரன் வழங்கப்பட்டானெனவறிக. “சேரர்கொங்கு” எனவும், “கோல்தெனியாண்டதொருகொங்கு” எனவும், “செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன் றிகழ்கொங்கு” எனவும், “கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலெழுபதியும்” எனவும் வருதலானும் இக்கொங்காவியகுடபுலம் சேரநாடாதெனியப்படும். இவற்றாற் சேரர்குடபுலமே கொங்காத் துணியப்படும்.

இதனாற் குடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியாத லெளிதிலறியலாம். கொங்கு வஞ்சி “கருவூரெனத்தக்கது வானடுத்தெழும்வஞ்சி” என்பதனாற் கொங்கிற்கருவூராதல்துணியப்பிதல்காண்க. இக்கருவூரையே “வஞ்சித்தலம்” எனவும், “வஞ்சியாரணியம்” எனவும் வழங்குதலை முன்னரேகாட்டினேன். இக்கருவூர் குடபுலத்திருத்தல்பற்றியே “குடநிற்கருவூர்” எனக்கூறப்படும் என்பதும் முன்னரணர்த்தப்பட்டது. “குடநிற்கருவூர்” என்று வழங்கின அருணகிரிநாதர், இவ்வூரையே பாபநிகர்ப்புரி என்றும் வஞ்சியென்றும் வழங்கினாரென்பது கற்றாரறிவர். “வஞ்சி குடக்கினிற்கோலதயுமாங்கே” (அழகர்கலம்பகம்) என்றதுமிக்கருத்தே பற்றியதாம். குடநிற்கருவூரும் குடக்கினில்வஞ்சியும் ஒன்றாதல் தெள்ளிது. சேக்கிழார் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று கூறியதுபற்றிக் குடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியென்பது தெளியப்பட்டதாகும். கொடுங்கோனார் கடன்மலைநாட்டுமூலாராதல்லது குடபுலவஞ்சியாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சோழன் குளமுற்றித்துத்துஞ்சிய கள்ளிவளவன் சேரர்கருவூர்முற்றியிருந்தபோது அவனை ஆலத்தூர்க்குழார், மாறோகத்து நப்பசலையார்முதலாய நல்லிசைப்புலவர் பலர்பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலிருத்தலைக் கற்றாரறிவர். அவையெல்லாம் யான் முற்காட்டிய “இவன்யாரென்குவையாயின்” (கங்) என்னும் புறப்பாட்டைப் போலச் சேரர்கருவூர் சோணாட்டையடுத்துச் சோழரால் எனினில் முற்றலாம்படி அத்துணையணித்தாக அகநாட்டுள்ளதன்மையினை யுணர்ந்துதல் நன்கறியலாம்; அப்பலபாடல்களிலொன்றேனும் அவ்வூர் கடலுடைத்தாகக்கூறுதுசேறலையும் நோக்கிக்கொள்க. சோழர், சேரர்பாற்செற்றங்கொண்டபோதெல்லாம் கருவூரைமுற்றுதலையும், கருவூரின் சேரருடையாயினையெறிதலையும், கருவூரையெறிதலையும் தூல்களாங்காங்குக்கூறுதலை யுற்றுநோக்கிற் சேரர்கருவூர் சோணாட்டையடுத்துள்ளதன்மையேபுலனாகும். சோழன், சோன் கருவூரைவென்றுகொண்டகாலத்துச்சோழனை “கோழியெழில்வஞ்சியுமோங்குசெங்கோலினன்” (திருஞானசம்பந்தநாயனார் முக்கீட்சாத தேவாரம்) எனவும், “வஞ்சிமானதன்” (ஜயங்கொண்டார்பாடிய பாணி) “மாயனிகனெமொல் வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” (ஈரசோழியம் மேற்கோள்) எனவும் தூல்கள்கூறுதலானும் இவ்வஞ்சியாகியகருவூர்

சோண்டையதித்துள்ள துணாலாகும். காவிரியாயுத்தலைநீர்நாடுமுதற்
கடைநீர்நாடு மறுசியாகச் சோழன் உடையனாகலத்துச் சோழனைப்
பற்றியபாடல்களிற் ‘புனனுடன்கொல்லி’ எனக்கூறுதல்போலவே,
“வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” என்றும், “அறத்தின், மகனைமுறைசெய்
தன்மாவஞ்சியாட்டி, முகனைமுறைசெய்தகண்.” எனவுங் கூறப்பட்ட
ன என வுணர்க. சிந்தாபதித்துச் சேரர்கொல்லிமலை சோழற்கேயுரிய
தாகிய தன்மைபோலச் சேர் வஞ்சியும் சோழற்குரியதாகியதனையே
இவை காட்டுதல் உணரத்தகுதும். மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தொண்டி,
முசிரி, மாந்தை என்னும் ஊர்களை வேறுபட அடங்கத்தள்ளாமலைகளை
யேனும் சோழற்குரிமையாகக்கூறாமல் வஞ்சிக்களையும் கொல்லி
மலையையுமே அவற்றுகுரிமையாகக்கூறுதலான் அவை அவன்காட்டுக்கு
அணிமையாக இருத்தல்பற்றி அவையவை வன்முறைகளின்பட்
டனவேயாதமென்று அணியத்தகுதும். மேல்கடற்பக்கத்து இவ்வஞ்சி
யுள்ளதாயின் அக்கடற்பக்கத்துள்ள சிறவுர்களையும் சோழற் குரிமை
கூறுவரென் றுணர்க. “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” “புனனுடன்
கொல்லி” எனப் சிந்தாலத்தவழங்கியனகொண்டு இவ்வஞ்சியும்
கொல்லியும் காவிரியாயுதலிவத்தக அணிமையாகஇருத்தல்குறித்தா
ரெனினும் அமைபும். கொங்குநாட்டுக் காவிரியாயுதலிவத்தையெடுத்து
இவையுண்மையால் சிந்தாலத்துச் சோழர்க்குக் காவிரியாயுத்தலைநீர்
நாடுமுதலாக உரிமையாயிப்பட்டதாகுநதி, கொங்கற் காவிரியாயுதலி
முதலாக எல்லாம் நீர்நாடாகவேகொண்டு வஞ்சியுக்கொல்லியும் நீர்
நாட்டனவாகக்கூறினாரென்பதெனொருந்தும். திருஞானசம்பந்த
நாயனாரும், “சோழநியழிவ்வஞ்சியும்” என்றது அவை அணிமையாதல்
கருதியென்று கொள்ளத்தகுதும். தலைநீர்நாடு என்பது பண்டை வழக்கே
யாதலை, “உண்டுறை, மலையலரணியுத்தலைநீர்நாடன்” (ந.கூ) எனச்
சேர்க்கு, உறவினனாகிய அதியமனெடுமானஞ்சியை ஒளவையார்
பாடிய புறப்பாட்டானுணர்க. தலைநீர்நாடாதலால் உண்டுறை மலை
யலரணிந்தது என்று கூறினாரெனவறிக. விகாத்தழியபெருமாள்
சாஸ்திரமொன்றில்,

“வஞ்சியார் குலபதியெழினிவகுத்தனியக்கரியக்கியரோ
டெஞ்சியவழிவதிருத்தியெண்குணவிதைவனைமலைவைத்தான்
அஞ்சிதன்வழிவருமவன்முதலிகவதி கனலகனனால்
விஞ்சையர்தகைமையர்காவலன்னிகொத்தழியபெருமானே”

எனவருதலானும் இவ்வதியமானஞ்சி வஞ்சியர்குலத்தவனாத லுணரப்படும். இவற்றான் முற்காலத்தே தலைநீர்நாடும் இடைநீர்நாடும் சேரர்உறவினர்க்கும் சேரர்க்கும் உரிமையாதலுக் கடைநீர்நாடுசோழர்க்குரிமையாதலும் உய்த்துணரலாகும். பிற்காலத்து முழுநீர்நாடும் சோழர்க்குரிமையாகியசிறப்பாற் “புனனூடன்கொல்லி” எனவும், “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” எனவும் கூறத்தலைப்பட்டனரென எளிது லுணரத்தகும். சேரர்கொல்லியையும் வஞ்சியையுமே பிற்காலத்துச் சோழர்க்குரிமையாக்கிக் கடமைநாட்டுப்பக்கத்துள்ள ஊர்கள் மலைகளை அச்சோழர்க்குரிமையாகப் பின்னூல்கள் கூறுமையான் அக்கடன் மலைநாட்டுத் தொண்டி, மாந்தை, முசிரி முதலியனவுள்ளபக்கத்து இக்கொல்லியும் வஞ்சியுயில்லாமை எளிதி லுய்த்துணரலாகும்; இறையனார்களவியலுரை மேற்கோட்பாடல்களில் அரிசேசரிபாண்டியன் சேரர்நாட்டைவென்றுகொண்டான் என்பதையுணர்த்தி வஞ்சி, கொல்லி, முசிரி, தொண்டி, மாந்தை, விழிஞம் முதலாகப்பலவற்றையும் அவற்றுகுரிமையாக்கிக்கூறுதல்போல சண்டிச் சோழர்க்குப் பலவற்றையுங்கூறும் கொல்லியையும் வஞ்சியையுமேயுரிமையாக்குதலையுநோக்கிக்கொள்க.

இனிப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பொதுவியற்படலத்துக்,

“குடையலர்காந்தட்டன்கொல்லிச்சுனைவாய்த்
தொடையனிழ்தண்குவளைசூடான்—புடைதிகழூர்
தோதிரப்பொங்குந்திருந்துவேல்வானவன்
போரெதிரிற்போந்தையாம்பூ”

என்னும்பாடலுண்மை கற்றாறிவர். இதன்கட் சேரன், தன்கொல்லி மலைச்சுனையிடத்துக்குவளைப்பூவைச்சூடான்; பூசல்தோற்றிற்பனந்தோடாம் அவன்கூடும்பூ என்றுகூறினார். இதனாற் சேரன்தன் கொல்லிமலைச்சுனையிடத்துப்பூத்த குவளையைச்சூடுதற்குரியநிலையில் அமமலைக்கு அணித்தாகவதிதல் எளிதிலுணரத்தகும். கொல்லிமலைச்சுனைகளில்லவன் சூடற்காகியகுவளைகள் பலவுளவாகவும் அவற்றைச்சூடானாயினான் என்றது அச்சேரற்கு அஃதடையாளப்பூவாகாமையானென்றுணர்க. சேரன்வதியுநகர்க்கும் கொல்லிமலைக்கும் இடமணித்தாதலில்லையாயின் இவ்வாறு பாடல்பிறவாதென்றுய்த்துணர்ந்து கொள்க. கொடுங்கோனூர்க்குக்கொல்லிக்கும் பன்னாறுநாழிகை

வதித்தாரமாத்மென் மறியப்படுதலாற் சேரன் ஆண்டிருந்துஞ்
 கிணந்தாலும் கொல்லிச்சுனைக்குவளை சூடலாகாமைவுநோக்கிக்
 கொள்க. போரெதிரிந்துவளை சூடான்; போந்தைக்குடுவன். என்
 றுமைத்தவாற்றாற் போரெதிராதபோது சேரன் சன்கொல்லிச்சுனைக்
 குவளை சூடுவன் என்பது பெரும்பரிதந்தான். சேரரைக் கொல்லி
 நகர்க்கிறைவரென்பதும் கொல்லியணித்தாகையநகர்க்குத்தலைவராதல்
 கருதியென்றுணர்க. கொங்குநாட்டுத் திருப்பேரூர்த்தலத்தி இறவாப்
 பனை என்பதொன் றுண்ணை பேரூர்ப்புராணத்தாலறியலாம். இவ்
 விறவாமைச்சிறப்பா னிர்ப்பனை யின்கொண்ட சேரர் அணியத்தலைப்
 பட்டனரென்று நெகர்ப்பதும்.

இனிச் சோழன்செங்கநாணுய சேரமான்கணக்காவிரும்
 பொறையுந் திருப்பேர்ப்புறத்துப் பொருதுடைத்துழிச் சேரமான்
 கணக்காவிரும்பொறையைப்பறறிக்கொண்டு சோழன்செங்கநாண்
 சிறைவைத்துழிப் பொய்கையார் களம்பாடிவீடுகொண்ட களவழி
 நாற்பதின் கண்,

“ஒன்செங்குநாடியுமிழுப்புனளுடன்
 கொங்கரையட்டகளத்து”

எனவும்,

“புயந்துகால்பொகிபுலான் முகத்தவெண்குடை
 பஞ்சிபெய்தாலமே போன்றபுனளுடன்
 வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து”

எனவும்வந்தலைக் கற்றாற்றிவர். இதன்கட் சோழன்செங்கநாண்
 கொங்குநாட்டாரையாட்டான் என்றும், வஞ்சிகநர்க்கரசனையட்டான்
 என்றும் கூறுதல்கொண்டு வஞ்சியிலுள்ள அரசனாகிய சேரன்
 தன் வஞ்சியுள்ள கொங்குநாட்டுமறவர் துணையாகச் சோழனோடு
 பொருதானென்றும், அங்கனம் பொருதுழி அக்கொங்குநாட்டாரை
 யும் அக்கொங்குநாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிக்குக்கோவாகிய சேரனை
 யும் சோழன் அட்டான் என்றும் உணரக்கடத்தல் நன்கு காண்க.
 இவை நாமும் ஊரும் புலப்படுத்தல் தெற்றெனவிளங்கும். இவ்
 வுண்மையானன்றே சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வெங்கைக்களவழிப்பாடலுக்குவிலலவனைக்
 கொங்கைத்தலைகளைத்தகோமானு”

எனப் பாடுவாராயினாரெனவுணர்க. சேரன் இக்கொங்குநாட்டிருந்து
 அரசுபுரிதலானன்மீது “குடகொங்கன்” (பெரியதருமொழி) எனச்
 சேரனையும், “கொடைதராதி” (பழனித்தலபுராணம்) எனக் கொங்கு
 நாட்டையுள் வழங்கினார். சேரநாட்டைச் சொல்லவேண்டியவிடத்துக்
 “குடகொங்காதி” (பாரதம்) என்று பெரிழைத்து இக்கருத்தேபற்றிய
 தாருமென்று கொள்க. சேரனுக்கு வரலுலகுநல்கினான் என்று கூறு
 மிடத்துக் “கொங்கைக்கமராவதியளித்தகோவோரசுலதிலகா” எனப்
 பிறரும் பாடுதல்காண்க. இக்கலவழிச்சுண் காடும் ஊரும் கூறியது
 போலவே,

“கொங்குபுறம்பெற்றகொழைமீவநீதே

... ..

வஞ்சிமுறழம்வாய்க்களானாக

... ..

கொண்டனைபெருங்குடபுலத்ததரி” (புறம்-கூடக)

என்னுமிடத்தும் நாமும் ஊரும் கூறினாரென்று தெளியப்படுதல்
 காண்க. குடபுலம் கொங்குநாட்டைச் சிறப்பாகவுணர்த்துமென்பதை
 முன்னரே தெளிவித்தேன்.

இனிச் சேரமான் குடக்கோநெடுஞ்சோலாதனும் சோழன் வேற்
 பட்டைக்கைப்பெருவிதற்குள்ளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருதுவீழ்ந்
 தாலாக் கழாத்தலையார்பாடிய புறப்பாட்டுக்களில்,

“அறத்தின்மண்டியமறப்போர்வேந்தர்

தாமாயந்தனரேகுடைதுளங்கினவே

... ..

“பெண்டிரும், பாசடகுமிசையார்பனிநீர்முழ்கார்
 மார்பகர்பொருந்தியாங்கமைந்தனரே” (கூஉ)

எனவும்,

“என்னுவதுகொருநீனகழனி

யாம்பல்வள்ளித்தொடிக்கைமகளிர்

பாசவன்முகத்தண்புனற்பாயும்

யாணரருஅவைப்பிற்

காமர்க்குடைக்கையவறகன்மலைநாதி” (கூங்)

எனவும் வருதலைக் கற்றாறறிவர். இவற்றுட் சேரர் சோழர் இருவரும் படைபுடன் பொருத போது இருவர் படையும் பட்டின் னும்பெயரான சென்று இருவேந்தரும்பொருது அக்களத்தேமாய்ந்தனரென்றும், அவ்வரசர்பெண்டி நம் பச்சைசரிலைதன்னராய்க் குளிர்ந்த நீரின் கண் மூழ்காராய் அவர்மார்பத்துக்கடி அக் களத்தின் கண்ணே உடன் சிடந்தார் என்றும் கூறியிருத்தலுடன் இவ்விருவேந்தர்காட்டினையும் வேறுவேறுவிசேடியானது ஒருபடியாகவிட நீர் வளத்தான் விசேடித்த இனி யிவர்காடு என்னவருத்தமுயவதோதான் என்று இரங்குதலையும் காணலாம். இப்போர்க்களத்து இருவேந்தர்பெண்டிநம் உடன்கிடந்தார் என்று கூறப்பட்டதனாலவர் பொருதுமடிந்த சிடம் இவ்விருவர் பெண்டிநம் வதையும் ராஜிகுருகுமுள்ள தலைநகர்க்கு அணித்தாயிற்றென்று அணியாப்பரிம், அங்குனமன்றாயின் இவர் மடிந்ததுகேட்டுப்போந்து அவரவர்பெண்டிநர் அவரவர்மார்பைத் தழீஇக்கிடத்தல் கூடாகென்க.

“குலமடமாதரொடுகலமிசைச்சேறலும்

பாசறைச்சேறலும்பழுகெனமொழிப” (இ-னி-அகத்-அக)

என்பதனும் பரத்தையரோடு பாசறைச்சேறல்வல்லது குலமகளிருடன் பாசறைச்சேறலில்லையென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. அரசர் மடிந்த களத்தே அவர்மார்பைத்தழீஇத் தாரகபோஷம்போக்கியங்களை விட்டு உடன்கிடத்தல் கூறியதனால் இவர் குலமகளிராதல் பெறப்படும். இதன்கட் “பாடிவிட்டிள்கட் போர்க்களம் தமதாக்கிக்கொள்ளுதற் குரியாரொருவரின்றிக் கண்டார்க்குஅச்சம்வா உடனேமடிந்தது” எனக் கூறியுள்ளவாற்றாற் பாடிவிடு பாழ்பட்டவாறு முன்னரேபெறப் பட்டதாகும். தொல்காப்பியத்தும்,

“நீத்தகணவற்றீர்த்தவேளிற்

பேளத்தமனைவிகாஞ்சியானும்”

எனவும்,

“முலையுமுகனுஞ்சேர்த்திக்கொண்டோன்

றலையொடுமுடிந்தநிலையொடுதொகைஇ”

எனவும் வருவனவற்றால் இவ்வேந்தர் கணவரும், இப்பெண்டிநர் அவர் மனைவியருமாதறெள்ளிதெனவுணர்க. புறம்பொருள்வெண்பாமாலை யினும்,

“எங்கணவனெங்கணவனென்பாரிகல்வாடத்
தங்கணவன்றூர்தம்முலைமுகப்ப—வெங்கணைசேர்
புண்ணுடைமார்பம்பொருகனத்துப்புல்லினார்
நுண்ணிடைப்பேரல்குவார்”

எனவருதலானும், அதற்கு மாகத லூர்க்குழான் சாமுண்டிதேவநாயகன், “எம்முடையகணவன் எம்முடையகணவனென்று சொல்லும் பரத்தையர்மாறுபாடுகேடச் தமதுகொழுநன்மாலை தம்முலைமுகந்து கொள்ள வெய்ய அம்புபட்டபுண்ணினைபுடையமார்பைப் போர்க்களத்துக்கதழவினார்; நுண்ணிய இடையரினையும் பெரிய அல்குவினையு முடையகுலமகளிர்” எனவுரைத்தலானும் இவ் வேந்தர்மார்பைத் தழுவிக்கிடந்தபெண்டிர் அவர்குலமகளிர் என்பதுணர்க.

“காய்கதிர்தெடுவேற்கணவனைக்காணிய
வாயிழைசேறலுமத்துறையாகும்”

“பகையைச்சிக்கும் ஒளிநெடுவேலினையுடைய கொழுநனைக்காண வேண்டி அவன்பட்டபோர்க்களத்துள் அழகிய ஆபாணத்தையுடைய மனைபாள்போயினதும் அத்துறையேயாகும்” (புறப்-வெண்) என்பத னான் மனைவியர் போர்க்களம்போய் இறந்தகணவரைக் காண்ட லுண்டென்றுணர்க. இவற்றாற் சேர்ச்சோழரிருவரும்பட்ட போர்க்களத்து அவர்மனைவியரேபோய் அவர்மார்பைத்தழுவிக்கிடந்தார் என்று துணியப்பட்டதாகும். இச்செய்தி, சோழர் உறையூரையும் சேர் அதனையடுத்த கருவூரையும் தலைநகராகவுடையரென்பதற்குப் பொருந்துவதல்லது மேல்கடற்பக்கத்துக் கொடுங்கோளுரைச் சேர் தலைநகராகவுடையர் என்பதற்குச் சிறிதும்பொருந்தாமை யுய்த் துணர்ந்துகொள்க. முற்காட்டியமேற்கோளிற் சேர்ச்சோழரிருவர் நாட்டையும் ஒருபடியாகவருணித்ததும் இக்கருந்தையே வலியுறுத் தும். ஆண்டு இருவரும் ஒருநாடுடையார்போலவே கூறியிருத்தலை நன்றிகண்டுகொள்க. இருவேந்தரும் காவிரிபாயுநிலவளமுடையராத லால் இங்ஙனங்கூறினாரெனவுணர்க. இவ்விருவேந்தரும் பெருநத போலர் என்னும் ஊர் சோழன்மறவனாகிய பழையனுடையது. காவிரி நாட்டுள்ளது; இதனை,

“வென்வே, விழையணியானைச்சோழன்மறவன்
கலழயளந்தறியாக்காவிரிப்படப்பைப்

புனன்மலிபுமனிற்போல்கிழவேன்
பழையனோக்கடிவேல்போல்” (அகம்-௩௨௯)

எனவருதலா னுணர்க்.

“கொற்றச்சோழர்கொக்கர்ப்பணி இயர்
வென்சோட்டியானைப்போல்கிழவேன்
பழையன் வேல்வாய்த்தன்ன” (நற்றிணை-௧0)

என்பதனாற் சோழர், பழையன்படைபுகழ்மைபெற்றுக், கொங்க
ரோடுபொருதலா யுணரப்படும்.

இனிப் பதிறுப்பதது ஒன்பதாம்பத்தினால் இளஞ்சேரலிரும்
பொறையென் னுஞ்சேரலிநந்தரசாண்ட லூர் வஞ்சியென்பது கற்றா
ரறிவர். ஒன்பதாம்பத்தின்பதிகத்து.

“வெருவருநாணையொடுவெய்துறச்செய்துசென்
நிறுபெருவேந்தரும்விச்சியுள்விழ
வருமினைக்கல்லகத்தைத்தெயிலெறிந்து
மொத்தியாண்டபெருஞ்சோழனையும்
சித்தையாண்டவிளப்பழையன்மாறனையும்
வைத்தவஞ்சினம்வாய்ப்பவென்று
வஞ்சிமுதூர்த்தந்துபிறர்க்குதவி
மந்திரமரசிற்தெய்வம்பேணி
... ..
மன்னுயிர்காத்தமறுவில்செங்கோ
லின்னிசைமுரசினிளஞ்சேரலிரும்பொறை”

எனவருதலா னிஃதறியப்படும். இவனைப்பாடிய முதற்பாட்டில்,

“வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போரண்ணல்
... ..
காந்தளங்கண்ணிச்செழுங்குடிச்செல்வர்
கலிமகிழ்மேவலிரிவலர்க்கியுஞ்
சுரும்பார்சோலைப்பெரும்பெயற்கொல்லிப்
பெருவாய்மலரோடுசும்பிடிமகிழ்ந்து
மின்னுமிழ்ந்தன்னசுடரிழையாயத்துத்

தன்னிறங்கார்தவண்பெடுதுப்பி
 னோங்கீரோதியோண்ணுதலணிகொளக்
 கொடுங்குழைக்கமர்த்தநோக்கினயவரப்
 பெருந்தகைக்கமர்த்தமென்சொற்றிருமுகத்து
 மாணிழையிரிவைகாணியவொருநாட்
 பூண்கமாளநின்புரலிநெருந்தேர்
 முனைகைவிட்டுமுன்னிலைச்செல்லாது
 துவெதிர்த்துபெறாஅத்தாவினமள்ளரொடு
 தொன்மருங்கறுத்தலஞ்சியரண்கொண்டு
 துஞ்சாவேந்தருந்துஞ்சுக
 விருந்துமாகநின்பெருந்தோட்கே”

எனவருதல் காணலாம். இது வேற்றுப்புலத்துச்சென்றுதங்கிய
 சேரனை அவன் மனைவிகளும்படி தேர் புரளி பூண்பதாகவேண்டு
 மென்றுகூறியதாகும். உரைகாரரும், “அண்ணல்கின் அரிவைகாணிய
 நின்தேர் ஒருநாட் புரளிபூண்பதாகவேண்டும்; அதுதான் நின் அரி
 வைக்கே உடலாகவேண்டிவதில்லை; அசனானே துஞ்சாவேந்தருந்
 துஞ்சுவார்களாகவேண்டும்; அதுதான் நின் பெருந்தோட்கு விருந்து
 மாகவேண்டும் இவ்வாறு இரண்டொருகாரியமாக இதனைச்செய்க
 எனவினைமுடிவுசெய்க” எனவுரைத்தார். இதனா விது வேற்றுப்
 புலத்துத்தங்கியசேரனை அவன் கற்புடைமனைவியுள்ள கோயிற்குச்
 செல்லுமாறு வேண்டிக்கொண்டதென்று நன்குதெளியலாம்: இதன்
 கண் வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போண்ணல் நின் மாணிழையிரிவை
 யாகியமனைவி கொல்லிமலையிலுள்ள இருவாட்சிமலருடன் பச்சிலையை
 யும் விரும்பிச்சூடி அதனா லோதியும் நுதலும் அணிகொள அவள்
 காணுமாறு ஒருநாள் நின்புரலிநெருந்தேர் பூண்பதாகவேண்டும்
 என்று கூறப்பட்டுள்ளது: இதனா விவன்மனைவியுள்ள அந்தப்புரத்தினை
 யுடையகோயில் கொல்லிமலைக்கு அணித்தாதல் நன்குதுணியப்படும்.
 அங்குவம்மல்லாக்காற் கொல்லிமலையிலுண்டாகும் இருவாட்சியையும்
 பச்சிலையையும் சேரன்மனைவி கோயிலிலிருந்துசூடி யணிகொள்ளு
 தல் இயலாதென்று தெளிந்துகொள்க. இது வேற்றுப்புலத்திறுத்த
 சேரனை அவன் வஞ்சிக்குத்திரும்புமாறுவேண்டியதன்றி வேறன்று.
 அவ்வஞ்சியிலுள்ளார் கொல்லிமலைப்பூவையும் தழையையும் புனைந்
 தணிகொள்கூறியவாற்றான் வஞ்சிக்குத் கொல்லிமலையணித்தாதல்

இன்றியமையாததாகும். கொல்லிமலைப்பூவையுந்தழையையும் புணையக் கூடியநிலையில் அம்மலைக்கு அணித்காகவுள்ளவஞ்சி கொங்குநகருவூரே யன்றிப் பிறர்கூறுங் கொடுங்கோனூரல்லாமை எல்லாநும் அறிவர். இப்பதிற்றுப்பத்து, மேல் யான்காட்டிய,

“குடையலர்காந்தட்டன் கொல்லிச்சுனைவாய்த்
தொடையளிழ்தண்குவளைகுடான்”

என்ற வெண்பா மாலைப் பாட்டுடொடு கருத்தொத்து வஞ்சி கொல்லிக்கு அடுத்துள்ள தென்பதனை ஸ்ரீயமரத்தெளிவித்தல் நன்முறையுடையதாக. இச்சேரனைக் கொங்கின்கணுள்ள “வானிரீரி னுந்தீர்தண்சாயலன்” என்றதனையும், “காவிரிப்படம்பைநன்னாடன்ன ஒண்டொடி கணவ” என்றதனையும் சுண்டைக்கேற்போக்கிக்கொள்க. வானியும், காவிரியும் கொங்குநாட்டி லுண்மை முன்னரே காட்டினேன். இவ் வஞ்சி கொல்லிக்குநாட்டகத்துண்மையானே “வஞ்சிப்பனாம்புறவில்” எனவும் “வனவஞ்சி” எனவும் இறையனார்களையிலுரைமேற்கோள் களில் வந்தன என அறிந்துகொள்க. ‘வஞ்சிவனம்’ என்பதனோடு நோக்கின் ‘வனவஞ்சி’ என்பது கருவூராகல் நன்கு தெளியப்படும்.

இனிச் சேரசோழபாண்டியர்மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மகட் கொடைநேர்ந்து ஒருவர் தந்நாட்டுக்கொண்டாடும்விழவுக்கு மற்றவர் போய்வருதல் நூல்களிற்கேட்கப்படுதலானும் இவ்வாழ்ந்த தலைநகர் கள் போக்குவாதத்திற்கெளியவாகவும் அகலிமையாகவும் இருந்தன வென்று துணியலாகும். உறையூர்க்கு மதுரை எவ்வளவுதூரமோ அவ்வளவே மதுரைக்குங் கருவூர்க்குமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. பாண்டியர் சோழர்பாலும் சேரர்பாலும் பெண்கொண்டிருந்தன ரென்பது, நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்பத்தினியாரை ‘வளவர்கோன் பாவை’ என்பதனானும், குலசேகரபாண்டியன் ‘வஞ்சிவேந்தன்மகளை மணந்தானென்று சவுந்தரபாண்டியநூலுள் அநதாரியப்பப்புவர் கூறுதலானும் அறியப்படும். செங்குட்டுவனை “நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கள்ளியீன்றமகன்” எனப் பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பத்துப்பதிகம் கூறுதலானும்,

“மன்னன்கரிகால்வளவன்மகள்வஞ்சிக்கோன்
றன்னேப்புனல்கொள்ளத்தான்புனலின்பின்சென்று”

எனச் சிலப்பதிகாரங்கூறுதலானும் சேரர் சோழர்பாற் பெண்கோட லறியப்படும். குலோத்துங்கசோழனுலாவால் அவன் பாண்டியன் மகளைமணந்தானென் றுணரப்படும். கொங்குநாட்டவனுன சேரன் தன்னைபடுத்திள்ளதெய்வீகனுக்குப் பெண்கொடுத்த செய்தியை முன்னரேகாட்டினேன். மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவழிகளிற்கூறிய செய்தி அகநானூறுமுதலியவற்றிற் பல்லிடத்துங்கூறிய ஆட்ட னத்தி, ஆதிமந்திகதையென்பது கற்றூர்பலருமறிவர். கரிகால்வள வன்மகள் ஆதிமந்தி என்பவள். இவள் வஞ்சிக்கோனான அத்தி யென்பவனைமணந்தவன். இவ்விருவரும் கரிகால்வளவனும் கழார் முன்றுறையிற்கொண்டாடப்பட்ட காளிரிப்புதுப்புனல்விழவிற்குச் சென்று நீராடியபோது காளிரி ஆதிநாந்திகணவனை வெளியிதாக அவள்பதைபதைத்து எங்குந்தேடிக்காணாது பின் காளிரி ஒழியெல் லாம். ஒடி அலந்தழு தேங்காநிற்க, அவள்கற்புடைமைக்கும் அன்பிற் கும் இரங்கிக் கடலை அவள்கணவனை அவள்முன்னிறுத்திக்காட்ட அவனைத்தழி இக்கொண்டு பொன்னக்கொடிபோலமீண்டாள் என்று தூல்கள்கூறும். இவ்வரியகதையைப்பற்றி நல்விசைப்புலமை மெல் லியலார்வரலாற்றான் முன்னரே எழுதினேன். காளிரிப்புதுப்புனல் விழவுக்குச் சேரநாட்டுள்ளமகளையும் மருகனையும் சோழர் அழைப் பித்தல் இக்கதையானறியப்படும். கரிகாலன் புதுப்புனல்விழவுகொண் டாடியவ்ளராகிய கழார் சோணட்டுமாயூரத்திக்கு அடுத்திள்ளது. இவ்ளூறிற் புதுப்புனல்வருதலையறிந்துகொண்டாடப்படும் விழவுக்குச் சோணட்டையடுத்த கருவூர்வஞ்சியார்வருதல் எளிதென்பது யான் கூறவேண்டுமென்று. கொங்குநாட்டு, அத்திஎன்னும் பெயர்வழக்கு இன்றுங்கேட்கப்படுகின்றது. அந்நாட்டு அத்தியூர், அத்திபாளையம் என்னும் ஊர்களு முண்டு.

இனித் தியாகராசலீலையென்னும்தூலில் மதுரை ஆலவாய்க் கட வுட்டு மிகுதியாகப் பசுக்கூட்டமிருந்ததென்றும், அப்பசுக்கூட்டத் தொருகன்று தப்பிப்போய்ச் சேரன்பசுக்கூட்டத்துக்கவந்து வளர்ந்த தென்றும், இக்கன்று கலந்ததைச் சேரன் தெரியானுயினென்றும், பின் மதுரையினின்று வஞ்சியர்கோன்கோயில்புக்க ஓர்ந்தணனுக் குப் பலபசுக்களுடன் இக்கன்றினையுஞ் சேரன் நல்கினென்றும், இக்கன்றினைப்பெற்ற அந்தணன் அதனைக் கூடவிற்கொடுபோ யோர் பசுவாணிகனுக்கு விற்பனென்றும், ஆலவாய்க்கடவுட்பணிபுரிவார்

இக்கன்றினைக்கண்டு கெளிந்து வந்தவாறு வினாவினியற்றி இக்கன்றி
 னேடும் ஆவ்வாணிகளேடும் ஆவ்வக்தண னேடும் வஞ்சியுட்புக்குச்
 சேரன்பாற்சென்று இக்கன்று ஆவ்வாய்க்கடவுட்குரியது நீ எங்ஙனம்
 இவ்வந்தணற்கித்தனையென்று சொற்றார் என்றும், சேரன் கடவுளு
 டையகன்று எந்தொழுவத்தாறுதல்குறிமோ? அடையாளமுண்டோ?
 நம்பன்பொருள் நஞ்சினும்கொடிதாகும். யான் யார்கொருவஞ்சமும்
 செய்கதெனல்லென் என்று சொற்றாருன்னையும், பின் மதுரையார் சேர
 னுடனும் இக்கன்றுடனும் தம்வழக்கைத்தீர்த்தற்பொருட்டுத் திரு
 வாருரடைத்தனரென்றும் கூறியிருத்தலைக் கற்றாறிவர். இக்கதை
 யானும் கொங்கற்காவுவோ சேரர்வஞ்சிமாகதராதல் எனினிலுய்த்
 துணரலாகும். இரண்டொட்டியசுக்கட்டத்துக்கும் கலப்புக்கூறப்
 படுதற்கும், மதுரையார் வஞ்சிப்புக்குச் சேரனுடன் திருவாருர்
 சென்றார் என்று கூறியதற்கும் பொருத்த நோக்கக்கொள்க. இன்னு
 மோராற்றாறும் இதனை விளக்குவல்.

இனிச் சேரசோழமாண்டியார் படைப்புக்காலத்தொட்டே மேல்
 பட்டுவருதலுடையரென்பது பரிமேலழகர் முதலியநல்லாசிரியர்கொள்
 கையாகும். இப்போது மலையாளமென்றுவழங்குகின்ற கடன்மலை
 நாடோ ஆதியிற் கடவுளாற்படைக்கப்பட்டதாகாது. படைப்புக்
 காலத்துக்கு எத்துணையோரெந்தி இவ்வுலகமுழுவதையும் காசிபர்க்குத்
 தானஞ்செய்த பரசுராமன் தானிருத்தற்கு நிலன்வேண்டித் தெய்வ
 கிருபையாற் கடலை ஒதுங்குவித்து உண்டாக்கயதென்று புராணம்
 வல்லார்கூறுவர். இதனைச் சேக்கிழார் விதன்மிண்டநாயனார் புரா
 ணத்து,

“ளிரசெய்தமழூர்தொடையிதழிவேணியார் தங்கழல்ராணி
 பரசுபெறுமாதவ முனிவன்பரசிராமன்பெறுநாடு
 திரைசெய்கடலின்பெருவள னுந்திருந்துநிலனின்செழுவள னும்
 வரையின்வளனுமுடன்பெருகிமல்குநாடுமலைநாடு”

எனக் கூறியவாற்றாறு நன்றுகெளியப்படும். பரசுராமன் சமதக்கிணி
 புதல்வனாகலான் அச் சமதக்கினிபுதல்வரான திரணதூமாக்கிணி
 யென்னும் இயற்பெயருடைய தொல்காப்பியனார்க்குடன்பிறந்தவ
 னாவன். தொல்காப்பியனார் “வண்புகழ்மூவர்காக்குந்தண்பொழில்

வாராப்பு” என்று சூத்திரஞ்செய்தலானும், இம்மூவேந்தர் மாலையினையுட்குறுதலானும் தொல்காப்பியனுக்குமுன்னே இம்மூவரும் இத்தமிழ்நாட்டு ஆட்சிபெற்றுநிலைபெறுதல் நன்குணரலாகும். வான்மீகராமாயணத்திற் இம்மூவேந்தர்நாடு கூறப்படுதலானிக் கருத்து வலியுறுதல்காண்க. தொல்காப்பியனுக்குமுன்னே தமிழ் மூவேந்தர் நிலைபெறுதல் தெளிந்தவாற்றா விம்மூவேந்தர் பரசுராமனுக்கு முன்னே அவரவர்தலைநகரில் நிலைபெறுதல் நன்குணரப்படும். பரசுராமற்குமுன்னே இம்மூவேந்தர்நிலைபெறுணர்ந்தவாற்றான் இவர் நிலைபெற்றதலைநகர் பரசுராமனு விடையிலுண்டாக்கப்பட்ட கடன்மலை நாட்டில் இருப்பது அசம்பாவிதமாதல் எல்லாருங் கண்டுகொள்க. மேல்கடற்பக்கத்துத் தொண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலியிட்டினங்கள் சேரநாட்டையனவாகக்கேட்கப்படுமாலெனின் அவையெல்லாம் பழைய சேரர்வஞ்சிக்குப்பின்னே உண்டாகிய பரசுராமன்கூத்திரத்துண்டாகிய நகரங்களென்க. இக்கருத்தானன்றே பழைய சேரர்கருவூர் வஞ்சியைப் பல்லிடத்தும் முதலர் என்றுகூறுவதுஉம், அவ்வூர்ப் புராணம் அதனை ஆதிபுரம் என்றுரைப்பதுஉம் எனக்கொள்க. இது பெளராணிகமுறையான் ஆராயப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் சேரர்க்குரியகருவூர் கரண்கைப்பற்றியகாலத்துக் கரபுரம் எனவும், வீரசோழன் கைப்பற்றியகாலத்து வீரசோழபுரம் எனவும் பெயர் பெற்றதுணர்க. இராவணன் இத்தென்னாட்டை ஆண்டான் என்றற்கும் திரிசிரன் உறையூர்ப்புறத்தைக்கொண்டான் என்றற்கும் இங்ஙனமே பொருந்தக்கொள்க. இராவணன்காலத்தும் இத்தமிழ்வேந்தருண்மை இராமாயணத்தானுணர்க. இப் பரசுராமன்பெறுநாட்டுச் செங்குன்றார் விறன்மிண்டநாயனார் ஊர் என்று பெரியபுராணங் கூறுதலான் இது கொங்குநாட்டுச்சிவத்தலமாகிய கொடிமாடச்செங்குன்றாரின் வேறென்றுகொள்ளினும் அமையும்.

இவற்றினொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சியே திருவஞ்சைக்களமென்றும், அஞ்சைக்களமென்று பிரித்துவழங்கியது தவறென்றும் வஞ்சைக்களமென்று வழங்கவேண்டுமென்றும் தம்மனம்போல வாகுகூறித் தெய்வப்புலவர்களான பெரியோர்கள்பால் அபசாரப்படுவாருமுனர். அஞ்சைக்களமென்றேவழங்கிய பெரியோர்கள் திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், சேக்கிழார், கச்சியப்ப முனிவர் முதலிய பலராவர்.

இனித் கொங்குநாடு சோணாட்டையடுத்துள்ளதென்பதனை முன்னரேகாட்டினேன்: சோழர்க்குச்சிறந்தமலை நேரியென்பது பலருமறிவர். அம்மலை சோணாட்டின்கண்ணேதையாகும். செங்குட்டுவன் தன் மைத்துனச்சோழனோடுபகைத்த சோழர்க்குடிக்குரிய ஒன்பதின்மரைச் செருவென்றது உறையூர்க்குத்தெற்கின்கண்ணதாகிய நேரிவாயில் என்னும் ஓரூர்க்கண் அன்று சிலப்பதிகாரத்தாற்றெறிதலால் இம்மலையும் உறையூர்க்கு அணித்தாகுமென்று கொள்ளலாகும். இந்நேரிமலை களங்காய்க்கண்ணிகாரமுடிச்சேரற்கும், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதற்கும் இடனாகப் பதிற்றுப்பத்துநூல்களும், இதனை நான்காம்பத்தில் “நீர்நிகழ்சிலம்பினேரியோனே” (சுப) எனவும், “கல்லுயர்நேரிப்பொருநன்” (சுஎ) எனவும் வருதலான் அறிந்துகொள்க: இவற்றாம் சோழர்க்குரிய நேரிமலையில் இரண்டிசேரர்கள்வதிந்தமை உணரலாம்: கொங்கற்கருவூர்ச்சேரர்கள் சோழமோடுபொருது அவர்க்குரிய நேரிமலையைவென்றியாற்கொண்டு ஆண்டுவதித்தனரென்றே துணியலாகும். இதனால் கொங்குடைபசேரர்கள், தங்கொங்குநாட்டுப்பக்கத்ததாய்ச் சோணாட்டிலுள்ள மலையைக்கவர்பற்றி அதன்கண் வதிந்தார்கள் என் றெளிதிலறியலாகும். மேற்கிண்கான்றவாறு கடன்மலைநாட்டுச் சேரர் தமக்குரியதல்லாத கொங்குநாட்டைக்கடந்து சோணாட்டு நேரிமலையில் வந்தார் என்பது பொருத்தாதாதல் உய்த்துணரத்தகும். இந்நேரிமலையிற் சேரர் இருந்தனரென்பது சேரர்க்குச் சோணாட்டிமலைவரை அரசாட்சி பண்டுநிலையினதென்பதை நன்கு காட்டுமென்க.

இனிப் பழையசேரர்வதிந்த குடபுலமாகிய கொங்குநாட்டைப்பற்றிச் சிலகூறுவல். சங்ககாலத்துவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் ஆனியர்பெருமகனென்பது கற்றாரறிவர். ஆனியர் என்பார் வேள் ஆனியின் வழியினர். இவ்வேளாளியிருந்தது ஆனின் குடியாகும். இது கொங்குநாட்டுள்ளதென்பது, “சேரர் கொங்குவகாலூர்நன்னாடிலாளின்குடி” (அருணகிரிநாதர்) என வருதலா னறியப்பட்டது. இவ்வேளாளியின்வழியிலே சேரர் பெண் கெண்ணொருவரென்பது “குடக்கோடுகெடுஞ்சோலாதற்கு வேளாளிக்கோமன்றேவியின்றமகன்” (பதிற். சு-பதிகம்) என ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனையும், “பொய்யில் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாளிக்கோமான் பதுமன்றேவியின்றமகன்” (கே. அ-பதிகம்) எனப் பெருஞ்சோலாரும்பொறையையும் கூறுமாற்று னறியலாம். வஞ்சியில்

“வேளாவிக்கோர்மாளிகை” (சிலப்-நடுகல்-ககஅ) என்னும் பெயரான் ஓர் வாஸஸ்தானம் இருந்ததும் சண்டைக்கேற்ப நினைக்கத்தகும். இது சேரர்ஸம்பந்திமாளிகை என்பது பொருந்துவதாகும். கருவூர்க்கும் ஆலிநன்குடிக்கும் அதிகதூரமல்லாமையும் நெறியெளிமையு முணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சேரவம்மிசுனா அகீகரானெடுமானஞ்சிவழியின னாகிய அதிகனென்பவன் ஒருவன் குறும்பொறையூர் என்னும் மலையரணுடைய ஊரிலிருந்தனன் என்றும், அவன் புகழ்ச்சோழ நாயனர்க்குத் திறைகொடாதகாரணத்தா லவர்படையால்வெல்லப் பட்டானென்றும் பெரியபுராணத்தா லறியலாம்.

“கொடிமாமதினீடுகுறும்பொறையூர்
முடிநேரியனார்படைமுற்றியதே”

எனவருதலா னிதனையறிக. கடுக-ஆம் அகப்பாட்டில்,

“நறும்பூஞ்சாரற்குறும்பொறைக்குணாஅது
ளில்கெழுதடக்கைவெல்போர்வானவன்
பிடுநிறுமுககவுளசிறுகண்யானைத்
கொடியுடைத்தடமருப்பொடியனாறித்
கொடுமுடி காக்குங்குளுஉக்கனெடுமதிற
சேண்ணிளங்குசிறப்பினுழர்”

எனவருதலான் இக்குறும்பொறை சேரன்பகைஞானிய கொடுமுடி யென்பவனுடைய ஆழர்க்குமேற்கணுள்ளது நன்குபுலனாகும். சேர வம்மிசியனாகிய அதிகற்கும் சேர்க்கும் தாயபாகவிஷயமாகப் பகைமையுண்டாகிப் பெரும்போர்க்கிழந்தது பதிற்றுப்பத்தாலும் புறப்பாட்டாலும் அறியப்படும். ஓளவையார் அதியமாரனெடுமா னஞ்சியைப்பாடிய புறப்பாட்டில்,

“கோடுயர்பிறங்குமலைகெழீஇய

நாடுடன்கொடுப்பவங்கொள்ளாதோனே” (புறம் - ௨௩௨)

எனவருதலான் இவன் தாயநாடுபற்றிச் சேரனோடு பகைமைபூண்டா னென்றய்த்துணரப்படும். இவனுக்குக்கிழக்கே ஆழர்க்கணிருந்த கொடுமுடி என்பவனும் இவனுடன்சேர்ந்து சேரனைப்பகைத்தனன் போலும். இவ்வாழர் கொங்குநாட்டின் கண்ணேயுள்ளது. அதியனை

“உண்டுமற,மலையலரணியுந்தலைநீர்நாடன்” என்பதனால் அதியன் தலைநீர்நாடன் என்பது முன்னகோகறினென். கறையுநிற் பாண்டிக்கொடுமுடி என்னுங்கோயிலுள்ளது தேவாரத்தாலுரியப்படும். அது இக்கொடுமுடியரசன் சர்பந்த மடையதாதும். சேரன்பகைவனாய்ப் பாண்டியற்குத்தினை வனையகாரணத்தாற் பாண்டிக்கொடுமுடி எனப் பெயர்சிறந்தான்போலும்.

இனிப் பதிற்றுப்பத்து நான்காம்பத்தில்,

“வெண்டி றைமுந்நீர்வளை இயவுலகத்து
வண்புகழ்நி மத்தவனகசால்செல்வத்து
•வண்டனை நையமன்னியே” (க க)

என்பதனால் வண்டன் என்பவனொருவன் சேரனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளான். இவன் கோச்சோலனுக்கு உவமையாகக்கூறப் பட்டவாற்றாலும், “வண்புகழ்நி மத்தவனகசால்செல்வத்துவண்டன்” என்றதனாலும் சேரரிற்சிறந்த முன்னோன் என்று ஊகத்தலாகும். இவனிருந்தமலை வண்டமலை எனப்படுவது. இது கொங்குநாட்டுக் கருவூர்க்குத் தெற்கேயுள்ளது.

இனி ஆதன் என்பது, சேரர்க்குள் அதிகமாக வழங்கும்பெயர் என்பது, சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன், ஆதனவீனி, செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், பெருஞ்சேர்முதியஞ்சேரலாதன் எனவருதலான் அறியப்படும். சண்டுக்காட்டிய பலபெயர்க்கும் ஆதன் கூடா தன் ஆவன். இவனிருந்தஊர் ஆகனூர் எனப்படும். இஃது இப் போது கொல்லிமலையை யடுத்துள்ளது. கசுஅ-ம் அகப்பாட்டில்,

“பல்லான்குன்றிற் படுநிழற்சேர்ந்த
நல்லான்பரப்பிற்குழுமூரங்கட்
கொடைக்கடனைன்றகோடாநெஞ்சி
னுதியனட்டில்போலவொலியெழும்
தருவியார்க்கும்பெருவரைச்சிலம்பின்”

எனவருதலான் உதியஞ்சேர் குழுமூரிரிருந்து பெருஞ்சேர்மு பவந்தது உணரப்படும். இக்குழுமூர் கொங்குநாட்டு ஆன்பொருளைக் கரையிலுள்ள குழமம் என்று இப்போதுவழங்குவதாகும். இக்குழு மூரை,நல்லான்பரப்பிற்குழுமூர் என்றலான் இதனிடத்துப் பசுமிகுதியாக இருந்தது ஊர்வரைப்படும். இட்டபசுமிகுதி கொங்குநாட்டுக்கே

சிறந்தது. “கொங்க ராபரந்தன்ன” (என) எனப் பதிறுப்பதற்கு
கூறுதலானுணர்ந்துகொள்க. இக்குழமம் கொங்குநாட்டுப்பழனி
மலைக்குத்துள்ளதும் ஈண்டைக்கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. வஞ்சியி
லிருந்த சேரமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சியசெல்வக்கடுங்கோவாழி
யாதன்,

“குன்றகழ்களிறென்கோ

...
மன்றுறையுநீரையென்கோ
மணக்களமரொடுகளென்கோ
ஆங்கவை, கனவெனமருளவல்லேனவி
னல்கியோனெனசைசாரேன்றல்” (புறம் - ௬௮௭)

என்பதனும் பக்திரைகளை ஊருடனுங் களிற்றுடனும் புலவர்க்கு நல்கி
னென்று கூறப்படுதலையும் காண்க.

இவையெல்லாம், சேரர் கொங்குநாட்டுவதிந் திருத்தனரென்பதை
நன்குவலியுறுத்துமென்றுணர்க. இனி, மாந்தரக்கொங்கேனாதி என
இலக்கணங்களில் உதாரணமாக வழங்கும்பெயரும் இக்கொங்கு,
மாந்தரெனப்பெயரிய சேரனைச் சேர்ந்தது என்பதனையே வலியுறுத்
தும்.

இனி நக்கீரனார் கூட-ஆம் அகப்பாட்டிற் தமிழ்முவேந்தர் தலை
நகரங்கள் முன்மையும்,

“ஆரங்கண்ணியடுபொர்ச்சோழ
ரறங்கெழுநல்லவையுற்றதை”

எனவும்,

“அரண்பலகடந்தமுரண்கொடானை
வாடாவேம்பின்வழுதிக்கடல்”

எனவும்,

“கடும்பகட்டியானெடுங்கீதர்க்கோதை
திருமாவியனகர்க்கருவூர்”

எனவும் கூறியிருத்தலைக் கற்றாறிவர். இதன்கட் சோழர்க்குச்சிறந்த
புகாரும், பாண்டியர்க்குச்சிறந்தகொற்கையும் கடற்றுறைப்பட்டினங்
களாக இருக்கவும், அவற்றைக்கூறாமல் உள்நாட்டுச்சிறந்த தலைநகரங்க
ளாகிய உறையூரையும் கூடலையுமே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முறை
மைக்கேற்பவே சேரர்க்குஞ் சிறந்த தொண்டி, முசிரி முதலிய கடற்
றுறைப்பட்டினங்கள் இருக்கவும், அவற்றைக்கூறுது உள்நாட்டுச்
சிறந்த தலைநகராகிய வஞ்சியையேகறினாரென் றெளிதலறியப்படும்.

சிறுபாணற்றுப்படையினும் இம்முன்றுமே தமிழ்மேவந்தர்கலைக
ரென அறியக்கூறியதுகாண்க. ஆண்டு, மதுரையும் வறிதே, வஞ்சி
யும் வறிதே, உறந்தையும் வறிதே என்றார். குளாமணியினும்
மதுரை, கரபுரம், உறந்தை என இம்முன்றையுமே கூறினார். யாப்பருங்
கலவிருத்திமேற்கோளினும்,

“ஆடனடைப்பூவிச்செம்பூட்சேஎள்
கூட்டுலணக்குயின்றனதோள்”

“மறந்தருதானைச்செக்கோற்கிள்ளி
யுறந்தையிற்சிறந்தனமுலை”

“மஞ்சவரைத்திணிதோட்பூழியர்மன்னவன்
வஞ்சியென்மலர்ந்தனகண்”

என இவ்வாறே இம்முன்றுமே (செய்யுளியல்-தரவேதரளிகளை) வருத
லான் இதனுண்மை யுணரப்படும்.

இனிக் கருவூர்ச்சேரமான்சாத்தன், கருவூர்ப்பெருஞ்சாதுக்கத்துப்
பூதநாதன், கருவூர்க்கண்ணம்பாளனார், கருவூர் ஓதஞானி, கருவூர்க்
கதப்பிள்ளை, கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார், கருவூர்கிழார், கருவூர்ப்
பவுத்திரன், கருவூர்க்கோசனார், கருவூர்ப்பூதன்மகனார்பெருங்கொற்ற
னார் என நல்லிசைப்புலவர் பலர் கருவூரினாகக்கூறப்படுதலைத்
தொகைதூல்களுட்காணலாம். இப்புலவர்தொகை மதுரைப்புலவர்
தொகைக்குச் சிறிதாயினும் உறையூர்ப்புலவர்தொகைக்குப் பெரிதெ
ன்பது தொகைதூல்களை நன்காராய்ந்தார் அறிவர். உறையூரின்
மிக்குக் கருவூரிற்புலவர்கள் இருத்தற்குக்காரணம் அவ்வூர் உறை
யூரிற்பெரிதாதலானும், அது சேரர்தலைநகராதலானும் என்று உய்த்
துணரலாகும். ஈண்டுக்கூறியகருவூர் ஒருரோயாமென்பது வேற்றுமைப்
படுத்தற்குரிய அடையொன்றுங்கொடாது வாளாகூறியவாற்றா
னன்குதுணியப்படும். சோழர் வஞ்சியைமுற்றியவிடத்தும், அதனை
எறிந்தவிடத்தும்பாடிய புறப்பாட்டுக்களின் கீழ்க்குறிப்பிற் “கருவூர்
முற்றியிருந்தானை” எனவும், “கருவூரெறிந்தானை” எனவும் வருதலை
ஈண்டைக்கேற்பேரோக்கிக்கொள்க. பாடலுள் *வஞ்சியென்றுவருத
லும், அப்பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பிற் கருவூர் என்று வருதலும்

ஒருரையேபற்றியதென்ப தியாவருமறிவர். ஆண்டெல்லாம் வஞ்சியை அறிவித்தற்குக் கருவூர் என்று அடைகொடாது வாளாவழங்குதல் போலவே ஈண்டும் வழங்கப்பட்டதாகும். “கருவூர்ச்சேரமான்” என்பதனும் இக்கருவூர் வஞ்சியாகும். “கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதன்” என்பதனும், இக்கருவூர்வஞ்சியேயாகும். “சதுக்கப்பூதரை வஞ்சியுட்டந்து, மதுக்கொள்வேள்விவேட்டோனாயினும்” எனச் சிலப் பதிகாரத்துவருதலான் வஞ்சியாகியகருவூரில் சதுக்கப்பூதருண்மை நன்குணரலாகும். கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார் சேரன் படைத் தலைவனாகிய பிட்டனைப்பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். (புறம்-௧௬௮) இவர் அகப்பாட்டில்,

“கோடியர், பெரும்படைக்குதிரைநற்றேர்வானவன்
றிருந்துகழற்சேவடி நசைஇப்படர்ந்தாங்கு” (௩௦௯)

எனச் சேரனைப்பாடுதலானும் இதனுண்மையுணர்க. கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்:—இவர்,

“ஒளிதுவேற்கோதையோம்பிக்காக்கும்
வஞ்சியன்னவென்வளநகர்” (அகம்-௨௬௩)

எனப்பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். இவற்றானும் கருவூர் சேரர்கருவூரேயாதலும், அதாவே வஞ்சியாதலும், அது கொங்கு நாட்டுச் சோணாட்டையடுத்துச் சோழர்க்குப்புகைப்புலமாய்ச் சேரமான் அந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையிருந்த ஊராதலும் (புறம்-௧௩) நன்குணர்ந்துகொள்க. பிற்காலத்தும் பொய்யாமொழியென்னும் புலவர் இக்கருவூரினரென்பது “பாற்கடல்போலப்பரந்தன்னெறி” என்னும் நச்சினூர்க்கினியருரைச்சிறப்புப்பாயிரத்து “வண்பெரு வஞ்சிப்பொய்யாமொழி” என வருதலா னறியப்படும். இவர் கருவூரின ராதலாம் தம்முர்க்கடுத்த சோணாட்டுக் கண்டியூரில் சினக்கருக்கு உயர்த்துணையாயினரென்றுய்த்துணரலாகும். இப்புலவர்களல்லாமற் சேரர்க்குரிய கொல்லியினும் நல்லிசைப்புலவருண்மை “கொல்லிக் கண்ணன்” என்னும் பெயரானுணரலாம். இவர் “குட்டுவன்மாந்தை” (குறுந்தொகை-௩௪) யினை எடுத்துவமிக்கின்றார். இதனும் இவர் சேரன்புலவராதறெறியப்படும். இப்புலவரெல்லாம் கொங்குநாட்டுப் புலவரேயாவரென்ப தியான்கூறியறிவிக்கவேண்டுவதன்று. கொங்கர்

என்பார் தமிழரையென்பது “தமிழ்க்கொங்கர்சோன்” (சுமிழநா)-
என இரட்டையர் வக்கபாசைவரபதிபாட்டுகொண்டாணப் பாடுதலானு
மறியலாகும். சுண்டுச் சோனாட்டுப்புலவரெனத்துணியப்பட்டபலரும்
கருவூரினராக வழங்கப்படுதலல்லது வஞ்சிப்புலவரென வழங்கப்
படாமையான் வஞ்சி செய்யுள்வழக்குப்பெயரென்றும், கருவூ
ரென்பதே உலகவழக்கினுநிள்ள பெயரென்றும் அறியத்தகுப்.
சுண்டுக் கருவூர்வேறு வஞ்சிவேறென்று ஒரளிதண்டையுரைப்பின்
மேற்காட்டிய நல்லிசைப்புலவரெல்லாம் கருவூரினராகவேநின்று
சேரர்தலைநகராகய வஞ்சியின்கண் நல்லிசைப்புலவரேரில்லாம்
லொழியநெருமென்று உண்டுகொள்க. இதனும் பிறர்ளிதண்டாவாதம்
சுண்டுப்பயிர்ந்தாடு லொருசுலை. இப்புலவர்களுந் கருவூர்ப்பெருஞ்
சதுக்கத்துப்பூதநாதனார் என்பவர் கொப்பெருஞ்சோழன் வடா
கருந்தாணப்பாடிய,

“உள்ளாறுக்கயலைப்புள்ளிநீழன்
முழுஉவள்ளுநா முணக்குமள்ள
புலவதிமாதோநீயே
பலராலத்தெனின்துறியிருந்தோரே” (புறம் - 2. 6. 66)

என்னும்பாடலைக் கற்றாறிவர். இதன்கண் இவர் “தின்கருத்திற்
கேற்ப நின்னொடுவடக்கிருந்தார் பலராதலான், யானிதற்குதவாது
பிற்படவந்ததற்கு என்னை அவரோடு சொல்லிவெறுத்திநீ” என்று
கூறுதலைக்காணலாம். இதனால் இப்புலவர் கோப்பெருஞ்சோழற்
குயிர்த்துணைவரென்றும், அவன் இறத்தற்குத் தாமும் இறக்குமியல்
பினரென்றும், இவரினுந்தாரதேயத்துள்ள பிசிராந்தையார் சோழற்
கும் அவர்க்கும் உணர்ச்சியொத்தலாலுடனேபோந்து சோழனுடன்
வடக்கிருந்தாராகவும், இவர் சோழன்வடக்கிருந்தவிடத்துக்குஅணித்
தாக இருந்தும் முற்படவந்து உதவாம விவான வடக்கிருத்தல்கேட்டுப்
பிற்படவந்ததனை ஒருபெருந்தவறாகக்கருதித் துரதேயத்துள்ளாரும்
முற்படவந்து உதவாநிற்க அணிமையிலுள்ளவன் பிற்படவந்தான்
என்று அங்கனமுற்பட உதவினாருடன் சொல்லி என்னை வெறுத்தி
யென்று தஞ்செயலை நொந்துகொள்கின்றாரென்றும் அறிஞர் நன்கறி
வர். உள்ளவாறு இப்புலவர்தூரத்திலிருந்து கேட்டுவருதல்பற்றிப்
பிற்பட்டவராயின் அதற்குப் புலத்தல்கடாமை நன்கறிந்துகொள்க.
இவர் வஞ்சிப்புலவரென்பது முன்னரேகாட்டப்பட்டது. இதுவுஞ்
சோழர்க்குச் சேரர்வஞ்சியணித்தாதலையே வலியுறுத்துமென்று
கண்டுகொள்க.

இனிப் பழமொழியின்கண்,

“கழுமலத்தியாத்தகளிற்றுங்கருஷூர்
விழுமியோன்மேற்சென்றதனூல்”

எனவருதலையும் அதற்கு உரைகாரர் “கழுமலம்என்னும் ஊரின் கண்ணே நிணித்துநின்ற களிற்றுங் கருஷூரின்கண்ணேயிருந்த கரிகால் வளவன் கடிநிலையனுயினும் அவன் சிறப்புடையதான அவன்மேற் சென்று தன்மிசையெடுத்துக்கொண்டு அரசிற்கு உரிமைசெய்தது ஆதலால்” எனக்கூறுதலையும் கற்றாரறிவர். இது சோணாட்டுக்களிறு வேற்றுநாட்டு ஊர்புக்கு ஒருவற்காசரிமைசெய்த கதை கூறியதாம். கரிகாலன் தாயத்தார்பகைமைகாரணமாக இளமையிலே தன்னுள்ளிட்டு உயிருய்ந்துபோய்க் கொங்கிற் சேரர்கருஷூரின் வந்திதனனாவன். இவ் வண்மையினை எண்ணிநினைப்பிற் பெருகும், சோணாட்டுக்களிறு அஞ்சைக் களஞ்சென்று ஒருவனை மிசையேற்றிவந்ததென்று நினைத்தற் காகாவமையும் அது கருஷூர்எனப் பெயர்பெறுமையும் ஆராய்ந்து கொள்க. இதுவும் கருஷூர் சோணாட்டுக்கணித்தாதலையே காட்டுமென் றுணர்க. கருஷூர் கொங்குநாட்டதென்பது உமாபதிசிவாசாரியார் திருப்புகிச்சொல்லியல், “சிலநிகுமனிநாசிதிருமுகன்பூண்டி திருநணு கொடிமாடச்செங்குண்டார்தானே” வெஞ்சமாக்கடல்கொடுமுடிகரு ஷூர்கொங்கின்மேலேமேழ்” என்றதனானு நன்கறியலாம். நூல்களு ளிரண்டுகருஷூர் கூறப்படாமையும் அக்கருஷூர் சோணாட்டுளதாக எந் நூலுங்கூறாமையும் அது கொங்குநாட்டதென்றே எந்நூலுங்கூறுதலே யும் ஆராய்ந்துகொள்க. கந்தரமூர்த்திநாயனார் அவிநாசியைநீங்கி மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்னுமிடத்து “குடபுலத்துப்பதிகடொறு மின்புற்றுக்கடந்தருளிக் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார்” எனவும், திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்புராணத்திள், “குடபுலத்திலாறணிந்தா ரமர்கோயி லெப்பாலுமேத்தித்திருநணுவின்னையிறைஞ்சிக் குணதிசைப் பேர்துகின்றார் செல்வக்கருஷூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி யந்நாடகன்று பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார்” எனவும் சேக்கிழார்கூறியவாற்றாற் குடபுலம் அஞ்சைக்களமுடைய மலைநாட் டிற்கும் சோணாட்டிற்கும் இடையே நிலைபெறுதலினிதுணர்ந்து கொள்ளலாம். இவற்றொடு பொருந்தநோக்குமிடத்து “கொங்கரொடு குடபுலத்துக்கோயன்னர்” எனச் சேக்கிழார்வாக்கின்வந்ததற்குக் குட

புலத்துக்கொங்கரொடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் என்பதே பொருளாகத் தெளிந்துகொள்க. “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று சிலப்பதிகாரஉஃரபெறுகட்டினைப்பகுதிக்கும் கொங்குமண்டலத்து இளங்கோவாசிய கோசரும் தாங்கள் தாங்கள் பகுத்துக்கொண்டானும் சிறுநாடிகளினிடத்தே என்பது பொருளாகக்கொள்க. அடியார்க்குநல்லாரும் இளங்கோசர் என்பதற்கு இளங்கோவாசிய கோசரும் எனவுரைத்தார். இவ்விளங்கோக்கள் கொங்குமண்டலத்தை யுடைய கோச்சேரர்க்குத்தம்மியராய்த் தாயடியிலாமையெய்தினராவர். “மூவர்கோவையு முவிளங்கோவையும்” எனவந்தல் காண்க. தங்கள் நாட்டகம் ஒன்றதனால் இவர் பலராதலும், இவர் கோச்சேரர்கீழடங்கியானும் சிறுநாடிகள் பலவாதலும் உணரப்படும். சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவவரிக்கட் கண்ணிலையத்,

“கொங்கச்செல்லி குடமலையாட்டி

தென்றமிழ்ப்பாவையெய்தவக்கொழுந்து”

என இளங்கோவடிகள் கூறியதற்கும் இவற்றொடு பொருந்தவே பொருள் கூறுக. கொங்கச்செல்லி என்று முற்படக்கூறினார்; அடிகள் தம்முடைய குடபுலமாசிய கொங்குமண்டலத்தின் முதன்முதற் கோரில் கொள்ளும் சிறப்பினைநினைந்து: குடமலையாட்டி என்றார் கண்ணி வென்வேலான்குன்றின் விளையாட்டியானகலேன்” என்று கூறுவதை நினைந்து; தென்றமிழ்ப்பாவையென்றார் கண்ணி “தென்னவன்றிநிலன்றேவர்கோன்றன்வாயி, னல்லி நந்தாரினானவன்மன்மகள்” என்று கூறுதலையுட்கொண்டு கண்ணி விளையாட்டிகொண்டமலேசேரர் ஆட்சியுட்பட்ட குடதிசைக்கண்ணதாகளிற் குடமலைஎனப்பட்டதெனவறிக. “கொல்லிக்குடவரை” எனவும் “குடவரை” எனவும் வழங்குதலானுமுணர்க. இங்ஙனங்கொள்ளாது “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று வருதல்பற்றிக் கொங்கச்செல்லி என்றொருனக்கொள்ளின் கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே கோரில்கொண்டதனையே முற்படச் சிறப்பித்தற்கும் அவரோடொப்ப இலங்கைக்கயவாகுவும் சோழன்பெருங்கிள்ளியும் முறையே இலங்கையினும் உறையூரினும் வகுத்த கோயிலிலிவளிருந்தருளெக்கருமைக்கும் ஏது இல்லையாகுமெனவுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் குடமலையாட்டி என்பதன்கட் குடமலையென்பது குடநாடுஎன நலிந்து பொருள்கோடலேக்காண்க.

“தென்னுடன் சூடகொங்கன் சோழன்” எனச் சேரன் கூறப்படுதலையும் “சென்னிநாடு சூடகொங்கனாடு திறைகொண்டிதென்னனுறை செந்தமிழ்க்கன்னிநாடு” எனச் சேரநாடு கூறப்படுதலையும் சுண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. சிலப்பதிகாரத்துக் காட்சிக்காலத்தக்கன்,

“எல்லவன்சோதைவேந்தற்குரைக்கு
நும்போல்வேந்தர் நும்மோடிகவிச்
கொங்கர்செங்களத்துச்சொடுவிரிக்கயற்கொடி
பலகப்புறத்துத்தந்தனராயினுமாங்கலவ
திலைமுடிவேழத்தினசெவியகம்புக்கன”

என்பதனாற் சோழர் பாண்டியரிருவரும் கொங்கர் செங்களத்துச் செங்குட்டுவனோடு இகலித்தமக்குரிய புலிக்கொடியையும் சுயற்கொடியையும் பலகக்களத்தே அச் செங்குட்டுவனிடத்தந்து ஓடினர் என்பது கூறப்படுகின்றது. இதன்கட் சோழபாண்டியர் செங்குட்டுவனோடு பொருதது கொங்கர்செங்களம் என்ற கூறுதலானும், செங்குட்டுவன் சோழபாண்டியர்மேற் படையெறித்துச்சென்று பொருதான் என்று கொள்ளப்படாமல் சோழபாண்டியர் கொங்கர்செங்களத்தே செங்குட்டுவனோடு இகலினாரென்றே கொள்ளக்கூடத்தலானும் சோழ பாண்டியரிருவரும் ஒருங்கியெய்ந்து இவனுள்ள கொங்குநாட்டே படையெறித்துப்போந்து இவனோடு இகலினாரென்றும் இவன் தன் கொங்கு நாட்டார் துணையாக அவரொடும்பொருத போர்க்களமாதலா லது கொங்கர்செங்களமெனப்பட்டதென்றும் அப் பலகக்களத்து அவ்விரு வேந்தரும் தன்கொடியை செங்குட்டுவற்குத்தந்தோடினரென்றும் துணியப்படுதல் காண்க. களவழியினும், “கொங்கலாயட்டகளத்து” எனவும், “வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து” எனவும் வருதலுடன் பொருந்த நோக்கின் இதுவே பொருநாதல் தெளிவிது. செங்குட்டுவனை மாடல் மலறையோன்,

“மண்ணுள்வேந்தேநின்வாணுட்க
டண்ணுர்பொருநைமணலினுஞ்சிறக்க” (சிலப்-நடுகல்.)

எனவாழ்த்தற்கண்ணும் அவன் கொங்குநாட்டிப்பொருநைமணலினுஞ் சிறக்க எனக்கூறுதலையும் சுண்டைக்கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. இப் பொருநை காவிரியிற்குலத்தலை முன்னரே தெளிவித்தேன்.

இனிச் சேரன் ஆனிலைநிலையுடைய உலகுடையனாகலான் ஆனிலையுலகு வானுலகு எனவழங்கல்பற்றி அவன் வானவன் எனவும், கருஆர்கர்ப்புரியாதல்பற்றிச் சர்ப்பத்திற்குப் பொறையென்பது பெயராதலான் அவன் பொறையன் எனவும் வழங்கப்பட்டானே என்று ஊங்கவும் இடனுண்டு. “மேனது ஆனிலையுலகத்தானும்” என்பதனான் ஆனிலையுலகுவா, னுலகாதலும் “சேரன் பொறையன்மலையன் நிறம்பாடி” என்பதன்கண் மலையன் என வேறு உலகலான் சுண்டிப் பொறையென்பது மலையாதாமையும் உணர்க. “வானே நும்கிலெழுதிவாழ்வாங்கும்பு” என்றனும் புலவர் புனைந்தாரையேயாகும்.

இங்கனம் சங்ககாலத்தனவும் பிற்காலத்தனவுமாகிய இப்பன்னாற்றுணிபுக்கும் இயையவே, கொங்குநாட்டுப் பெருமக்களெல்லாம், தங்கொங்கற்கருவூரைச் சேரராஜன் தானம் என்று வாயாவழங்குதலை இன்றுக்கேட்கலாம். அவர் மதுக்கரைக்காளிகோளிலைச் சேரர்க்குஞ் சோழர்க்கும் எல்லைக்கோளிலென்றும், கருஆர்ப்பக்கத்துள்ள வேட்டைமங்கலம்என்னும் ஊரைச் சேரன் வேட்டம்புரிந்த இடமென்றும் கூறுவர். இதனை அடியிற்குறித்த ஆங்கலக்குறிப்பானுபுணர்க.

இத்தனை யுங்குரியவாற்றற் றமிழ்குறுநல்லுலகத்து மூவேந்தருட் குடிகையாளுங்கோமக்களாகிய பழையகோச்சேரர்நாடுமுழு

Madakkarai: Hamlet of Thirukkambiliyur 12 miles west of Kulittalai. The temple of the village goddess Sellandiyammam is supposed to mark the spot where the Chera, Chola and Pandya Kingdoms met..... A bank runs south from the river at this point and is said to have been erected to mark the boundary of the Chola and Chera Kingdoms. (Page 281 - Trichinopoly Gezetteer 1907.)

Vettaimangalam; stands 12 miles north-west of Karur; population 3,517. The place is said to owe its origin to a Chera Raja, who, when out hunting one day saw the spot and struck by the beauty of scenery, founded the village. It was named Vettaimangalam from this incident. There is an old Siva temple there. (Page 276. Do. Do.

துங் குடபுலமாமேனும், அதன்கட் குடபுலமென்று சிறப்பித்துப் பெயர்பெறுவது கொங்குநாட்டேயென்றும், அது சேரரிருந்தரசாண்ட மலையமானாடாகியகொல்லிமலைப்பக்கத்துநாடுமுதலாகப் பலநாடுகளை யுடையதென்றும், அதன்கணுள்ள ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ள கரு ஆரே *வருபுனனீர்த்தண்பொருரைக்குழ்தரும் வஞ்சியென்றும் ஐயத் திரிபறத்தெளிந்துகொள்க. இன்னும், இலக்கணவிளக்கமிடையிய லில் (சூத்-க) “கருஆர்க்குச்செல்வலென்றார்க்கு யானும் அவ்வார்க்குப் போதுவல் என முழுவதுந்தமுவுவதுஉம் அவ்வாறு கூறினார்க்கு யானும் உறைபூர்க்குப்போதுவல் என ஒருபுடைதமுவுவதுஉமென இருவகைத்தாம்” என்றார்: இதன்கண் இரண்டு தலைநகரைக்குறித்தா ரொன்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவ்வார்கள் செல்வார்க்கு நெறி ஒருபுடையொன்றாத விதனுணரப்படும்.

இனிச்சேரர்கள் கடன்மலைநாட்டினின்று கொங்குநாட்டு வந்தார்கள் என,

“உற்றநாட்டையொழிந்துயர்கொங்குசேர்ந்

தெற்றுநீர்திக்காஞ்சியெயெய்தினுன்” (பேரூர்ப்-குலசே.)

என்புழிப்போலக் காணப்படின் அது சேரமான்பெருமானையனார் காலத்தையடுத்ததாகுமென்றும், அது பழையசேரர்காலத்ததாகா தென்றுந் துணிந்துகொள்க, பழையசேரர் மேல்கடற்கரைநாடுகளையும் அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்தையுஞ் சேர ஆண்டனரென்றும், அவர்க்கு மேல்கடற்கரையிற் றெண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலிய பெரிய பட்டினங்களும், அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்து வஞ்சிமா நகராகிய கருஆர்த்தலைநகரும் உண்டுஎன்றும் தொன்னூல் பின்னூல் முதலாகப் பன்னூல்கொண்டும் உணர்ந்துகொள்க. இன்னும் விரிப் பிற் பெருகும்.

கொங்கு குடபுலமாங் கோச்சேரன் வஞ்சிக
ரங்கு வியன்கருஆ ராமென்ன—விங்குணரா
மாந்த ருளத்து மயக்கமுத்தேன் சேதுபதி
வேந்தன் பணிக்க விழைந்து.

—❧நிறைவேறியது.❧—

* (சிலப் - வாழ்த்து.) “வாழியரோவாழிவருபுனனீர்த்தண்பொருரை, குழ்தரும்வஞ்சியார்கோமான் தன்றெல்லுலமே.”

